

Ieremia 18:1-23 – Vasul din casa olarului, nepocăința poporului, rugăciunea lui Ieremia

18:1-11 – Vasul Olarului și inima Domnului

Dumnezeu îl trimite pe Ieremia în casa olarului: ***ACOLO te voi face să auzi cuvintele Mele!*** Dar nu putea Domnul să-i transmită același mesaj în altă parte? De ce tocmai în casa olarului? Iată că e important LOCUL în care se află Ieremia atunci când aude mesajul Domnului. Mesajul este strâns legat de LOCUL în care se află Ieremia. LOCUL îl ajută pe Ieremia să priceapă mai bine mesajul. Într-un mod asemănător, Domnul ne trece prin diferite contexte, încercări, situații, stări sufletești pentru a putea pricepe MAI BINE anumite mesaje din partea Lui. El are pregătite mai multe cuvinte pentru viața noastră. Însă așteaptă momentul potrivit, așteaptă momentul în care sufletul nostru se va afla în starea, locul, labirintul necesar de unde să fie receptiv și să priceapă profund acele cuvinte. Și în viața noastră există acea CASA a OLARULUI. ACOLO ne va vorbi Domnul. Mesajul e mult mai clar, mai viu în casa olarului. Inima noastră este mai receptivă. Domnul CHIAR vrea să auzim și să înțelegem cuvintele Lui. El știe că adesea vom fi surzi la anumite cuvinte și că e nevoie să fim într-un anumit context ca să putem lua aminte. Astfel, încercările, necazurile, groapa cu lei nu reprezintă decât LOCURI special pregătite ca noi să putem auzi mai bine tainele inimii lui Dumnezeu. O nouă încercare nu înseamnă decât o nouă casă a olarului. În casa olarului, Ieremia vede acea întâmplare cu olarul. E foarte probabil ca olarul să fi folosit același LUT pentru a face al doilea vas. Așa s-ar lega lucrurile mai bine cu mesajul din partea Domnului. Deci olarul lucra cu un lut, cu un material ca să facă un vas, dar vasul nu i-a reușit. Atunci, olarul a amestecat din nou același lut, l-a adus din nou la starea de material neprelucrat și din același lut a făcut un alt vas, care i-a ieșit. A făcut vasul exact CUM cum i-a plăcut lui. Această imagine o transpune Domnul în relația dintre El și Israel. El este OLARUL, iar Israel este LUTUL din mâna Lui. Din acest LUT, Domnul poate face un vas frumos, de cinste, sau unul de ocară, sortit pieirii. Din acest LUT, Domnul poate face un neam minunat, care să fie o binecuvântare pentru tot pământul, sau un neam sortit pieirii care să fie o pricină de groază pentru tot pământul. Din același LUT poate să iasă un vas frumos sau un vas nereușit care va fi aruncat la gunoi. Dar în acest nou raport, LUTUL este VIU și are libertate de alegere. Ba de fapt, alegerea sa este determinantă. Căci OLARUL nu face decât să răspundă alegerii LUTULUI. Dacă LUTUL ascultă de Olar, are încredere în El, se dă pe mâna Lui, se lasă modelat de El, atunci Olarul va face din Lut un vas frumos, de cinste. Dar dacă LUTUL se răzvrătește, se zbate în mâna Olarului, nu vrea să se lase modelat, se opune planurilor și scopurilor Olarului, atunci Olarul îl va arunca la gunoi. OLARUL nu face decât să răspundă

alegerii LUTULUI. Dar Dumnezeu insistă că toate aceste lucruri de mai sus reprezintă UN PROCES care se desfășoară în TIMP și în care este loc de RĂZGÂNDIRE, de revenire. Cu alte cuvinte, LUTUL nu face o singură alegere în baza căruia Olarul îi decide destinul. Nu, ci este un șir de alegeri desfășurat în TIMP. Olarul nu Se grăbește nici în a binecuvânta, nici în a blestema LUTUL. Olarul merge pas la pas cu LUTUL și-i face bine în măsura în care lutul alege binele, și-i face rău în măsura în care LUTUL face răul. Și în acest proces, marea întrebare este următoarea: ce se întâmplă când LUTUL, care a făcut binele, începe să facă răul? Sau ce se întâmplă cu LUTUL, care a făcut răul, dar acum începe să facă binele? Cu alte cuvinte, ce se întâmplă cu Olarul când Lutul se răzgândește într-un sens sau altul? Ce Se întâmplă în inima Olarului când Lutul își schimbă direcția de viață? Care este dinamica intențională din inima Celui care hotărăște destinele popoarelor? Și aici Domnul ne descoperă o mare taină din inima Sa, și anume că El Se poate răzgândi. Cu alte cuvinte, dacă LUTUL se răzgândește, atunci se răzgândește și Olarul. Dacă lutul nu ascultă, Olarul hotărăște să-i facă rău și începe procesul aruncării lutului la gunoi. Dar dacă lutul începe să facă Binele, atunci Olarului îi pare rău de planul de a-l arunca la gunoi, și concepe un alt plan în care să facă din LUT un vas frumos și începe să pună în aplicare acest plan. Lucrurile se întâmplă INVERS, dacă LUTUL care ascultă se dedă la păcat. Înțelegem astfel că PLANURILE DOMNULUI față de cineva NU SUNT BĂTUTE în CUIE!!!! Domnul are planuri. Da, are planuri cu viața fiecărui Om și cu viața fiecărui popor. Și Domnul își duce la îndeplinire planurile Sale în TIMP. Dar aceste planuri nu sunt doar de binecuvântare, ci și de blestem, nu sunt doar de mântuire, ci și de nimicire. Iată ce planuri avea în acel moment Domnul față de Iuda:

- *Iată, pregătesc o nenorocire împotriva voastră, și fac un plan împotriva voastră! (18:11)*

Dar aceste planuri sunt create ca RĂSPUNS la calitatea vieții aceluia om sau popor. De asemenea, aceste planuri care se desfășoară în timp NU sunt bătute în cuie. El se pot schimba. Domnul Se poate răzgândi. Cheia este în mâna LUTULUI. Astfel, atât PROMISIUNILE Domnului cât și AMENINȚĂRILE Domnului sunt CONDIȚIONATE! Uneori Domnul rostește o promisiune sau o amenințare fără a mai adăuga acel DACĂ. Dar acel DACĂ este de la sine ÎNȚELES. În ultimile comentarii (cred că în Matei) am insistat că promisiunile mântuirii sunt întotdeauna condiționate, și că amenințările pedepsei sunt întotdeauna condiționate. Am arătat că în însăși viața lui Avraam, marile promisiuni primite de sus erau condiționate de credințioșia sa PÂNĂ LA CAPĂT! Acest mesaj e important pentru Ieremia. Aici era de fapt o mare fisură în teologia sa. El lua promisiunile din Lege adresate lui Israel ca un DAT. Nu înțelegea că ele erau 100% condiționate de ascultarea poporului. Acum el primește din partea Domnului multe amenințări față de Israel. Tendința este acum să ia aceste amenințări ca un DAT. Dar același Domn care i-a explicat că promisiunile erau condiționate de alegerea poporului, îi explică acum că și amenințările sunt la fel de CONDIȚIONATE de inima poporului. Domnul care a spus despre un neam că-l va nimici, Se va căi de acest rău, dacă acel neam se întoarce de la răutatea

lui. În inima Domnului există deci un DINAMISM continuu cu privire la destinul oamenilor și al popoarelor. Domnul se repoziționează continuu în fiecare zi și în fiecare clipă față de fiecare om și de fiecare popor. El este într-o permanentă dinamică RELAȚIONALĂ, într-o continuă mișcare. Nu este static. El nu pune popoarele în borcănele, El nu le pune etichete: tu ești sortit pierii, iar tu binecuvântării. Domnul ACTUALIZEAZĂ zilnic planurile pe care le are pentru un om sau pentru popor. Planul Domnului pentru ziua de mâine nu este FIX. El este determinat de ceea ce alegi tu AZI. Planul Domnului pentru ziua de mâine din viața ta se poate schimba oricând în bine sau în rău. Am dezvoltat această temă în comentariul pe Țefania 3:5. Tendința noastră este să fim statici, comozi, să punem oamenii în borcănele, să devenim rigizi, să punem etichete fixe, să îngropăm destinele și relațiile înainte de vreme. Ieremia pare a fi setat pe judecată acum, fără a mai întrezări posibilitatea binecuvântării. De la eticheta fixă: Israel e poporul ales al Domnului ce trebuie mântuit, acum el a glisat la o altă etichetă fixă: Israel e poporul curvar ce trebuie pedepsit. Domnul pare că vrea să-l scoată din această rigiditate și să-l cheme la dinamism, la o repoziționare permanentă față de cei din jurul lui, după modelul Marelui Olar. Dar aceasta înseamnă să fii mereu în priză, să fii mereu vigilent, să fii mereu atent la inima celor din jurul tău. Nu e ușor, nu e comod, iar nevoia de siguranță relațională e amenințată. Să accepții dinamismul relațional după modelul Marelui Olar e o mare provocare. Dar Domnul vrea să intrăm în această provocare. Să ne amintim ce-i spune Domnul lui Ilie după acel mic pas de smerire din viața lui Ahab:

27. După ce a auzit cuvintele lui Ilie, Ahab și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe trup și a postit: se culca cu sacul acesta și mergea încet.

28. Și cuvântul Domnului a vorbit **lui Ilie**, Tișbitul, astfel:

29. „Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? **Pentru că s-a smerit înaintea Mea, nu voi aduce nenorocirea în timpul vieții lui;** ci în timpul vieții fiului său voi aduce nenorocirea casei lui.

(1 Împ.21:27-29)

Domnul a vrut ca Ilie să vadă cum planul Său față de Ahab nu era bătut în cuie. Acesta s-a modificat. Nu total, căci nici pocăința lui Ahab nu a fost totală. Dar smerirea în parte a lui Ahab, a dus la o reducere a pedepsei în viața acestuia. Acum Domnul îl cheamă și pe Ieremia la același dinamism relațional față de popor. Ajungem la provocarea de a căuta permanent ECHILIBRUL. Echilibrul nu poate fi atins, ci se caută continuu. Este o zbatere permanentă a sufletului între diferitele extreme ale vieții, este ca UMBLAREA pe sârmă. Noi am vrea o cale unde să ședem comozi pe scaun într-un tren care merge în direcția corectă. Domnul ne cheamă să mergem pe sârmă, într-un păienjenis de sârme, unde poți să cazi în fiecare secundă, sau poți să

alegi poteca greșită în fiecare secundă. Și El concepe acest lucru ca să fim mereu dependenți de El.

Discutam la finalul cap.17 despre cele două flăcări: flacăra îndurării și flacăra judecății. Ele trebuie să activeze simultan, să se echilibreze în permanență, și să asculte una de cealaltă. Dar când anume flacăra îndurării trebuie să se supună flăcării judecății, și când flacăra judecății trebuie să se supună flăcării îndurării? Cum pot relaționa cele două flăcări? Cum se poate crea armonia între cele două? Care sunt principiile de relaționare între cele două? Cum se iau deciziile în dinamica dintre cele două flăcări? Domnul pare să răspundă lui Ieremia la aceste întrebări în cap.18. *Ieremio, vrei să descoperi acest echilibru sfânt în inima ta? Privește la inima Mea! Vino în casa olarului, acolo îți voi vorbi.* Cum se armoniează cele două flăcări din inima Domnului: Cum se iau deciziile în inima Domnului? Care glas capătă trecere înaintea celui alt? Când glasul îndurării ascultă de glasul judecății, și când glasul judecății ascultă de glasul îndurării? Prin metafora Olarului, Domnul oferă câteva răspunsuri:

- Inima Mea este într-o continuă dinamică. Relațiile Mele cu popoarele sunt într-o continuă dinamică. Eu Mă re poziționez mereu față de destinele popoarelor în funcție de ce fac ele ACUM și AICI. Toate promisiunile și Toate planurile Mele, toate amenințările și toate binecuvântările Mele sunt CONDIȚIONATE! Și Eu Mă pot răzgândi. Glasul judecății poate ceda glasului îndurării, dar și invers. Însă în acest proces, ECHILIBRUL este dat de faptul că Eu NU SCAD STANDARDELE NICIODATĂ!

Da, aici e un lucru cheie: Domnul NU SCAD standardele nici în direcția binecuvântării, dar nici în direcția pedepsei. Domnul iartă pe cel care se întoarce cu adevărat la El, și pedepsește pe cel care se bate cu adevărat de la El. Domnul iartă DOAR pe cel care se întoarce cu adevărat la El, și pedepsește DOAR pe cel care se abate de la El. Și aici revenim la aparenta contradicție între Domnul care Se răzgândește ca un om, și între Domnul care NU se răzgândește ca un Om. Iată despre ce este vorba:

Domnul care Se răzgândește ca un OM	Domnul care NU se răzgândește ca un OM
13. Samuel s-a dus la Saul, și Saul i-a zis: „Fii binecuvântat de Domnul! Am păzit cuvântul Domnului.”	1. Cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului și care sună astfel:
14. Samuel a zis: „Ce înseamnă behăitul acesta de oi care ajunge la urechile mele și mugetul acesta de boi pe care-l aud?”	2. „Scoală-te și coboară-te în casa olarului; acolo te voi face să auzi cuvintele Mele!”
15. Saul a răspuns: „Le-au adus de la amaleciți, pentru că poporul a cruțat oile cele mai bune și boii cei mai buni, ca să-i jertfească Domnului Dumnezeului tău; iar pe celelalte le-am nimicit cu desăvârșire.”	3. Când m-am coborât în casa olarului, iată că el lucra pe roată.
	4. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit – cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului. Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă.
	5. Și cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

16. Samuel a zis lui Saul: „Stai, și-ți voi spune ce mi-a zis Domnul astă-noapte.” Și Saul i-a zis: „Vorbește.” 17. Samuel a zis: „Când erai mic în ochii tăi, n-ai ajuns tu căpetenia semințiilor lui Israel și nu te-a uns Domnul ca să fii împărat peste Israel?” 18. Domnul te trimisese, zicând: „Du-te și nimicește cu desăvârșire pe păcătoșii aceia, pe amaleciți; războiește-te cu ei până îi vei nimici.” 19. Pentru ce n-ai ascultat glasul Domnului? Pentru ce te-ai aruncat asupra prăzii și ai făcut ce este rău înaintea Domnului?” 20. Saul a răspuns lui Samuel: „Am ascultat glasul Domnului și m-am dus în calea pe care mă trimitea Domnul. Am adus pe Agag, împăratul lui Amalec, și am nimicit cu desăvârșire pe amaleciți; 21. dar poporul a luat din pradă oi și boi, ca pârgă din ceea ce trebuia nimicit cu desăvârșire, ca să le jertfească Domnului Dumnezeuului tău la Ghilgal.” 22. Samuel a zis: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. 23. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi. Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat.” 24. Atunci Saul a zis lui Samuel: „Am păcătuît, căci am călcat porunca Domnului și n-am ascultat cuvintele tale; mă temeam de popor și i-am ascultat glasul. 25. <i>Acum, te rog, iartă-mi păcatul, întoarce-te cu mine, ca să mă închin până la pământ înaintea Domnului.</i>” 26. Samuel a zis lui Saul: „Nu mă voi întoarce cu tine: fiindcă ai lepădat	6. <u>„Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel?”</u> – zice Domnul. Iată, cum este lutul în mâna olarului așa sunteți voi în mâna Mea, casă a lui Israel! 7. Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici; 8. dar dacă neamul acesta despre care am vorbit astfel se întoarce de la răutatea lui, <u>atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac.</u> 9. Tot așa însă deodată zic despre un neam, sau despre o împărăție, că-l voi zidi sau că-l voi sădi. 10. Dar dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea și n-ascultă glasul Meu, <u>atunci Îmi pare rău și de binele pe care aveam de gând să i-l fac.</u> (Ieremia 18:1-10)
---	---

<i>cuvântul Domnului, și Domnul te leapădă, ca să nu mai fii împărat peste Israel.</i> 27. Și pe când se întorcea Samuel să plece, Saul l-a apucat de pulpana hainei, și s-a rupt. 28. Samuel i-a zis: „Domnul rupe astăzi domnia lui Israel deasupra ta și o dă altuia mai bun decât tine. 29. <u>Cel ce este tăria lui Israel nu minte și nu Se căiește, căci nu este un om ca să-l pară rău.</u> 30. Saul a zis iarăși: „<i>Am păcătuit! Acum, te rog, cinstește-mă în fața bătrânilor poporului meu și în fața lui Israel; întoarce-te cu mine, ca să mă închin înaintea Domnului Dumnezeului tău.</i>” 31. Samuel s-a întors și a mers după Saul, și Saul s-a închinat înaintea Domnului. 32. Apoi Samuel a zis: „Adu-mi pe Agag, împăratul lui Amalec.” Și Agag a înaintat vesel spre el, căci zicea: „Negreșit, a trecut amărăciunea morții!” 33. Samuel a zis: „După cum sabia ta a lăsat femeii fără copii, tot așa și mama ta va fi lăsată fără copii între femei.” Și Samuel a tăiat pe Agag în bucăți înaintea Domnului, la Ghilgal. 34. Samuel a plecat la Rama, și Saul s-a suit acasă la Ghibeea lui Saul. 35. <i>Samuel nu s-a mai dus să vadă pe Saul până în ziua morții sale.</i> Dar Samuel plângea pe Saul, pentru că <u>Domnul Se căise că pusese pe Saul împărat peste Israel.</u> (1 Samuel 15:13-35)	
---	--

Am pus această întrebare și când am studiat 1 Samuel cap.15 (vezi comentariul pe acest capitol). Dumnezeu Se căiește ca un om sau nu Se căiește ca un Om? Pasajul din Ieremia dă și mai mult glas acestei întrebări. Răspunsul este și DA și NU. Sau răspunsul poate fi: Domnul Se căiește, dar nu ca un OM. Despre ce este vorba? Domnul S-a căit pentru că a pus pe Saul ca împărat DIN PRICINA NEASCULTĂRII lui Saul. Dar nu S-a căit că l-a lepădat ca împărat

pentru că Saul nu s-a pocăit cu adevărat. La fel cum un Om se căiește, se răzgândește și Domnul Se poate răzgândi. Dar spre deosebire de OM, Dumnezeu nu scade standardele. Saul doar a simulat pocăința. El ținea de fapt la imaginea sa înaintea poporului și la poziția sa ca împărat. Nu a fost o căință sinceră însoțită de o schimbare a vieții și de o revenire în ascultare. Saul rostește cuvintele pocăinței, dar nu ia inițiativa să omoare pe Agag precum și animalele lăsate libere. El nu își sfășie hainele înaintea poporului ca să le arate că a păcătuit și că a atras și pe ei în păcat și că acum mânia Domnului este peste ei. Saul vrea să se închine alături de Samuel tocmai pentru a-și salva imaginea. El îi cere iertare lui Samuel, dar nu lui Dumnezeu. Următoarele fapte din viața lui Saul dovedesc falsitatea pocăinței sale. O pocăință autentică se transpune în FAPTE. Doar vorbele: *<iartă-mă!>* NU înseamnă de fapt nimic. Samuel trebuie să întrupeze această fermitate din partea Domnului și nu se mai duce la Saul până la sfârșitul vieții sale. În inima sa mai plânge pe Saul, mai scade standardele, dar nu își permite să facă acest lucru PUBLIC, căci el trebuie să întrupeze înaintea poporului voia și caracterul lui Dumnezeu care nu este Om care să se căiască sau să-i pară rău. Un exemplu clasic de om, care s-a răzgândit ca un om scăzând standardele, este David în relație cu Absalom. La început, David vrea să-l omoare pe Absalom. Și exact acest lucru trebuia să-l facă pentru a împlini Legea. Adonia era vrednic de moarte. Dar David și bătrânii poporului trebuiau să decidă acest lucru. Absalom însă sfidează AUTORITATEA pusă de Domnul și acționează împotriva lui Adonia. Îl omoară mișelește și o face pentru a se răzbuna. Fapta sa este o CRIMĂ ce trebuie pedepsită cu moartea. David îl fugărește. Dar timpul trece. Jalea lui David pentru Adonia se stinge, mânia sa față de Absalom scade. Apare gândul răzgândirii. Dar acest gând e datorat trecerii TIMPULUI și diminuării unor EMOȚII din inima lui David, și nu vine de la Domnul. El nu este un răspuns la o POCĂINȚĂ totală a lui Absalom, ci este o decizie sentimentală, din slăbiciune de părinte, decizie care scade standardele Împărăției. David s-a căit ca un om și l-a primit pe Absalom. Comportamentul lui Absalom care dă foc ogorului lui Ioab și care cere sfidător să vadă și fața împăratului confirmă lipsa unei pocăințe autentice. David însă scade și mai mult standardele. Și știm ce a urmat: răscoale și tragedia adusă în popor de Absalom. Iată roadele aduse de omul care se căiește din slăbiciune, care se răzgândește scăzând standardele! Ei bine, în acest sens, Domnul nu este ca un Om care să se căiască. El nu scade standardele niciodată. Trecerea TIMPULUI cum am argumentat și în NAUM (vezi comentariul pe NAUM cap.1) nu face ca MÂNIA Sa să scadă. Ea rămâne mereu aprinsă și pregătește marea zi a judecății. Domnul Se mânie în orice vreme și Își păstrează MÂNIA mii de ani. El nu uită că Amalec l-a sfidat în pustie. După câteva sute de ani, Mânia Sa e la fel de aprinsă, ba chiar mai aprinsă! El nu are aceste slăbiciuni emoționale omenești. Echilibrul său emoțional e perfect. El Se căiește DOAR în fața unei pocăințe AUTENTICE. El nu SCADE deloc standardele. El pedepsește în măsura fărădelegii omului și binecuvintează în măsura ascultării omului. NU POATE să scadă standardele. De aici echilibrul între flacăra iubirii și cea a judecății, și de aici și criteriile după care ACȚIUNEA și planul Său urmează actul îndurării sau cel al judecății.

Dar tabloul e departe de a fi complet. Căci în relația dintre cele două glasuri, mai apare variabila intenționalității divine. Am înțeles că Domnul nu scade standardele și că face bine doar celui ce face bine și pedepsește doar pe cel care face răul. Și că face bine după *mărimea* binelui făcut de acel om și pedepsește după *mărimea* răului făcut de acel om. El *cântărește* cu maximă atenție atât binele, cât și răul atunci când hotărăște răsplata. El dă notă de trecere doar celui ce știe, și pică examenul pe toți cei care nu știu. El așa ACȚIONEAZĂ. Dar ce INTENȚIONEAZĂ El, ce își dorește El mai mult: să binecuvinteze sau să blesteme? Îi este indiferent dacă elevul face sau nu bine la examen, sau vrea 50% ca acel elev să ia examenul, dar vrea 50% și ca acel elev să nu ia examenul? O întrebare asemănătoare a avut-o și Moise în Exod 33. Și răspunsul primit de Moise atunci îl primește și Ieremia acum. Acest răspuns se regăsește în v.11:

11. **De aceea**, vorbește acum oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului și zi: „Așa vorbește Domnul: „Iată, pregătesc o nenorocire împotriva voastră și fac un plan împotriva voastră. **De aceea, întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă umbletele și faptele!**”

Răspunsul ar fi că Domnul ar vrea 200% să binecuvinteze și 0% să nimicească. Aceasta e dorința Sa inițială, dorința Sa fundamentală, dorința Sa cea mai mare! Cu acest GÂND al binecuvântării a creat lumea. Gândul blestemului a apărut mai TÂRZIU și a fost un răspuns la neascultarea omului. Și cu cât omul perseverează în neascultare, cu atât gândul și dorința nimicirii crește. Dar dorința binecuvântării nu dispare, nici măcar nu se diminuează. Ea rămâne acolo. Ba uneori pare să crească! Și cu cât gândul judecății crește, parcă cu atât gândul îndurării crește! Și cu cât gândul judecății se apropie de 100%, dorința binecuvântării pare să fi ajuns la 1000%, adică acolo unde era de la început. Doar noi nu am văzut-o așa de clar. Dar oare ce se întâmplă în inima lui Dumnezeu în ziua finală a judecății? Glasul îndurării devine 0%, iar cei sortiți iadului sunt dați doar unui gând complet al judecății? Cine poate ști?

Deci Ieremia e provocat să accepte dinamismul relațional, să găsească echilibrul nescăzând standardele, să se sincronizeze ASTĂZI cu direcția din inima Domnului, dar fără a uita că DORINȚA Sa cea mare rămâne totuși BINECUVÂNTAREA și nu BLESTEMUL. Este o ecuație complexă și dinamică a spiritului cu atât de multe variabile care sunt într-o continuă schimbare.

Adesea dorim ca cei din jurul nostru credincioși sau necredincioși să primească lumina revelației. Dorința e bună căci Domnul Însuși dorește ca toți oamenii să fie mântuiți. Dar această dorință trebuie temperată de STANDARDELE Împărăției. Căci Cel care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți, mai dorește să dea Lumina doar celor care se smeresc, și mai dorește să ascundă Lumina celor care nu se smeresc. Deci de ce am dori ca cei care nu se smeresc să primească

Lumina? În cele din urmă, dorința generală ca toți să primească Lumina ar trebui echilibrată de următoarea dorință:

- Dorim să primească Lumina DOAR cei ce se vor smeri, și dorim ca Lumina să fie ascunsă de cei mândri. Vom lăuda pe Domnul că va ascunde Lumina de cei pricepuți și că va descoperi căile Lui doar pruncilor!

În căile Împărăției dorințele bune trebuie mereu temperate de STANDARDE. Mereu trebuie să apară acel DAR care temperează, care pune limite dorinței, care temperează dorința. O dorință bună neînsoțită, neechilibrată de standarde poate deveni nocivă, ne poate duce la nebunie, la călcarea legilor Împărăției. Astfel:

- Ne dorim ca toți oamenii să fie mântuiți, dar în același timp dorim ca să fie mântuiți doar cei care se căiesc și vom fi cu totul de acord cu judecata divină ce se va revărsa asupra celor ce nu se căiesc.
- Dorim să devenim episcopi, dar episcopul trebuie să aibe anumite standarde morale și spirituale.
- Dorim ca ucenicii noștri să devină diaconi, dar fără a uita că un om poate deveni diacon doar dacă împlinește anumite standarde.
- Dorim să ne facem o casă, dar știm că trebuie să stăpânim casa ca și cum nu am avea-o.
- Dorim să avem un copil, dar știm că acest copil este al Domnului și că Domnul ni-l poate lua înapoi când vrea El.
- Dorim să ne căsătorim, dar știm că trebuie să ne căsătorim doar în Domnul.
- Voi dezvolta o afacere, **DACĂ** va voi Domnul.
- Dorim un serviciu, dar știm că împlinirea vine doar din relația cu Domnul și nu din carieră etc.

Dumnezeu nu ne cere să ne anulăm toate dorințele. Sunt multe dorințe bune ce trebuie păstrate. Ele trebuie doar ÎNSOȚITE și TEMPERATE de standardele divine. Provocarea este să ne cercetăm inima și să identificăm acele dorințe neechilibrate de standardele divine. De exemplu, Ieremia își dorea mântuirea poporului fără a subordona această dorință standardelor divine: *poporul să fie mântuit **DACĂ** se va întoarce la Domnul*. Acum își dorea pedepsirea poporului. Domnul nu-i cere să renunțe nici la această dorință. Dar și această dorință TREBUIA temperată de standardul Împărăției: *poporul să fie pedepsit **DACĂ** nu se va întoarce la Domnul*.

De fapt, aceasta e lecția cu vasul olarului. Domnul Îi arată că dorințele inimii Sale sunt strânse legate de standardele, de legile Împărăției Sale. Mereu apare acel DACĂ. Nu există dorințe fără DACĂ, nici în sensul pedepsei, nici în sensul judecății. Cum identificăm dorințele bune neechilibrate de standardele Împărăției? De obicei acestea sunt dorințe PREA INTENSE. Când gradul de intensitate a unei dorințe e foarte ridicat deja trebuie să ne punem un semn de întrebare. Apoi aceste dorințe ne defocalizează de la relația cu Domnul, ne împiedică să ne găsim odihna în Domnul, devenim o povară sufletească chiar în timpul Sabatului. Apoi, aceste dorințe adesea ne robesc, ne domină, ca în cele din urmă chiar să ne împingă spre a scădea standardele Împărăției, chiar spre a călca anumite porunci ale Împărăției. Dorințele nu trebuie negate sau anulate, ci curățite, temperate și subordonate STANDARDELOR de nenegociat ale Împărăției. Care sunt dorințele/grijile prea intense care-ți tulbură timpul de părtășie cu Domnul? Oare era chiar dorința lui Ieremia ca poporul să primească Lumina? Tot ce e posibil. Ce e de făcut? Să renunțăm de tot la această dorință? Nicidecum! Mai degrabă să o lăsăm curățită și controlată de standardele Împărăției. Dorința trebuie mereu să se supună standardului și niciodată invers. Domnul este Sfânt și demn și niciodată nu scade standardele. Cât de mult Își dorește El un popor al Său în mijlocul căruia să locuiască și prin care să ducă mântuirea până la marginea pământului! Cât de mult Își dorește El mântuirea unui suflet! Oare putem percepe cât de mare e dorința aceasta? E infinită! Nu o putem percepe! E atât de mare încât din pricina ei a dat pe Singurul lui Fiu pentru noi! Cu toate acestea Domnul va mântui DOAR pe cei care vor crede din toată inima în Fiul Său! Și va mântui pe PUȚINI, dacă PUȚINI vor crede. Și NU va mântui pe NIMENI dacă NIMENI NU va crede! El NU va scădea standardele în ciuda dorinței Sale nemărginite de a mântui. Domnul nu va reface relația cu Israel decât când Israel se va căi cu adevărat. La fel ca Iosif, nu Se ve descoperi fiilor lui Iacov decât când aceștia vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns! Ce mult strălucește Iosif! David nu are scuză. David a lăsat ca dorința părintească de a-și revedea fiul să fie mai presus de standardele Împărăției. Din pricina dorinței a scăzut standardele. Dar avea pe Iosif înaintea sa ca model. Iosif avea o dorință atât de mare să-și revadă tatăl. O dorință atât de mare să-și revadă chiar frații pe care-i iertase. Când a ajuns ca Faraon în Egipt, de ce nu a căutat pe tatăl său și pe frații lui? De ce nu i-a chemat în Egipt? De ce a așteptat 7 ani ca să vină foametea? Pentru că se pare că a înțeles din vis planul Domnului. Ei trebuia să vină la el, și nu INVERS. Și apoi când au venit, el i-a testat și a mai amânat reîntâlnirea cu tatăl o anumită vreme. Și textul ne arată CÂT de mare era dorința lui Iosif de a-și revedea tatăl și de reface relația cu frații lui. Și a izbucnit adesea în plâns. Iar când s-a descoperit a izbucnit așa de tare în plâns că a fost auzit de toți cei de la curtea lui Faraon. Iată cât de mare era DORINȚA din inima sa. Dar această DORINȚĂ a fost subordonată standardului sfințeniei, demnității și dreptății divine! STANDARDUL a fost ca o STÂNCĂ care a oprit MAREA involburată a DORINȚEI! El nu a renunțat la dorință, nici nu a negat-o. Dar i-a opus acestei dorințe STANDARDUL sfințeniei divine. Relația cu frații pe care-i iertase putea fi refăcută nu doar dacă aceștia simulau pocăința (și ar fi făcut-o pentru a-și proteja viața!), ci dacă aceștia s-au pocăit cu adevărat. Și Domnul nu a intervenit cu un vis pentru a-i descoperi lui Iosif că frații lui s-au pocăit cu adevărat. Domnul nu

voia ca Iosif să fie dependent de călăuzirea supranaturală. Aceasta era doar un mic element dintr-un *puzzle* mai mare. Domnul a dorit ca Iosif să-și folosească rațiunea și discernământul, să analizeze FAPTELE fraților lui. Ce model este Iosif pentru noi toți! El este un om al harului dar nu un adept al harului ieftin. El subordonează cele mai legitime dorințe STANDARDELOR demnității divine! El prefigurează pe Fiul care vrea atât de mult să refacă relația de căsătorie cu Israel. Dar NU o face! Și NU o face decât atunci când Israel se va căi cu adevărat, când femeia va peți pe bărbat! Dar ce ar fi făcut Iosif DACĂ își dădea seama că frații lui nu s-au căit cu adevărat? I-ar fi închis în temniță și ar fi refăcut relația doar cu tatăl lor? Ar fi amânat revederea tatălui cu riscul de a nu-l mai vedea niciodată? Ne bucurăm că frații lui s-au căit și că Iosif nu a mai trebuit să rezolve această nouă ecuație relațională cu mult mai dificilă decât prima.

E important să observăm din v.7 și 8 că această raportare dinamică a lui Dumnezeu față de Israel e valabilă și în relația dintre Yahwe și celelalte neamuri. Ca prooroc al neamurilor, Ieremia trebuie să priceapă acest lucru. De asemenea, mesajul din Casa Olarului îi arată lui Ieremia că Domnul judecă lucrurile în timp, că e vorba de un proces îndelungat care va decide soarta unei națiuni. Domnul nu Se grăbește în a nimici un neam după cum nici nu Se grăbește a-l înălța sus de tot. Alegerea națiunilor trebuie să se vadă în timp. Or tocmai acest interval de timp creează posibilitatea RĂZGÂNDIRII atât din partea națiunii, cât și din partea Domnului. Ieremia poate înțelege astfel de ce propășesc o vreme cei răi, de ce Domnul nu aduce IMEDIAT judecata finală. La finalul capitolului vom descoperi că Ieremia a priceput acest aspect temporal din relația lui Yahwe cu neamurile păcătoase.

18:12-17 – Pentru că poporul nu vrea să renunțe la planurile inimii lui rele, Domnul va împlini planul Său de judecată împotriva lor

Domnul nu vrea ca mesajul din casa olarului să-l facă pe Ieremia să revină la atitudinea sa din primele 14 capitole, atitudine blocată pe mijlocire și pe îndurare. El vrea doar să-i echilibreze atitudinea față de popor. De aceea, după ce vorbește clar despre posibilitatea încă valabilă de a ierta poporul, exact în următorul pasaj (18:12-17), Domnul explică DE CE iertarea nu va avea loc. Acest pasaj merge pe linia judecății. Observăm deci, grija cu care Domnul îi vorbește lui Ieremia. El nu vrea ca Ieremia să fie blocat pe ideea judecății, dar nici să revină la perspectiva harului ieftin. Și după ce îi arată posibilitatea reconcilierii, imediat insistă că totuși această reconciliere nu va avea loc pentru că poporul NU VREA să renunțe la planurile lui rele. Cu alte cuvinte, Ieremia trebuie să rămână pe linia judecății, și să fie de acord cu ea, căci din pricina nepocăinței poporului, planurile Domnului merg hotărât în această direcție. Dar Ieremia trebuie să știe că în inima Domnului MAI EXISTĂ și acum, în ultimul ceas, disponibilitatea de a ierta și de a reface relația! Cu toate acestea, Domnul nu va scădea standardele și va judeca poporul care NU se întoarce la El! Domnul nu-și schimbă planul de nenorocire din inima sa, pentru că nici poporul nu-și schimbă planurile lor rele din inima lor. Pentru că ei persistă în idolatrie și în poftele inimii lor rele, și Domnul va persista în planul Său de nenorocire împotriva

lor! Planurile rele pe care le facem împotriva voii lui Dumnezeu, împotriva trimișilor lui, împotriva semenilor noștri, nu vor face decât să atragă asupra noastră planuri de pedeapsă concepute de Însuși Dumnezeu! Gândește rău împotriva aproapelui tău, dorește-i nenorocirea, judecă-l, disprețuiește-l, bucură-te de ziua nenorocirii lui, urăște-l, fă-i rău, bârfește-l, fă planuri împotriva lui, și atunci Însuși Dumnezeu va unelti împotriva ta! Și grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu! Și cine te va scoate din mâna Lui? Și dacă El luptă împotriva ta, cine va fi pentru tine? Cine te va putea ajuta? V.14 insistă din nou pe acțiunea deliberată din inima poporului și pe nebunia faptelor lor. Ei nu au făcut niște mici greșeli. Ei au făcut lucruri extrem de grave, absurde, împotriva firii. Lor li S-a revelat unicul Dumnezeu adevărat și ei i-au întors spatele pentru a sluji unor chipuri cioplite. Ei au întors spatele Creatorului Infinit și Atotputernic pentru a sluji pietrei și lemnului, unor minciuni, deșertăciunii! E împotriva firii! E absurd! E o nebunie! **Părăsește** zăpada Libanului stânca ogoarelor? Se văd secând apele care vin de departe proaspete și curgătoare? (sau în traducerea literală: **sunt părăsite** apele reci și proaspete?). Totuși poporul Domnului a uitat pe Domnul, **a părăsit** vechile lui cărări. Ideea de a-și părăsi LOCUL, ideea de a părăsi VIAȚA, e o nebunie. Dacă zăpada ar părăsi stânca ar pieri! Dacă animalele ar părăsi locul izvoarelor reci ar muri de sete! Ar fi în defavoarea lor acest lucru! Ar fi absurd, o nebunie! Mai ales că aceasta e vechea lor cărare, e locul lor, e habitatul lor natural în care s-au născut și în care pot crește sănătos. Și totuși poporul Domnului părăsește Izvorul apelor vii pentru niște minciuni! Dar la fel de mare e nebunia când ne îndepărtăm de Domnul pentru un serviciu, pentru o relație interumană, pentru a face mai mulți bani, pentru un vis personal, pentru o casă etc. Nebunia e la fel de mare în ochii Domnului! Pentru că am gustat ce bun este Domnul, pentru că am cunoscut pe Dumnezeul cel viu!

Prin idolatrie, poporul a uneltit împotriva Domnului și a întors spatele Domnului. De aceea și Dumnezeu va unelti împotriva lor, și în ziua nenorocirii își va întoarce spatele și nu Se va uita la ei! Ideea ca Domnul să nu Se uite la tine în ziua nenorocirii tale e cumplit! Aceasta înseamnă că oricât ai striga, El nu te va auzi, nu te va asculta! Aceasta înseamnă că nu vei avea parte deloc de mila Sa, ci doar de judecata Sa! El va lăsa pedeapsa să te lovească din plin, și nici un strop din mila Sa nu va diminua pedeapsa Sa! Aceeași expresie o găsim în Ezechiel:

11. De aceea, pe viața Mea! – zice Domnul Dumnezeu. – Pentru că Mi-ai pângărit Locașul Meu cel Sfânt cu toți idoli și toate urâciunile tale, **și Eu Îmi voi întoarce ochii de la tine; ochiul Meu va fi fără milă și nu Mă voi îndura. (Ez.5:11)**

18. De aceea și Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu va fi fără milă și nu Mă voi îndura; ***chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta.***” (Ez.18:18)

Este cumplit ca în ziua nenorocirii tale, Domnul să-Și întoarcă Fața de la tine. Înseamnă că vei gusta TOATĂ cupa judecății Sale. Este ca și cum ai avea parte DOAR de pedeapsa Domnului și DELOC de îndurarea Sa! Căci oamenii păcătoși au zilnic parte, nu doar de mânia

Domnului, ci și de îndurarea Sa care amână judecata violentă, care dă ploaie și peste cei buni și peste cei răi, care limitează răul și suferința prin harul Său general, care cercetează inima omului, și care îl pedepsește cu măsură și nu după păcatele lui cele mari! Dar în ziua judecății, omul păcătos are parte DOAR de mânia Sa și de mânia Sa dezlănțuită în toată puterea Lui! Iată, întrezărim răspunsul la întrebarea pusă mai sus legată de ce este în inima Domnului chiar în momentul revărsării judecății, ce este în inima Sa față de sufletele care ajung în iad. Se pare că pentru acele suflete în inima Sa nu mai este îndurare, milă, sau iubire. Ele au parte doar de MÂNIA, URA și judecata Sa! E doar un răspuns posibil, dar pare a fi susținut de aceste pasaje din Ezechiel. Tot în Ezechiel mai găsim următoarea expresie:

18. Și când și-a dezgolit ea necurăția, și-a descoperit goliciunea, și inima Mea s-a înstrăinat de ea (Ierusalim), cum se înstrăinase și de sora sa (Samaria). (Ezechiel 23:18)

Inima Bărbatului Yahwe e demnă. Ea Se înstrăinează de iubita Sa care-l trădează prin adulter. Toate aceste pasaje ne vindecă inima de harul ieftin. Înțelegem că Domnul Se mânie în orice vreme, că mânia Sa se descoperă împotriva fiecărui păcat, și că NU se stinge în timp, ci Se amplifică până în ziua judecății finale când va trăzni în cel vinovat fără milă. Deci ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Așa e DREPT! Cel ce a omorât un copil merită să-i moară fiii, cel ce a făcut rău merită să primească rău îndoit. Și va primi! și Mânia Domnului lucrează în această direcție. În cele din urmă, harul divin creează doar o paranteză de timp pentru a da șansa celui vinovat să se căiască. Dar mântuirea e doar pentru cel ce se căiește. În cele din urmă CUM să ne rugăm pentru oameni? Să ne rugăm pur și simplu ca Domnul să mântuiască pe cineva? Este oare în spiritul adevăratului har? Dacă Domnul nu vrea să mântuiască acest om, dacă vrea să-l păstreze pentru ziua judecății din pricina păcatelor lui? De aceea, dacă e un păcat care duce la moarte, nu-i zic să se roage pentru păcatul acela. În cele din urmă CUM ar trebui rugăciunile noastre să reflecte adevăratul har și nu harul ieftin? Și am în vedere atât conținutul lor, cât și atitudinea cu care le rostim. Cum trebuie să arate rugăciunea pentru celălalt? Și acest celălalt poate fi un frate sau un necredincios. Cred că ATITUDINEA ar trebui să derive din cunoașterea VOII complete a Domnului care:

- **Ar vrea** ca toți oamenii să Se întoarcă la El și să fie mântuiți, dar care:
- **Vrea** să mântuiască doar pe cei care Se întorc la EL,
- și **VREA** să piardă pe toți cei care nu Se întorc la El!

În cele din urmă rugăciunea noastră poate AMÂNĂ pedeapsa violentă a Domnului pentru a mai da o șansă la pocăință celui păcătos. Până la urmă rugăciunea noastră este pentru

POCĂINȚA aceluia păcătos, pentru crearea cadrului în care acesta se poate căi. Dar în rest, TOTUL e între el și Domnul. Rugăciunea noastră poate participa doar la CREAREA cadrului vindecării fratelui nostru, sau întoarcerii celui necredincios la Domnul. Doar CADRU. În rest, depinde de el și Domnul!

Dar dacă este un frate credincios care umblă în căile Domnului? Atunci ce ROST și ce IMPACT au aceste rugăciuni pentru el? Pavel cere sprijin în rugăciune pentru protecție fizică și spirituală, pentru putere în proclamarea Cuvântului. Și o cere CHIAR dacă umbla pe căile Domnului. Iată că avea nevoie de rugăciunile fraților. Prin aceste rugăciuni, puterea Domnului se amplifică în el, curgea mai mult prin el. El folosește în Filipeni chiar expresia de a fi mântuit prin rugăciunile fraților săi. Dar el e sigur de impactul rugăciunilor fraților lui, pentru că el umbla în ascultare de Domnul. Se pare că natura rugăciunii depinde de CEL pentru care te rugi. Dacă ar fi să urmărim tema rugăciunii în viața lui Pavel, am descoperi următoarele tipuri de rugăciuni:

- a) ***rugăciunea pentru frații credincioși***: mulțumiri pentru acel frate, rugăciune pentru protecție fizică, și spirituală, pentru un duh de cunoaștere, pentru putere în proclamarea Cuvântului. Pavel ne îndeamnă astfel:

18. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții

19. și pentru mine, ca ori de câte ori îmi deschid gura să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei,

20. al cărei sol în lanțuri sunt; pentru ca, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc. (Efeseni 6:18-20)

În acest domeniu, Pavel ne dă cele mai multe îndemnuri la rugăciune. Însuși Isus S-a rugat pentru ucenici pentru ca credința lor să nu se piardă. Iată că nu e vorba doar de alegerea celui în cauză, ci și de un CADRU al harului și al protecției posibil (doar) prin rugăciunile altora.

- b) ***Rugăciunea pentru cei necredincioși*** – pentru aceștia este un singur îndemn în 1 Timotei 2:1-7:

1. Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți *rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri* pentru **toți oamenii**,

2. pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea.

3. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,

4. care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.

5. Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos,
6. care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită,
7. și propovăduitorul și apostolul Lui am fost pus eu – spun adevărul în Hristos, nu mint – ca să învăț pe Neamuri credința și adevărul.

Un singur îndemn, dar clar și general. Să ne rugăm în sensul mântuirii tuturor oamenilor.

- c) ***Rugăciunea pentru proorocii mincinoși***, pentru cei care fac păcate care duc la moarte - Pavel NU ne îndeamnă să ne rugăm pentru acești oameni. Ei sunt dați pe mâna Satanei ca să învețe să nu hulească, iar în anumite cazuri spre nimicirea cărnii în speranța mântuirii sufletului. Pentru acești oameni, Pavel chiar are rugăciuni care INVOCĂ pedepsirea lor fizică: *Schilodească-se odată cei ce vă tulbură!*

Pavel folosește expresii de genul: *tot felul de rugăciuni*, sau *rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri*. Pare a ne da o libertate mare în ce privește CONȚINUTUL rugăciunilor. E loc pentru CREATIVITATE. E loc pentru lucruri concrete, precise, particulare. Și sensul rugăciunii este cel MÂNTUITOR. Pedepsa FIZICĂ e cerută doar în dreptul unui tip de persoane, și ea ascunde tot posibilitatea mântuirii sufletului. Deci CONȚINUTUL rugăciunilor lui Pavel este în genere MÂNTUITOR. Desigur atitudinea sa este sfântă, și el nu este adeptul harului ieftin. Prin rugăciune, el conlucrează cu voia Domnului pentru a crea un CADRU MÂNTUITOR, dar mântuirea va fi posibilă doar prin căința sinceră a celui în cauză. Rugăciunea trebuie să fie după voia lui Dumnezeu. Dar ea nu poate trece mai departe de această voie. Și voia lui Dumnezeu de a mântui se oprește în limita pusă de voia lui Dumnezeu de a mântui *doar* pe cei care se căiesc. Rugăciunile noastre trebuie să respecte și ele această limită. E ceva complex. Nu e ușor deloc. E o atitudine complexă ce trebuie căutată în permanență prin cunoașterea Celui de neînțeles. Suntem departe de a fi înțeles taina mijlocirii. Să studiem următorul pasaj în care e tocmai o rugăciune de a lui Ieremia.

18:18-23 – Din pricina planurilor rele împotriva sa, Ieremia cere ca planurile de judecată a Domnului împotriva lor să se împlinească.

Observăm că ideea de PLAN pare a fi un termen-cheie în acest pasaj. Olarul are planuri cu lutul, Domnul cu națiunile. Domnul are un plan de nenorocire împotriva poporului. Poporul are uneltiri împotriva Domnului, dar și planuri rele împotriva lui Ieremia. Ieremia cere ca poporul să fie pedepsit după planul Domnului. Ieremia simte pe pielea lui ce simte Domnul în fața uneltirilor poporului. Și în acest context, Ieremia nu mai mijlocește pentru îndurare, ci cere

pedeapsa, e total de acord cu dreptatea și împlinirea pedepsei Domnului. Și se pare că Ieremia mai face doi pași:

- Rugăciunea pare să aibă în vedere TOT poporul, căci TOT poporul uneltea împotriva sa. Deci nu cere judecata doar pentru cei din Anatot, ci peste tot poporul.
- Ieremia cere ca Domnul să aducă judecata la VREMEA MÂNIEI SALE!

Iată deci că Ieremia e de acord cu judecata Domnului față de TOT poporul. El nu vrea să se răzbune singur, ci lasă să se îplinească răzbunarea Domnului. Și înțelege că această răzbunare are o VREME a ei. El nu mai cere ca judecata să vină AZI și nu mai întreabă de ce propășesc cei răi. El cere ca judecata să vină la VREMEA mâniei Domnului. El este de acord nu doar cu voia Domnului de a judeca poporul, dar și cu calendarul judecății divine. Sunt pași importanți care ne arată că Ieremia primește din partea Domnului vindecarea și începe să fie pe aceeași lungime de undă cu Domnul. Dar să revenim la tema mijlocirii.

Ieremia mijlocea cu o atitudine greșită și avea un conținut eronat al rugăciunii. El cerea ANULAREA judecății istorice cu atitudinea celui care minimaliza gravitatea curviei poporului și nu empatiza cu Soțul cel înșelat. El lua ca un lucru de apucat harul și iertarea poporului. Dar Domnul nu-i cere să mijlocească în vederea aducerii judecății. E adevărat că nici nu-l oprește pe Ieremia când o face și nici nu-l mustră. Ba îi spune că îl va asculta și va aduce judecata, dar la vremea mâniei Sale. Dar rugăciunea lui Ieremia ca Domnul să aducă judecată este doar ca o vărsare a inimii lui Ieremia înaintea Domnului, necesară pentru vindecarea inimii sale. E doar o vărsare a poverii înaintea Domnului așa cum făceau psalmiștii? Sau chiar este o mijlocire ascultată de Domnul, o mijlocire care face posibilă sau grăbește judecata? Ieremia ar fi trebuit să persiste în acest tip de rugăciune care invocă judecata? O altă întrebare este: dacă Ieremia nu mijlocea pentru anularea pedepsei, nici măcar pentru amânarea ei, dar mijlocea pentru un duh de pocăință autentică în popor, această rugăciune era binevenită înaintea Domnului? Interdicția de a nu mijloci pentru popor anulează orice fel de mijlocire, sau doar mijlocirea care cerea anularea pedepsei istorice? Sunt întrebări grele, dar extrem de importante. Ce aștepta Domnul de fapt de la Ieremia în domeniul mijlocirii? Ar fi măcar patru variante de bază:

- Să nu mijlocească deloc pentru popor. Să își verse inima cerând judecata, dar în rest să nu mijlocească în niciun fel pentru popor.
- Să mijlocească CONSTANT pentru aducerea pedepsei pentru a grăbi judecata.
- Să nu mijlocească pentru anularea pedepsei, să își verse inima cerând judecata, dar apoi să mijlocească pentru un duh de pocăință pentru popor și eventual pentru generațiile viitoare din popor.

- Ieremia să ceară constant judecata, dar la fel de constant și un duh de pocăință peste popor.

E interesant că în Ieremia mai apare doar o singură mijlocire a acestuia. Ea se află în cap.20 și cere tot judecata. Nu mai apare nicio mijlocire care să ceară mântuirea. A persistat Ieremia în cererea judecății? A fost acest lucru după voia Domnului? A adus grăbit acest lucru venirea judecății? A ajuns Ieremia să fie cu adevărat pe aceeași lungime cu inima Domnului, pentru ca acțiunile sale să devină un model, un reper pentru noi? Probabil doar în capitolul 20 vom putea întrezări răspunsuri la aceste întrebări extrem de importante.

Ieremia nu regretă că a mijlocit pentru ei. El aduce acest lucru ca argument în favoarea lui și împotriva vrăjmașilor lui (vezi 18:20). Dar acum nu consideră că greșește necerând abaterea mâniei Domnului de la ei. El pare să înțeleagă că vremea mijlocirii a TRECUT și că astfel, în vremea de acum, cererea PEDEPSEI nu este un lucru RĂU înaintea Domnului. Și într-adevăr, Domnul nu-l mustră că cere pedeapsa, și nici nu-i cere să nu o mai ceară. Iată e a treia oară când Ieremia cere pedeapsa, și Domnul nu-l oprește. Această tăcere a lui Dumnezeu confirmă că mijlocirile sale erau pe drumul cel bun, că sosise vremea ca mijlocitorul să ceară pedeapsa și nu mântuirea? Căci și Moise a mijlocit pentru popor, dar a cerut pedeapsa violentă peste ceata lui Core. Oare acum poporul ajunsese în întregime ca o ceată a lui Core? Oare sosise vremea ca Mijlocitorul să ceară judecata? Oare după cum Moise a mijlocit împotriva cetii lui Core, acum Ieremia trebuia să mijlocească împotriva întregului popor? Oare Ieremia trebuia să facă un LUCRU NOU, pe care nu-l făcuse nici măcar Moise, și anume să ceară judecata împotriva ÎNTREGULUI POPOR? Căci Moise niciodată nu a cerut judecata peste TOT poporul, El a cerut peste părți din popor, dar poporului ca ÎNTREG i-a luat mereu partea din pricina Numelui Domnului. Dar acum Numele Domnului putea fi înălțat DOAR prin judecarea întregului popor. De aceea, ce așteptări avea Domnul de la mijlocitor? Iosia nu a mijlocit, ci doar și-a smerit inima. Și Domnul a mai amânat pedeapsa. Dar nu a făcut-o în urma insistențelor lui Iosia, și nici a mijlocirilor sale. Iosia a înțeles gravitatea situației și doar s-a aruncat la pământ înaintea Domnului. Nici măcar nu a îndrăznit să mijlocească, nici să ridice fața spre Domnul. S-a aruncat cu fața la pământ și a așteptat verdictul Domnului, oricare ar fi fost el. Pentru Iosia a fost poate chiar *o surpriză* că Domnul a amânat pedeapsa istorică din pricina smeririi sale. Dar ce funcție să aibă Ieremia ca mijlocitor? Oare el trebuie să facă un lucru nemaiauzit pe pământ: să mijlocească ÎMPOTRIVA poporului Domnului ca ÎNTREG? Oare spre acest punct îl conduce Domnul? Oare atât de groaznică să fie vremea sa? Căci Domnul a așteptat ca Avraam să mijlocească pentru Sodoma măcar că paharul fărădelegilor lor erau umplut peste măsură de mult. În ultimul ceas al Sodomei, Domnul s-a bucurat că Avraam a mijlocit. Dar acum era vorba de poporul Domnului care ajunsese mai rău ca Sodoma. Acum Domnul nu se bucură că Ieremia mijlocește. Acum îi poruncește în mod repetat să nu mijlocească. E o altă situație. E o altă vreme în planul Său. E o situație mult mai gravă. Și în această situație, Domnul Se supără pe Ieremia

când mijlocește, dar pare mulțumit când Ieremia cere judecata. Oare despre acest lucru să fie vorba? Despre acea SINCRONIZARE cu vreme UNICĂ și cu totul specială din planul Domnului? Cu vremea judecării poporului Său? O vreme diferită de vremea judecării Sodomei și neamurilor? O vreme când Domnul așteaptă ca Mijlocitorul legământului să cheme judecata? Mă îngrozesc doar când mă gândesc la aceste lucruri. Despre ce să fie vorba în cele din urmă?

De remarcat că Ieremia trăiește într-o perioadă unică din istoria poporului lui Dumnezeu. Până în această perioadă NICIODATĂ Domnul nu a interzis Mijlocitorului să mijlocească: Ba dimpotrivă, l-a încurajat să mijlocească, s-a bucurat să mijlocească și l-a ascultat. Chiar și în istoria altor popoare, Domnul a încurajat mijlocitorul să mijlocească chiar pe ultima sută de metri înaintea revărsării judecății. Și ne referim la acele mijlociri care anulau sau amânau o judecată istorică pentru a mai da har poporului. Să ne aducem aminte despre următoarele mijlociri de dinainte și chiar și de după perioada lui Ieremia:

a) Avraam

- Domnul îi spune lui Avraam că se îndreaptă spre Sodoma. Avraam mijlocește. Domnul nu Se supără. Cedează, cedează încurajându-l pe Avraam să mijlocească. În cele din urmă, argumentul lui Avraam nu e foarte bun (*să piară cel neprihănit împreună cu cele nelegiuit?*), căci replica poate fi următoarea: *Bine, voi scoate pe cel neprihănit din cetate înainte să aduc judecata!* – după cum a și făcut cu Lot. Dar scopul, atât al lui Avraam cât și al lui Dumnezeu, era ca Sodoma să fie cruțată. Și unul și Celălalt se prefac a nu vedea fisura din argumentul lui Avraam și pe baza lui continuă negocierile. Deci iată că atunci când paharul Sodomei se umpluse, Domnul nu se supără că Avraam mijlocește. Și dacă Avraam mergea cu condiția mai departe: *dacă un singur om este acolo neprihănit...* probabil Domnul mai dădea o șansă Sodomei.

b) Moise

- Moise mijlocește în Exod 32, și Domnul se lasă de acel rău, anulează efectiv judecata istorică violentă chiar dacă poporul nu se căise încă. Desigur refacerea relației nu putea avea loc decât dacă poporul se căia. Și nici Moise nu a cerut Domnului o refacere prea grabnică a relației cu Israel. A fost un proces al vindecării relației. Dar Moise a mers în sensul îndurării lui Dumnezeu și Acesta a conlucrat cu Moise. Și păcatul poporului fusese foarte grav. Totuși Domnul a ascultat mijlocirea lui Moise. Unii din popor au pierit (rudele Leviților), dar poporul ca întreg a fost salvat.
- În Numeri 11, Moise mijlocește și Domnul oprește urgia. În Numeri 12, Moise mijlocește pentru Maria și Aaron și aceștia sunt iertați.

- În Numeri 14, Moise milocește din nou ca Domnul să anuleze judecata istorică violentă. Domnul Îl ascultă din nou! Iartă cum a cerut Moise, dar spre deosebire de Exod 32, îi spune că acea generație va muri în pustie și reconcilierea relației cu acea generație devine imposibilă. Moise NU MAI mijlocește ca acea generație să fie reprimată de Domnul, dar continuă să mijlocească pentru a abate mânia violentă care tot se aprindea peste popor în pustie.
- În Numeri 15, Moise pedepsește cu moartea după porunca Domnului pe omul care a călcat Sabatul. Moise nu intervine să mijlocească.
- În Numeri 16, Moise cere judecata peste ceata lui Core, dar nu și peste popor.
- Și apoi în Numeri 16:41-50 este un tablou superb.

41. A doua zi, **toată adunarea copiilor lui Israel** a cântit împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, zicând: „Voi ați omorât pe poporul Domnului!”

42. Pe când se strângea adunarea împotriva lui Moise și împotriva lui Aaron, și pe când își îndreptau privirile spre Cortul întâlnirii, iată că l-a acoperit norul și s-a arătat slava Domnului.

43. Atunci Moise și Aaron au venit înaintea Cortului întâlnirii.

44. Și Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

45. „**Dați-vă la o parte din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într-o clipă!**” Ei au căzut cu fețele la pământ;

46. și Moise a zis lui Aaron: „**la cădelnița, pune foc în ea de pe altar, pune tămâie în ea, du-te repede la adunare și fă ispășire pentru ei; căci a izbucnit mânia Domnului și a început urgia.**”

47. Aaron a luat cădelnița, cum zisese Moise, și a alergat în mijlocul adunării, și iată că începuse urgia printre popor. El a tămâiat și a făcut ispășire pentru norod.

48. **S-a așezat între cei morți și între cei vii, și urgia a încetat.**

49. Paisprezece mii șapte sute de inși au murit de urgia aceasta, afară de cei ce muriseră din pricina lui Core.

50. Aaron s-a întors la Moise, la ușa Cortului întâlnirii. Urgia încetase.

- E un tablou incredibil. În primul rând, suntem stupefiați de împietrirea poporului și de absurditatea răzvrătirii acestuia. A doua zi DUPĂ INTERVENȚIA divină a judecării celor ce s-au răzvrătit împotriva lui Moise și Aaron, după ce Domnul a deschis pământul și a coborât foc din cer sub ochii lor, ei acuză pe Moise și Aaron că au omorât pe poporul Domnului! Toată adunarea s-a strâns împotriva lor, probabil să-i omoare. Și atunci Domnul S-a mâniat și le-a cerut celor doi să se depărteze de popor pentru a-i nimici într-o clipă. Dar ce fac cei doi? Se grăbesc să facă ispășire. Și Domnul îi ascultă! Se așază între cei morți și cei vii, și urgia încetează! Domnul NU se supără că ei mijlocesc. Le ascultă mijlocirea, deci au mijlocit după voia Domnului!
- În Numeri 21 – Moise mijlocește pentru poporul lovit de șerpi și Domnul îl ascultă.
- Dar în Numeri 20, Moise vorbește ușuratic cu buzele, lovește stânca în loc să vorbească stâncii. Îi sare țandăra și spune: *Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?* Și iată reacția Domnului: *Pentru că n-ați crezut în Mine ca să Mă sfînțiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau.* Deci iată că în prima situație când Moise nu își joacă rolul de Mijlocitor, Domnul Se mânie de El și-l pedepsește aspru! Și aici Moise nu a refuzat rolul de Mijlocitor, DAR nu a jucat acest rol la nivelul cerut de Domnul. A fost un Mijlocitor mânios. Atunci Domnul l-a pedepsit și în ciuda insistențelor lui Moise și nu și-a retras pedeapsa. Iată că Domnul nu doar că se supără că Moise NU mijlocește, dar când nu o face CUM trebuie, cu toată inima, Îl pedepsește aspru.
- Câteva concluzii despre mijlocirile lui Moise. În ce privește poporul ca ÎNTREG este ÎNTOTDEAUNA pentru îndurare, și este ascultat ÎNTOTDEAUNA de Domnul. Și când nu mijlocește cum trebuie, e pedepsit de Domnul. Deci Domnul AȘTEAPTĂ ca Moise să mijlocească pentru îndurare chiar dacă îi descoperă MÂNIA SA și-i cere să-l lase să nimicească poporul.
- În ce privește oamenii din popor care au păcătuțit, sunt situații când Moise NU MIJLOCEȘTE și situații ca cea din **Numeri 16**, când Moise chiar cere JUDECATA asupra poporului și este ascultat. Dar sunt și situații când Moise mijlocește pentru oameni din popor (Aaron apoi Maria), și este ascultat. Moise MIJLOCEȘTE DUPĂ VOIA LUI DUMNEZEU. El nu poate mijloci de capul lui. Marea Sa frământare este să deosebească VOIA Lui Dumnezeu în fiecare context și să o urmeze prin mijlocire. El vrea să deosebească în fiecare context care glas e MAI PUTERNIC în inima Domnului: glasul îndurării sau glasul judecății? Căci glasul judecății e real în fiecare situație. Dar dacă glasul îndurării este mai puternic? Nu trebuie urmat acesta? Desigur! De asemenea, când glasul judecății este mai

puternic, atunci NU mijlocește sau chiar mijlocește pentru judecată. Practic, el nu urmează rețete, ci este aproape mereu de inima Domnului și încearcă să se sincronizeze cu ea. El este într-o continuă frământare de a cunoaște pe Domnul și de a cunoaște ce este în INIMA DOMNULUI atunci și acolo față de acel om sau popor! El este într-o continuă dinamică, și se re poziționează în permanență față de cei din popor după poziția mereu în mișcare a inimii Domnului! Ce provocare! Ce responsabilitate să fii mijlocitor!

c) Samuel

- Saul mai arată har față de Amaleciți, dar Samuel nu arată nicio milă față de aceștia. El își sincronizează mijlocirea după voia lui Dumnezeu față de Amaleciți. Iată că mijlocitorul trebuie să țină cont de voia lui Dumnezeu și față de alte popoare. Samuel nu mijlocește ca Avraam pentru Amaleciți, și face bine pentru că nu mijlocește. Iată o vreme în istoria unui POPOR în care mijlocitorul NU MAI trebuie să mijlocească! Dar poate sosi această vreme și în istoria lui Israel?
- Domnul Îi cere să nu mai mijlocească pentru SAUL, dar departe de Samuel gândul să păcătuiască încetând să mijlocească pentru popor ca ÎNTREG!

d) Ilie și Elisei

Ilie ajunge după Carmel în profundă dezamăgire față de popor. El consideră că s-a făcut tot ce se poate face și nu s-a întâmplat nimic. Nu mai vrea să joace rolul de mijlocitor. Vrea să moară. Vrea să abandoneze slujba de vas al harului și al mijlocirii. Din perspectiva sa, perioada harului se încheiase pentru popor. Dar Domnul are o altă perspectivă. În inima Domnului ÎNCĂ mai este har pentru popor, încă nu sosise ZIUA judecății, încă NU se făcuse TOT ce se putea face. Și Domnul îi spune că dacă el renunță la slujba de mijlocitor va veni judecata. Ilie pricepe ce este în inima Domnului și se RESINCRONIZEAZĂ. Revine pe linia îndurării și face din Elisei următorul mijlocitor. Harul nu se epuizase nici pentru Ahab ca împărat, nici pentru popor ca națiune. Ahab continuă să fie un vas al harului față de Ahab și popor. Da. Aruncă foc din cer pe câteva cete de vrăjmași. Dar și Elisei aduce prin blestem urșii care sfășie copiii care l-au batjocorit. Deci Ilie nu aduce foc peste Ahab, dar aduce foc peste acele cete. Însă NICIDECUM nu aduce FOC peste popor ca ÎNTREG. Deci și el este provocat să se sincronizeze cu inima Domnului atât față de persoane, cât și față

de POPOR. Elisei continuă slujba harului în popor arătând că în inima Domnului mai era încă îndurare pentru popor!

e) *Iona*

- Iona este de partea judecății față de Ninive când în inima Domnului ÎNCĂ era har și încă dorea să se arate har față de Ninive. El este aspru mustrat și pedepsit pentru neascultarea sa, pentru nebunia sa. Mijlocitorul trebuie să își sincronizeze mijlocirea, nu doar față de inima Domnului pentru Israel, ci și față de inima Domnului pentru celelalte popoare!

Și exemplele pot continua. În lumina celor de mai sus, pricepem că **MIJLOCIREA** nu e statică, nu poate fi condusă pe rețete. Ea trebuie să urmeze voia Domnului. Dar voia Domnului este complexă, căci ea se arată la interferența dintre glasul judecății și glasul îndurării. Și ambele glasuri sunt active. Provocarea este să deosebești care glas este mai INTENS, și cât de INTENS este fiecare dintre cele două. Căci la **vițelul de aur**, Moise s-a îngrozit de urgia Domnului care voia să nimicească tot poporul. Deci glasul judecății era cât se poate de ACTIV. Moise a trebuit să conștientizeze că glasul ÎNDURĂRII este și el activ și este MAI MARE în acea secundă decât glasul JUDECĂȚII. Desigur, Domnul i-a dat lui Moise toate resursele ca să poată deosebi acest glas. Și Moise l-a deosebit. Dar a fost și un test. Căci Domnul i-a ascuns în acea clipă glasul îndurării, și l-a lăsat pe Moise să-și amintească, să întrezărească singur acel glas. Desigur, Moise era Mijlocitorul care vorbea gură către gură cu Domnul. Iată de ce Domnul i-a dat un test atât de greu! Observăm apoi că mijlocitorul NU MIJLOCEȘTE după voia lui Dumnezeu când e vorba de persoane. Dar când e vorba de un popor ca ÎNTREG, se așteaptă mai tot timpul ca mijlocitorul să mijlocească, și mai ales când e vorba de poporul de care Domnul Și-a legat Numele! Chiar pentru Sodoma, Domnul se așteaptă ca mijlocitorul să mijlocească. Dar apare TOTUȘI excepții cu privire la popoare ca ÎNTREG. Domnul nu așteaptă ca Moise sau Iosua să mijlocească pentru canaaniti, și nici ca Samuel sau Saul să mijlocească pentru Amaleciți. Dar totuși, PÂNĂ la Ieremia, DOMNUL nu a cerut MIJLOCITORULUI să nu MIJLOCEASCĂ pentru Israel ca ÎNTREG! Cu toate acestea se ridică întrebarea: Poate ajunge Israel într-un moment asemănător cu popoarele canaanite și amalecite în care mijlocitorul să NU mai trebuiască să mijlocească? Căci tocmai o astfel de vreme **cu totul specială** o prinde Ieremia. De aceea, când ai o istorie în spate și exemplul mijlocirilor lui Moise, nici prin creasta minții nu-ți trece că NU trebuie să mijlocești pentru popor, chiar dacă Domnul anunță judecata! Dar totuși era UN PRECEDENT care-l putea ajuta pe Ieremia. Domnul JUDECASE DEJA pe Israel și spusese lui Ieremia că Iuda ajunsese mult mai rău ca Israel (vezi cap.3). Domnul judecase pe Israel ca popor. Desigur mai rămăsese Iuda ca rămășiță. Și la Iuda era Templul, Ierusalimul. Domnul chiar va judeca? Chiar sosise vremea judecății și pentru Iuda în care mijlocitorul nu mai

trebuia să mijlocească? Osea este ultimul profet al lui Israel. Ne uităm în cartea Osea sau în 2 Împărți și căutăm tema *mijlocirii*. Ea nu apare. Nu ni se spune dacă Osea a mijlocit sau nu. Nici nu apare însă un text în care Domnul să-i spună să mijlocească. Putea fi acest lucru un indiciu pentru Ieremia? Probabil ne vom putea pronunța doar după ce vom studia cartea Osea. Dar exista un precedent, iar în Legea lui MOISE se preciza clar că paharul lui Israel se poate umple ca și paharul canaaniților, adică să ajungă în momentul istoric când glasul judecății să fie mai intens iar Domnul - sătul de milă! Deci Domnul anunțase că și în istoria lui Israel poate veni un moment în care Mijlocitorul să NU mai mijlocească asemenea lui Moise. Și iată că tocmai IEREMIA a prins această perioadă cu totul specială și unică în istoria lui IUDA cel puțin. Și ce greu îi vine lui Ieremia să înțeleagă acest lucru, să-l accepte și să se sincronizeze cu inima lui Dumnezeu!

Sunt tulburat de faptul că văd cum Domnul îl cheamă pe Ieremia spre inima Sa, îl cheamă să înțeleagă neînțelesul din inima Domnului și să își sincronizeze ritmul bătăilor inimii sale cu ritmul bătăilor inimii Domnului! Dar inima sa e bolnavă, nespus de rea și de înșelătoare, iar inima Domnului este curată, sfântă și în ea locuiește desăvârșirea! Și inima lui Ieremia este mărginită! Dar inima Domnului e nemărginită! Și e nevăzută! Și atât de complexă! Dar și în continuă mișcare! Este ca și cum ai provoca un om retardat mental, cu mâinile mereu termurânde să acompanieze la pian pe cel mai ilustru violonist! Pianul este pe pământ! Vioara este în ceruri! Domnul vrea ca pianul pământesc să acompanieze vioara cerească! Dar pare o nebunie! E practic imposibil! E cu neputință! Și totuși aceasta e provocarea pe care Domnul i-o face lui Ieremia! Nu vrea doar să-l vindece de boala harului ieftin, ci cu mult mai mult! Să călătorească în inima Cerului și să urmeze bătăile inimii cerului! Dar e cu puțință acest lucru? Dar va reuși Ieremia?

De exemplu, Ieremia cere judecata prigonitorilor săi. Domnul nu-l contrazice, însă îi spune că dacă acești prigonitori s-ar întoarce la El și El și-ar abate mânia Sa de la ei. Dar se va întoarce și Ieremia din mânia sa? A fost o vreme când Ieremia a mijlocit pentru cei din popor. Acum, după ce vor să-i ia viața nu mai mijlocește. El poate înțelege că la fel a fost o vreme când Domnul primea mijlocirile pentru popor în ciuda păcatelor lor. Dar acum, acea vreme a trecut. Totuși, dacă poporul s-ar întoarce, Domnul i-ar primi. Domnul e hotărât să-i judece, dar în inima Sa dorința de a-i mântui este încă vie și trimiterea lui Ieremia la popor arată că Domnul nu vrea moartea păcătosului. Ieremia este provocat să se sincronizeze atât cu glasul iubirii cât și cu glasul judecății. Pe linia judecății, el trebuie să **NU** mai mijlocească și să fie de acord cu judecata divină. Pe linia îndurării, el trebuie să cheme poporul la pocăință și să fie de acord cu *iertarea acestuia* dacă acesta se căiește cu adevărat. Domnul îi cere să **REZONEZE**, dar și să acționeze atât în sensul judecății, cât și în sensul îndurării. Ieremia este chemat să aibă active ambele glasuri în inima sa și să simtă și el asemenea Domnului zbaterea, zbuciumul, sfâșierea adusă de cele două glasuri. Dar în același timp, vrea să prindă **UNDA** conducătoare care în acest moment era cea a judecății.

Dar Domnul nu a invitat doar pe Avraam, Moise sau Ieremia spre inima sa. El vrea să ne invite pe fiecare din noi. Desigur, este un drum lung de străbătut până să începi să zbori în inima soarelui. Mai întâi trebuie să zbori până la soare renunțând la mulți idoli, și practic la tot ce ține de ei. Și după o vreme îndelungată, de teste și curățiri, vom căpăta trecere înaintea Domnului. Și El ne va chema ca pe un prieten în inima soarelui, în inima Sa. APOI ne va chema în sfatul străjerilor de sus și în bătăliile Sale. Vom deveni prietenii cu care El se va confesa. El va vorbi cu noi asemenea unui prieten, cum vorbea cu Moise în cortul Său. Se va consulta cu noi, ne va implica pe noi. Va face din nou ajutorul său potrivit. Dar între momentul intrării în inima soarelui și invitația de a intra în sfatul străjerilor mai trebuie să treacă o vreme. În această vreme, suntem invitați la o călătorie în soare, la o călătorie în inima Domnului. La fel ca Ieremia, suntem invitați să cunoaștem dinlăuntru inima Domnului și să învățăm să ne sincronizăm cu ea. Pianul pământesc este invitat să acompanieze vioara celestă. Căci în sfatul străjerilor trebuie să mergem pas la pas cu Domnul, să fim pe aceeași lungime de undă cu el. Or tocmai călătoria din inima soarelui ne va învăța să fim pe aceeași lungime de undă cu el. Și de fapt, călătoria spre centrul soarelui nu se va sfârși niciodată. Și cu cât ne vom apropia mai de mult de centrul de neatins al soarelui, cu atât vom fi mai activi și mai prezenți în sfatul străjerilor de sus. Dar mai întâi de toate, preocuparea noastră este să explorăm inima soarelui și să învățăm să ne sincronizăm cu ea. Domnul ne va arăta pe rând sfințenia Sa, dar și îndurarea Sa, tristețea Sa dar și bucuria Sa, oboseala Sa dar și pacea Sa, zbaterea Sa dar și odihna Sa, frământările Sale, dar și Atotputernicia Sa. Și acestea nu vor fi simple informații, ci lucruri VII, mai reale decât tot ce vedem. Și vom înțelege că toate acestea SUNT VII în mod simultan în inima Domnului. Apoi vom fi provocați să urmăm bătăile inimii Domnului! Dar cum este posibil ca eu, finitul, să urmez bătăile inimii Infinitului? Căci ritmul inimii cerului este dat nu de un singur atribut al Său, ci tocmai de interferența și contopirea tuturor acestor atribute. El este o Persoană VIE. Nu un calculator, nu un robot. Și ritmul inimii Sale se oglindește în prezent tocmai în funcție de aceasta.

Privim spre inima Domnului. Am pășit alături de Ieremia în această amețitoare și fascinantă călătorie din capitolele 1-18. Nu am văzut un singur aspect din inima Domnului, ci mai multe fațete, trăsături, atribute. Dar acestea relaționează, sunt în armonie, formează un tot unitar, Domnul este o Persoană vie. Am plâns împreună că El, ne-am mâniat împreună cu El, am călătorit înapoi în timp, am văzut inima Sa de Soț, dar și inima Sa de judecător, am înmărmurit în fața măreției Sale de Creator, dar am fost tulburați și de nebunia iubirii Lui. Am descoperit că El este Domnul oricărei făpturi, dar și Domnul popoarelor. Am descoperit că are o soție pe nume Israel. Domnul nu S-a căsătorit cu un om sau cu o generație, ci cu o națiune. El relaționează cu fiecare suflet, dar și cu fiecare familie. El relaționează cu fiecare generație, dar și cu fiecare NAȚIUNE din istorie. El relaționează și cu omenirea ca un întreg. El știe tot mai dinainte, dar trăiește prezentul istoric ca și cum nu ar ști ce urmează. Și El are o soție căreia i-a jurat credință. Dar, deși are doar o soție, El nu uită celelalte neamuri. El este Domnul întregului pământ și vrea să mântuiască toate neamurile. El va judeca lumea în ziua de apoi, dar Se mânie în orice vreme.

Mânia Sa lentă se revarsă împotriva oricărei fărădelegi, iar mânia Sa vizibilă, fizică, violentă se manifestă și în istorie pentru a înălța încă de pe acum Numele Său pângărit de păcatele oamenilor. El este preocupat ca popoarele să știe încă de pe acum că El este Domnul, tocmai pentru a Se putea întoarce la El înainte de ziua mâniei. Am meditat mult asupra judecății și îndurării Sale. În relația dintre cele două se ascunde taina de neînțeles a dumnezeirii. Și am întrezărit următoarele:

- În inima Sa este un glas al îndurării, dar și un glas al judecății. Ambele glasuri sunt ACTIVE simultan PÂNĂ în ultima clipă a vieții vreunui om sau popor.
- Glasul îndurării este mai intens. El este așa cum i-a spus lui Moise în Exod 34: MAI ÎNTÂI îndurare, și apoi judecată. Se îndură până la al miilea neam și pedepsește doar până la al patrulea neam. Dacă e gata să judece tot pământul, cu ATÂT mai mult e gata să MÂNTUIASCĂ tot pământul. Dacă neascultarea unui singur om a adus creația sub păcat, cu atât mai mult ascultarea unui singur om va putea răscumpăra toată creația de sub păcat! Căci Domnul VREA să mântuiască și nu să judece. Îi face plăcere să binecuvinteze și nu să blesteme.
- Cu toate acestea, Domnul nu va ezita să judece dacă cel rău nu se întoarce de la calea sa cea rea. Domnul rezonază și acționează simultan atât în sensul judecății, cât și în sensul îndurării. El face un plan pentru a nimici poporul, dar tot El îl trimite pe Ieremia să aducă poporul la pocăință pentru ca acel plan să NU se împlinească. El lasă pe cel păcătos în voia minții sale blestемate, dar tot el încă dă ploaie și peste cel bun și peste cel rău. Cele două glasuri sunt active simultan și acționează simultan în istorie.
- Cu toate acestea, pare a fi o UNDĂ majoră, conducătoare a ACȚIUNII divine față de cineva sau față de un popor. Există un sens PRINCIPAL de MIȘCARE înspre binecuvântare sau BLESTEM. Acest SENS major de mișcare este DAT de VIAȚA celui om sau celui popor. Domnul împinge viața celui om sau popor spre BINECUVÂNTARE sau spre BLESTEM. Este un PROCES destul de LENT. Dar este și DINAMIC. Căci SENSUL se SCHIMBĂ în funcție de alegerea PREZENTĂ a celui în cauză. Ce a fost valabil IERI nu e neapărat valabil AZI, și tot așa.
- Pe linia blestemului există DOUĂ perioade majore. Este o perioadă în care Domnul acționează pe linia pedepsirii, dar la fel de mult și pe linia îndurării. În această perioadă, Mijlocitorul e chemat să MIJLOCEASCĂ, să fie în primul rând un agent al îndurării. El trebuie ca Moise să OPREASCĂ, să ÎNCETINEASCĂ mânia divină. El trebuia ca Avraam să stea ÎNAINTEA Domnului care vrea să judece. Dar există și o altă vreme, când Domnul Se satură de milă, când paharul fărădelegii nu este doar

umplut, ci este peste măsură de mult umplut! Și în această etapă, mijlocitorul nu mai poate sta împotriva manifestării judecății. De fapt, nici nu trebuie să facă acest lucru. Nu i se mai dă voie să mijlocească. ***Dar marea întrebare este CE trebuie să facă în această perioadă mijlocitorul?*** Să uite de îndurarea Domnului și să meargă COMPLET pe linia judecății? Să ceară și să grăbească sosirea judecății finale? Să devină un agent al judecății divine? Să fie doar un agent al judecății divine?

Răspunsul la întrebările de mai sus pare a fi următorul: mijlocitorul e chemat să se sincronizeze cu inima Domnului. Inima Domnului s-a schimbat față de acel popor. E altfel decât ieri. În Exod 32, inima Domnului era pentru Israel. Acum în vremea lui Ieremia era altfel. Ieremia NU putea fi pe aceeași lungime de undă ca Moise, căci unda din inima Domnului Se schimbase. Ieremia trebuia să fie ALTFEL. El trebuia să înțeleagă lungimea de undă din inima Domnului de atunci și acolo. Și acum, inima Domnului Se săturase de milă. Mijlocitorul nu-l mai putea îndupleca. În inima Domnului, glasul judecății devenea din ce în ce mai puternic. Deci, și în Mijlocitorul trebuia să se schimbe ceva! Să nu mai mijlocească! Ba chiar să ceară judecata! Dar în inima Domnului, glasul MILEI se stinsese complet? Nicidecum! Căci Domnul Își arată disponibilitatea de a ierta încă Ierusalimul și este gata să o facă dacă acesta se întoarce. Ba mai mult, Domnul cheamă Ierusalimul la căință, nu vrea moartea păcătosului, îl trimite pe Ieremia cu mesajul reconcilierii. Ieremia nu poate fi doar un agent al judecății. Glasul milei e încă VIU. El trebuie deci să fie VIU și în inima sa. Pe de o parte, Ieremia trebuie să fie de partea Soțului înșelat, să NU mijlocească și chiar să ceară judecarea poporului. Dar în același timp, trebuie să fie proorocul care cheamă la pocăință, proorocul care să-și dorească pocăința poporului și să spere în această schimbare împotriva oricărei nădejdi până la capăt. Dar marele TEST pentru Ieremia va fi ZIUA MÂNIEI, adică ziua căderii Ierusalimului! Ce trebuie să facă în acea zi? Iată că nu vorbim de perioada de DINAINTE de ZIUA MÂNIEI; nici de ultimul ceas. Ci vorbim de însăși ZIUA MÂNIEI divine și apoi de perioada de DUPĂ revărsarea acestei zile. Ce ar trebui să facă MIJLOCITORUL în acea zi și ce ar trebui să facă după? Desigur, să caute lungimea de undă din inima Domnului și să o urmeze. Dar ce simte Domnul în ziua mâniei Sale? Ce simte DUPĂ aceea? A prins Ieremia această lungime de undă? A luat Ieremia testul? Ne oferă vreun răspuns la aceste întrebări cartea Plângerilor: se pare că da. Noi spuneam că primele 20 de capitole și prima parte a lucrării lui Ieremia au în centru chiar vindecarea inimii lui Ieremia. Și așa și este. După cap.20, Ieremia pare să meargă pas la pas cu Domnul. Dar Domnul e în continuă mișcare. De aceea, vindecarea și pregătirea inimii lui Ieremia continuă. Și de fapt toată lucrarea sa reprezintă pregătirea Sa pentru marele test din ziua căderii Ierusalimului. El trebuie să cunoască atât de bine inima Domnului ca să știe cum va reacționa ea în ziua mâniei și ce anume trebuie să se oglindească în inima lui Ieremia. Aventura lui Ieremia deci continuă pe tot parcursul cărții.

Degeaba înțelege Ieremia ce este AZI în inima Domnului și încearcă să se sincronizeze cu ea. Căci MÂINE poate fi altceva în inima Domnului! Ieremia trebuie să caute MEREU ritmul DINAMIC al inimii Domnului. Ba mai mult, acest RITM bate într-un fel față de Ieremia, în alt fel față de alt om din popor, în alt fel față de POPOR ca întreg, în alt fel față de Israel și în alt fel față de neamuri, într-un fel diferit față de fiecare NEAM în parte, și DIFERIT față de toți aceștia în fiecare ZI. Iar Ieremia e provocat, ca prooroc al neamurilor, să CAUTE acest RITM celest mereu dinamic și în schimbare față de ÎNTREG pământul. Dar nu doar că RITMUL Domnului e ALTFEL în fiecare ZI, și ALTFEL față de fiecare om și popor în parte, dar NATURA ritmului, mecanismele și variabilele din spatele ritmului sunt INFINITE la fel ca Dumnezeu ÎNSUȘI! Cu alte cuvinte, este de fapt o ILUZIE că Ieremia a înțeles cum funcționează inima Domnului, cum funcționează de fapt ritmul din inima soarelui! Ieremia nu face decât ca în fiecare zi sau săptămână să priceapă câte o NOUĂ variabilă din ecuația care dă ritmul inimii Domnului. Dar numărul variabilelor este INFINIT! Sincronizarea DESĂVÂRȘITĂ nu este posibilă și nu va avea loc NICIODATĂ. Și nu numai pe acest PĂMÂNT, dar nici măcar în ceruri. Atunci de fapt, ce așteaptă Domnul de la noi? ***Este să căutăm și să descoperim mereu variabilele și natura acestui RITM și apoi să îl oglinдим în PREZENTUL vieții noastre și al popoarelor din istorie.*** Să nu spunem niciodată: am priceput! Acum știm! Nici să nu lenevim vreo secundă pe motiv că nu putem înțelege pentru ca să continuăm să înțelegem mereu Fața Domnului, inima Domnului. Să ne frământăm să vedem cum bate inima Sa în general, dar și cum bate ASTĂZI față de noi și cei din jurul nostru. Și apoi prin Duhul să oglinдим inima Domnului, unda dinlăuntrul Său, bătaile inimii Sale, sau mai degrabă CÂT am priceput AZI din acestea. Și mereu să căutăm o sincronizare mai bună și să nu ne oprim niciodată. Dar cum ai putea să te oprești odată ce ai intrat în soare, odată ce te-ai apropiat de ABSOLUTELE VII din inima Domnului? Când guști din prețul nespus de mare al cunoașterii Domnului, CUM ai putea să nu-ți dorești să te faci una cu El și cu moartea Lui? Încă câteva gânduri. Suntem în proces. Vom face greșeli, mereu greșim. Mereu ritmul nostru are elemente de dizarmonie. Dar dacă stăm smeriți în sângele lui Hristos suntem mereu curățiți. De asemenea, Domnul ne ia de unde suntem. Poate înălțimile descrise mai sus ne copleșesc. Poate Noi suntem încă pe la stratul al treilea (vezi povestea cu zborul inimii către soare din comentariul pe Țefania cap.1), și suntem tare departe de soare. Poate pentru noi, a păzi poruncile Sale înseamnă încă doar a ține timpul de părtășie, a renunța la bârfă, a renunța la o dependență sexuală, a renunța la grija pentru bani. Ideea de a păzi poruncile Sale înseamnă de fapt să îți sincronizezi ritmul inimii cu ritmul inimii Cerului și aceasta tot mai mult și altfel în fiecare zi și altfel față de fiecare om în parte...este un basm, ceva ireal, atât de departe de noi...Perspectiva nu ne încurajează, mai degrabă ne descurajează, ne umple de noi regrete...Și totuși, Scriptura ne descoperă această perspectivă. De ce? Căci drumul este așa de lung până acolo. Dar Domnul ne ia de unde suntem. Și VREA și ne poate duce pe acele CULMI. Desigur, în timp...Muntele este atât de ÎNALT, ca niciodată să nu îndrăznim să-l urcăm prin puterea și meritele noastre. Apoi muntele este atât

de înalt, ca în ziua încercării să ȘTIM că osteneala noastră nu va fi în zadar. Domnul ne este încă în această viață RĂSPLATA NOASTRĂ CEA FOARTE MARE! Pe plan motivațional, avem nevoie de această motivație pentru a merge ÎNAINTE în ziua cea rea și a nu ne opri din drum. Domnul ne vorbește despre sfatul străjerilor nu pentru a ne descuraja, ci pentru că va veni o zi când ne va invita în el. El nu MINTE, nu este OM ca să poată spune *neadevărul*. El ne vorbește despre inima soarelui, pentru că vrea și POATE să ne ducă acolo. Nu este prin meritele noastre DELOC. Nu este prin PUTEREA noastră deloc. Ba chiar vom fi chemați acolo mai repede decât ne-am aștepta. DAR până acolo, trebuie să luăm anumite teste, teste ale CREDINȚEI, răbdării. Nu va fi ușor. Nici peste măsură de greu. Dar va fi totuși foarte greu în anumite momente -cheie ca cel al jertfirii lui Isaac. Și pentru ca în acele momente când tot sufletul nostru va striga < De ce Doamne? De ce M-ai părăsit? > să poți totuși, ÎMPOTRIVA oricărei NĂDEJDI, să mergi pe mâna Domnului, trebuie să știi mai DINAINTE promisiunile și răsplătirile Sale. Sfatul străjerilor nu este o poveste. Inima soarelui nu e un mit. În sfatul străjerilor se iau decizii în fiecare zi cu privire la destinul oamenilor, bisericilor, națiunilor. Sunt dezbateri, sunt lacrimi, sunt decizii ferme. Îngerii sunt prezenți. Adesea și demonii. Se dau sarcini, se dă aprobare pentru PLANURILE zilei respective, atât pentru cele de binecuvântare cât și pentru cele de nenorocire. Și va veni ziua când Domnul cu bucurie te va chema acolo. Și din ce în ce mai des. Și pentru decizii din ce în ce mai importante. Iar inima soarelui te va îmbăta de frumusețea Domnului, ea te va învăța de fapt ce să faci când vei fi invitat la vreo întâlnire din sfatul străjerilor. Nu sunt basme. Sunt realități mai vii decât noi înșine. Putem avea parte de ele. Trebuie doar ca Avraam să pășim pe mâna Domnului PÂNĂ LA capăt. Va veni ziua când Domnul va spune în dreptul tău înaintea întregului cer: ***CUNOSC AZI că tu te temi cu adevărat de Mine! De aceea nu-Mi este rușine să te numesc prietenul Meu! De aceea, nu-Mi este teamă să te invit să fii sfetnicul inimii Mele! Căci ai jertfit de dragul meu pe singurul tău fiu pe care-l iubești!*** Și când vei auzi acest glas te vei mira, căci tu vei vedea că ai făcut ce se cădea să faci, că ai fost doar un rob netrebnic, și că tot ce ai făcut ai făcut prin mila și puterea Domnului! De asemenea, vei vedea că ești departe de a fi perfect, că ești încă PLIN de boli și totuși Domnul te laudă, te răsplătește, te cheamă în sfatul străjerilor. Vei fi uimit, bulversat, dar NU vei refuza, căci știi deja că TOTUL e prin har. În cele de urmă, este ceva de mirat la Domnul? Dacă El vrea să cheme în sfatul străjerilor Lui pe cel dintâi păcătos, cine îi poate spune: *Ce faci?*

Încă un gând. În centrul soarelui este un VULCAN. De acel VULCAN NU te poți apropia. Cel puțin nu în această viață. Nu știu cum va fi dincolo. În viața aceasta se poate vedea doar spatele Domnului. Fața nu o poate vedea nimeni. Nu a văzut-o nimeni. O vom vedea oare dincolo? Ființa noastră poate contempla acel vulcan doar de departe. Fața nu poate fi văzută. Ai nevoie să fii ASCUNS în stâncă atunci când slava Domnului trece pe lângă tine. Căci glasul iubirii Sale este ATÂT de intens, încât dacă te apropii prea mult de el, PIERI. Inima ta

va căuta instinctual să se sincronizeze cu acel ritm și va pocni îndată! Iubirea Sa este atât de frumoasă, încât dacă o vezi NU te mai poți ierta, nu Te mai poți accepta. Căci vei înțelege cu adevărat cât de departe ești de ea, și mai ales cât de grav e păcatul de a nu te încrede DESĂVÂRȘIT în ea. Și astfel vei pieri pe loc. Inima, sufletul, mintea, trupul s-ar dezintegra. Deci de vulcan nu putem să ne apropiem. El trebuie să fie mereu departe. Iar încercarea noastră de a ne sincroniza cu ritmul inimii divine trebuie să țină cont de LIMITELE inimii noastre. El e Domnul. Noi suntem bieți oameni. Cum să îndrăznești să crezi că vei putea cu adevărat bate în ritmul inimii Sale? Acel ritm NU poate fi suportat de inima noastră. Deci să rămânem smeriți și să oglindim puțin din inima Cerului respectând limita inimii noastre. Pe drumul crucii, Isus a pășit singur. NICI NU a cerut ucenicilor să meargă cu el. Povara aceea putea fi purtată doar de Domnul. Vulcanul poate fi *suportat* doar de Domnul Însuși. De obicei Domnul Însuși nu ne va lăsa să ne apropiem de acel vulcan. Dar uneori va trebui să fie alegerea noastră de a sta departe de el, așa cum preoții trebuiau să stea departe de Sfânta Sfintelor.

În procesul căutării permanente a ritmului inimii lui Dumnezeu, învățăm să ne lăsăm surprinși de Domnul. Cunoaștem ceva din acest ritm și încercăm să-l oglindim în inima noastră cu smerenie ținând cont de limitele noastre umane, de diferența dintre creator și ființa creată. Dar mereu ar trebui să fim deschiși să dezlegăm noi enigme legate de acest ritm. Astfel nu-l vom limita pe Domnul, nu-l vom pune în cutiuțe teologice, în sicrie dogmatice. Vom căuta să rămânem la ceea ce este scris, dar să recunoaștem cu smerenie că nu am înțeles încă tot ce este scris. Învățăm să ne schimbăm teologia noastră îngustă în fața revelației și nu să ciunțim revelația din pricina teologiei noastre. Nu vom confunda adevărul cu puținul pe care noi îl cunoaștem despre adevăr. Vom învăța să ne lăsăm mereu surprinși de Domnul. El vrea să ne surprindă. Îi place acest lucru. Să ne descopere noi lucruri despre el, iar noi să le primim cu smerenie și bucurie. Dar cei care deja știu, au vasul plin. Nu mai încap nimic în el. Ieremia ajunge să se sincronizeze cu ritmul inimii Domnului tocmai pentru că recunoaște un puțin în ceea ce cunoaște și se lasă surprins de Domnul. În Ieremia 32, Domnul care anunțase prin Ieremia căderea Ierusalimului și ducerea în robie, îi cere lui Ieremia în timpul asediului să răscumpere un ogor. Gestul său este în contradicție cu mesajul său profetic. Ieremia e derutat, dar iată cum se apropie de Domnul:

17. „Ah! Doamne Dumnezeule, iată, Tu ai făcut cerurile și pământul cu puterea Ta cea mare și cu brațul Tău întins: **nimic nu este de mirat din partea Ta!**

18. Tu dai îndurare până la al miilea neam de oameni și pedepsești nelegiuirea părinților în sânul copiilor lor după ei. Tu ești Dumnezeul cel mare, cel puternic, al cărui nume este Domnul oștirilor!

19. Tu ești mare la sfat și puternic la faptă, Tu ai ochii deschiși asupra tuturor căilor

copiilor oamenilor ca să dai fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui.

20. Tu ai făcut minuni și semne mari în țara Egiptului și până în ziua de azi, și în Israel, și printre oameni, și Ți-ai făcut un Nume așa cum este astăzi.

21. Ai scos din țara Egiptului pe poporul tău, Israel, cu minuni și semne mari, cu mână tare și cu braț întins, și cu o mare groază.

22. Tu le-ai dat țara aceasta, pe care juraseși părinților lor că le-o vei da, țară în care curge lapte și miere.

23. Ei au venit și au luat-o în stăpânire. Dar n-au ascultat de glasul Tău, n-au păzit Legea Ta și n-au făcut tot ce le porunciseși să facă. Și atunci ai trimis peste ei toate aceste nenorociri!

24. Iată, șanțurile de apărare se înalță împotriva cetății și o amenință; cetatea va fi dată în mâinile haldeilor care luptă împotriva ei, biruită de sabie, de foamete și de ciumă. **Ce ai spus Tu s-a întâmplat: Tu însuși vezi!**

25. Și totuși, Doamne Dumnezeule, Tu mi-ai zis: „Cumpără-ți un ogor cu argint și pune și martori!”... când totuși cetatea este dată în mâinile haldeilor!”

Ieremia înțelege că nimic nu este de mirat din partea Domnului. Îi dă drept Domnului să fie mai mare decât ceea ce el cunoaște deja despre El. Îi dă Domnului dreptul să fie nemărginit, să poată face orice. Iar Domnul îi confirmă această perspectivă și apoi își explică rațiunea poruncii sale de a-și cumpăra o moșie.

„Iată, Eu sunt Domnul Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea?”

(IEREMIA 32:27)

Ieremia e chemat să fie prooroc al neamurilor. Dar acest lucru e cu mult mai mult decât am crezut. Ieremia e chemat de fapt să își acordeze ritmul inimii sale cu ritmul inimii Domnului **față de toate popoarele pământului**. Primul pas este ca Ieremia să descopere ritmul inimii Domnului față de propria viață, apoi față de cei din familia sa, și apoi față de cei din Anatot. Apoi față de poporul Domnului, și de-abia apoi față de neamurile pământului. Procesul nu este ușor. „Ieremio, dacă nu cunoști ritmul inimii Domnului față de viața ta, cum te vei putea acorda cu ritmul său față de poporul Israel? Și dacă nu cunoști ritmul inimii Domnului față de poporul Israel, cum vei putea acompania ritmul inimii Domnului față de neamuri? Cum vei putea fi cu adevărat un prooroc al neamurilor? Căci pentru aceasta te-ai născut! Și a fi prooroc al neamurilor nu înseamnă să fii un reportofon care să repete mesajele mele despre

neamuri.” Ca prooroc al neamurilor trebuie să intri în frecvența spirituală a inimii celui care rostește aceste mesaje față de neamuri.

Mărginit și nemărginit. Inima Domnului e nemărginită, a noastră mărginită. Domnul simte în același timp cu toți oamenii și cu toate popoarele. Noi nu avem această capacitate. Noi suntem chemați să ne iubim aproapele, adică să simțim cu Domnul alături de aproapele nostru. Desigur, viața noastră, familia noastră și biserica noastră sunt frontul bătăliei noastre unde vom încerca să ne sincronizăm cu inima Domnului. Apoi din marea planetă, vor ajunge diverse vești la noi, ne vom întâlni cu diverși oameni, vom fi chemați la diverse bătălii. În aceste mici fragmente din marea realitate a pământului, vom căuta frecvența inimii Domnului și vom căuta să o urmăm.

Fața Domnului acum nu se poate vedea. Dar îngerii o văd. Noi vom fi mai presus de îngeri. Vom vedea pe Domnul așa cum este și vom fi ca el. Vom vedea în sfârșit Fața Domnului și nu vom pieri. Vom vedea acea față pe care a văzut-o doar Adam. Nici Moise, nici David, nici Isaia, niciun om nu a văzut fața Domnului. Dar în trupuri de slavă, răscumpărați pe deplin, vom putea vedea Fața Domnului și să trăim. Vremea este aproape. Nu mai e mult, merită din plin să luptăm până la capăt. Și cu cât vom aduna mai mult din El aici și acum, cu atât vom vedea mai mult din El atunci când vom privi Fața Domnului în acea zi. Și ziua aceea e atât de aproape. Se aud deja pregătirile de nuntă, mireasa e aproape gata. Domnul vine! Și răsplătirile sunt cu El!

Ieremia 19:1-13 – Vasul de lut zdrobit în Valea Ben-Hinom

Valea Ben-Hinom se află în Sud-ul Ierusalimului. Este un loc care a mai fost menționat în 7:31. Era un loc al închinării la Baal unde se ardeau copii în cinstea acestui zeu. Din 7:31 se precizează că acel loc va fi numit Valea Măcelului. Locul este menționat și în 2 Împ.23:10: Iosia a pângărit acest loc ca nimeni să nu-și mai jertfească pruncii lui Moloh. Mesajul este rostit de Ieremia în Valea Ben-Hinom. Se anunță că din pricina idolatriei și jertfirii pruncilor din acest loc, Domnul va aduce o nenorocire care va țiu urechile și că acest loc se va numi Valea Măcelului. Va deveni un loc de îngropare a morților (19:13). Mai târziu în istorie se pare că valea a fost folosită pentru arderea cadavrelor de criminali și animale și un loc pentru adunarea gunoaielor de tot felul. De aceea numele a ajuns sinonim cu IAD, expresia ebraică GE (valea) a devenit în greacă GEENA redată în română GHEENA. Tradiția evreiască a susținut într-o vreme că în valea aceasta se află gura iadului.

Nu-mi este clar dacă Tofetul era o înălțime idolatră din Valea Ben-Hinom sau o CETATE. V.2 ne sugerează că ar fi vorba de o cetate, căci este o poartă a olăriei în Valea Ben-Hinom. Poate e vorba de o poartă a cetății Tofet. În v.8 Ieremia anunță că din **cetatea aceasta** Domnul va face o groază și o bațjocoră. Dar e vorba de Tofet sau de Ierusalim? Înainte de v.8 se află v.7:

- **În locul acesta** (Tofet, valea Ben-Hinom) voi zădărnici sfatul lui Iuda și **al Ierusalimului**; îi voi face să cadă uciși de sabie înaintea vrăjmașilor lor, și de mâna celor ce vor să le ia viața. Trupurile lor moarte le voi da hrană păsărilor cerului și fiarelor pământului.

În v.7 apare și locul acesta dar și Ierusalimul. Deci cetatea din v.8 ar putea fi și locul acela dar și Ierusalimul. Într-un loc din Sudul Ierusalimului Domnul va zădărnici sfatul lui Iuda și al Ierusalimului. Se pare deci că atunci când mai marii lui Iuda au plănuit mai târziu să se răscoale împotriva lui Nebucadnețar și să se bizuie din nou pe Egipt (fapt ce a adus marea nenorocire asupra Ierusalimului), ei s-au adunat la sfat la TOFET. În acest loc Domnul le-a luat mințile, a turnat un duh de rătăcire, și le-a zădărnicit planurile. Marile fărădelegi din Tofet, tolerate de Ierusalim, au adus o nenorocire nu doar peste Tofet ci și peste Ierusalim. Citind și v.9-13, se pare că mai degrabă cetatea este Ierusalimul. Tofetul va deveni un loc de îngropare al morților în număr foarte mare, iar peste cetatea Ierusalim va veni o nenorocire care va țiu urechile oricui va auzi vordindu-se de ea. Peste Ierusalim au venit într-adevăr necazuri foarte mari. În timpul asediului, sabia, foametea și ciuma au nenorocit pe locuitorii cetății. Și aceștia, în mijlocul necazului au ajuns să *mănânce carnea copiilor lor*, și carnea semenilor lor (19:8). Deci Ierusalimul a tolerat arderea de copii în Valea Ben-Hinom. Sfatul lor este zădărnicit tocmai la

Ben-Hinom și peste ei vine o nenorocire așa de mare încât vor ajunge *să se dedea la canibalism*. Numărul de morți de la Ierusalim este așa de mare încât aceștia sunt apoi aduși să fie îngropați în valea Ben-Hinom care deveni apoi o gheenă. Pasajul pare să insiste pe legăturile dintre *Ben-Hinom* și *Ierusalim*. Există legături pe linia RĂTĂCIRII, pe linia DESTINULUI, și pe LINIA PEDEPSEI. Rătăcirea și judecata vin spre Ierusalim din Ben-Hinom ca apoi să se întoarcă înapoi spre Ben-Hinom. În Ierusalim, poporul ajunge să-și mănânce copii din pricina jertfelor de copii aduse în Ben-Hinom. Dar apoi cadavrele celor din Ierusalim sunt aduse în Ben-Hinom care este pângărit, devine o gheenă, și se numește Valea Măcelului. Între cele două vase ale fărădelegii (Tofetul și Ierusalimul) se creează legături pe linia păcatului, rătăcirii și nimicirii. Cele două vase ale răului se influențează reciproc și se conduc unul pe celălalt spre judecată. Judecata vine la Ierusalim prin Valea Ben-Hinom ca apoi să ajungă în Valea Ben-Hinom. Între Ben-Hinom și Ierusalim se creează o alianță malefică care va duce ambele locuri la pierzare. Dar fiecare e dus în rătăcire și nimicir prin CELĂLALT. Este OPUSUL relațiilor pe linia binecuvântării, când fiecare este curățit și binecuvântat prin celălalt. Puterea RELAȚIEI e activă însă nu doar pe linia binecuvântării. Ea e activă și pe linia blestemului. Tofetul va fi umplut de cadavrele celor din Ierusalim, iar Ierusalimul va ajunge ca Tofetul. Toate casele Ierusalimului și împăraților lui Iuda vor ajunge necurate ca Tofetul, căci vor fi pline de cadavre. E interesant că în v.7 ni se spune că trupurilor lor moarte vor fi date păsărilor cerului iar în v.11 că morții vor fi îngropați în Tofet din lipsă de loc pentru îngropare. Același paradox îl întâlnim și în 7:32-33. Cum se poate soluționa acest paradox? Ar fi două variante:

- Tofetul ar putea fi un fel de groapă comună. Deci trupurile sunt mâcate de păsări și de animale. Nu vorbim de un cimitir în care trupurile sunt cinstite și îngroptate după obiceiuri.
- În Tofet ar putea fi îngropate o parte din trupurile moarte de la Ierusalim, sau ALTE trupuri decât cele de la Ierusalim care vor fi mâcate de păsări și de fiarele câmpului.

E clar că în Tofet e zădărnicit sfatul celor din Ierusalim, că Tofetul ajunge un loc necurat și că tot Ierusalimul ajunge ca Tofetul. E clar că se insistă pe RELAȚIA dintre TOFET și IERUSALIM pe linia judecății. E ceva nou în proorociile lui Ieremia. Ieremia rostea mesaje sale în Ierusalim. Acum pare a fi prima dată când este rostit în afara Ierusalimului. Dar mesajul rostit în Tofet este tot pentru Ierusalim (*vezi 19:1,3*). Poate cei din Ierusalim sunt provocați să vadă marele rău din *Tofet* ca apoi să se poată cerceta cu privirile la propriile păcate. De obicei recunoaștem răul mai ușor la *CELĂLALT* și mai greu la noi înșine.

Dar în contextul acestei relații dintre Tofet și Ierusalim apare din nou imaginea cu vasul olarului. Ieremia trebuie să ia cu el un vas, să rostească mesajul la intrarea porții olăriei, să spargă vasul sub ochii lor, și apoi să le spună:

- AȘA voi zdrobi pe poporul acesta, și cetatea aceasta, cum se sparge vasul unui olar, ***FĂRĂ să poată fi făcut la loc***. Și morții vor fi îngropați în Tofet din lipsă de loc pentru îngropare.

Este un contrast izbitor dintre imaginea cu vasul olarului din capitolul 18 și cea din cap.19. În cap.18 ideea e tocmai că Olarul poate reface VASUL pe când acum VASUL nu mai poate fi refăcut. Dar este și o diferență majoră între vasul din cap.18 și vasul din cap.19. În cap.18 vasul e încă în formă de lut neîncălzit, neîntărit. Vasul din 19 e lut încălzit și întărit. Deci în procesul devenirii vasului este o vreme când VASUL poate fi refăcut (cap.18), dar și o vreme când vasul nu mai poate fi refăcut (cap.19). Deci în destinul unei națiuni există o vreme când poporul se poate căi iar Domnul să se răzgândească, dar și o vreme când poporul nu se mai poate căi, iar Domnul nu se mai poate răzgândi. Vremea mijlocirii e doar pentru lutul neîntărit. Când lutul se întărește, atunci rămâne doar să fie judecat. Domnul a renăscut în istorie și Israelul și Ierusalimul, dar după 70 de ani. Acea generație însă a fost nimicită. Din ea nu s-a mai putut face nimic bun. Din mica rămășiță care a rămas cu viață, Domnul a renăscut națiunea. Dar și acest lucru e un mare har. Căci Domnul a hotărât nimicirea cu desăvârșire a canaanitilor și amaleciților. Dar măcar că Israel era mai rău decât canaanitii, Domnul tot a slavat o rămășiță și apoi a renăscut națiunea în istorie. Pe Iacov l-a iubit, iar pe Esau l-a urât. Domnul nu poate face Israelului ca națiune precum a făcut Țeboimului și Sodomei (vezi Osea 11), adică să îi șteargă sămânța și numele din istorie. Astfel, mesajul din Ieremia 19 este tot pe linia judecății. Domnul vrea să-i descopere lui Ieremia în cap.18a FLEXIBILITATEA SA, dar apoi în cap.18b și cap.19, îi întărește ideea că vremea acelei flexibilități a trecut DIN PRICINA ÎMPIETRIRII poporului. Domnul vrea ca Ieremia să înțeleagă inima Sa ca ÎNTREG. Nu vrea ca Ieremia să generalizeze pripit, să rămână fixat doar pe un aspect din inima Sa. Vrea ca Ieremia să priceapă că de obicei Domnul NU REACȚIONEAZĂ AȘA interzicând mijlocirea. Ieremia trăiește o vreme cu TOTUL specială, când inima Domnului are un ritm special. Dar nu e mereu acest ritm. Și chiar și acum, Domnul ar fi gata să se schimbe dacă poporul se va căi. Dar lutul s-a întărit deja. Vasul e strâmb și nu mai poate fi îndreptat. El poate fi doar judecat. E vorba de acea împietrire ireversibilă de care vorbește și autorul epistolei către Evrei (vezi Evrei cap.3, cap.6, cap.10). Domnul vrea ca Ieremia să nu piardă frecvența specială din perioada specială pe care o trăia, dar nici să generalizeze această frecvență peste toată istoria și peste toate neamurile. Cum spuneam și în cap.18 Domnul face un lucru nou pe pământ cerând Mijlocitorului să NU mai mijlocească. De obicei Mijlocitorul era cel care obosea și Domnul cel care încuraja Mijlocitorul (cum a fost cu Ilie). Dar acum Domnul poruncește Mijlocitorului să NU mijlocească, și Domnul e atât de supărat că Ieremia continuă să mijlocească ÎNCÂT e gata să rupă relația cu Ieremia din pricina mijlocirilor lui (vezi Ieremia cap.15). Mijlocirea mult lăudată *800 de ani* în istoria lui Iuda, a cărei lipsă era un păcat (vezi exemplul lui Samuel), și care dacă nu era însoțită de o atitudine potrivită aducea pedepsirea Mijlocitorului (Moise nu mai intră în țara promisă), devine acum UN PĂCAT? E de necrezut! Oare cât de mare trebuia să fie răul din Iuda? Domnul e sătul de milă.

Domnul vrea să-i piardă. Și de-abia după ce Domnul își potolește mânia și țara se odihnește 70 de ani, **MIJLOCIREA** pentru Israel este din nou bineprimită de Domnul. Daniel este cel care reia MIJLOCIREA pentru Ierusalim. El mijlocește asemenea lui Moise, asemenea lui Ieremia. Și nu este oprit! Mijlocirea sa de bun miros înaintea Domnului (vezi Daniel cap.9). Cel rău vrea ca Daniel să NU mai mijlocească (vezi Daniel cap.6), dar Daniel continuă slujba mijlocirii cu riscul de a-și pierde viața. Dar când începe Daniel slujba mijlocirii? Se pare că în Daniel cap.9 după ce a văzut din profețiile lui Ieremia că s-au împlinit cei 70 de ani ai Babilonului. Vom cerceta această temă mai târziu în Ieremia. După Daniel, Neemia mijlocește, Ezra mijlocește și el, Estera și Mardoheu și ei. Rugile lor sunt primite de Domnul. Vremea mijlocirii s-a reluat. Ea continuă până în vremea Mântuitorului care plânge pentru cetate. Psalmii mesianici ne arată că Isus s-a rugat pentru Ierusalim. Chiar după răstignire, vremea mijlocirii pentru Israel continuă. Interdicția nu mai este reînnoită. Pedepsa vine din nou în anul 70 ca în anul 586. Deci paharul se umple din nou. Dar se reedintează interdicția mijlocirii? Noul Testament nu ne spune că Domnul a oprit la un moment dat evreii creștini să se roage pentru Ierusalim. A făcut El înainte de anul 70 și acest lucru nu este menționat în Noul Testament? Poate. În Noul Testament se pare a încuraja mijlocirea pentru evrei. În Romani 9:1-5, Pavel vrea să fie aproape anatema, despărțit de Hristos pentru rudele sale trupești din neamul evreilor. Și Pavel scrie epistola către Romani cu aproximativ 13 ani înainte de căderea Ierusalimului. Or Ieremia intră în lucrare cu 70 de ani înainte de căderea Ierusalimului. Desigur nici nu vedem că Pavel sau apostolii mijlocesc ca Moise pentru Ierusalim, dar nici nu se precizează vreo interdicție clară în acest sens. Se pare că din discursurile lui Isus despre soarta Ierusalimului (*Matei 24, Luca 21, Marcu 13*) au priceput că soarta cetății e pecetluită. Isus i-a îndemnat să se roage doar pentru ei, ca fuga lor să nu fie iarna sau într-o zi de Sabat. Deci ideea unei mijlociri care să anuleze judecata istorică a fost exclusă *de la început* de Isus însuși. Astfel apostolii nu mijlocesc ca Ieremia pentru Ierusalim. Au în vedere însă mântuirea unora din ei pentru care pot mijloci în acest sens.

Biserica primește o slujbă a harului, a îndurării. Ea e chemată să MIJLOCEASCĂ în sensul mântuirii atât pentru toți frații (vezi Efeseni cap.6), cât și pentru toți oamenii (vezi 1 Tim. cap.2). Doar dacă e un păcat care duce la moarte, nu-i zic să se roage pentru păcatul acela (1 Ioan cap.5). Pentru proorocii mincinoși, pentru cei dați pe mâna Satanei lipsește îndemnul de a ne ruga. Dar dincolo de aceste excepții, pentru Biserica Domnului ca Trup și pentru omenirea ca Trup, creștinul e îndemnat să ceară îndurare din partea Domnului. Lui Ieremia însă i se interzice mijlocirea pentru Israel ca TRUP dar i se primesc însă mijlocirile care cer judecarea vrăjmașilor lui din popor. Întrebarea este dacă Biserica va intra vreodată ca Ieremia într-o etapă specială în care i se va lua slujba mijlocirii, ba chiar va fi încurajată să ceară judecata?

Moise a cerut judecata peste ceata lui Core, dar nu peste popor ca întreg. Pe de o parte din pricina Numelui Domnului legat de poporul Său ca întreg, pe de altă parte din pricina că poporul nu era la fel de împietrit ca ceata lui Core. În timpul lui Ieremia însă TOT poporul ajunsese mai

rău decât ceata răzvrătiților lui Core, și Domnul pregătea momentul în care judecarea poporului Său ca întreg să înalțe și să **NU** pângărească Numele Său. În acest NOU context, Ieremia NU mai mijlocește.

Dar dacă toți din Biserica ta ar face un păcat care duce la moarte? Dar dacă Biserica Universală ar face păcatul cu voia? Și dacă TOȚI oamenii ar deveni niște prooroci mincinoși? Atunci ce ar trebui să facă rămășița credincioasă a Bisericii? Să mijlocească pentru rămășiță? Da! Dar cum să se roage pentru Biserica Universală, și cum să se roage pentru neamuri?

Pentru aceasta, să urmărim tema mijlocirii în cartea Apocalipsei. Am observat în Noul Testament că Biserica e chemată să NU mijlocească pentru fratele care face un păcat care duce la moarte. De asemenea nu e chemată să mijlocească pentru prooroci mincinoși. Ba dimpotrivă, am analizat chiar situații când Pavel cheamă judecata asupra acestora. Nu doar că NU mijlocește pentru mântuirea lor, dar cere pedepsirea acestora înaintea tuturor. Iată ce spue Pavel despre Imeneu și Alexandru:

- și să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut, și au căzut de la credință. Din numărul lor sunt Imeneu și Alexandru, **pe care i-am dat pe mâna Satanei ca să învețe să nu hulească.**

Aceasta e atitudinea lui Pavel față de cei ce hulesc, față de ce se sunt sau devin prooroci mincinoși. Dar dacă o Biserică devine un prooroc mincinos? Dacă întreaga omenire devine o ceată de sataniști? Atunci ce este de făcut? Să urmărim în cartea Apocalipsei tema mijlocirii, precum și evoluția spirituală a omenirii.

- În Apoc.6 – la pecetea a 5-a, sfinții de sub altar cheamă judecata. Ei nu sunt opriți. Doar li se spune să mai aștepte până se va împlini numărul tovarășilor de slujbă. Urmează pecetea a 6-a: venirea judecății.
- Apoc.8 – pecetea a 7-a: se face o tăcere de jumătate de ceas. Este vorba probabil de tăcerea lui Dumnezeu în fața răului. Apar 7 trâmbițe, cele care declanșează judecata lui Dumnezeu pe pământ. Dar trâmbițele sunt și ele declanșate de ceva: de fumul de tămâie ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu împreună ***cu rugăciunile tuturor sfinților.*** Rugăciunea Bisericii de pe pământ declanșează judecata. Or dacă Biserica cere îndurare și mântuire, cum să declanșeze mijlocirea ei judecata? Oare nu cumva Biserica de pe pământ și-a schimbat sub călăuzirea Duhului sensul mijlocirii? Nu cumva Biserica cere judecata? Nu cumva întreaga istorie a intrat într-o nouă etapă ca cea din vremea lui Ieremia și astfel Biserica și-a schimbat sensul mijlocirii ei?

- Apoc. cap.9 – Lumile demonice se dezlănțuie pe pământ. Demoni care nu au mai activat pe pământ ies din Fântâna Adâncului pentru a chinui și omorî oamenii. Cei ce poartă pe frunte pecetea lui Dumnezeu sunt protejați. TOȚI ceilalți sunt chinuiți. Omenirea nu ia aminte. Ea nu se pocăiește ca să NU se închine dracilor... Întreaga omenire se închină deci dracilor și idolilor, este dedată la vrăjitorie și curvie.
- Apoc. Cap.11 – apar cei doi prooroci. Aceștia distrug pe toți cei care le fac rău și LOVESC pământul cu tot felul de urgii. Aceștia NU mijlocesc, nu amână judecata, ci ADUC judecata divină. Aduc tot felul de urgii peste tot pământul. Ei fac la nivel global ceea ce Moise și Aaron au făcut la nivel local în Egipt. Urgiile lor au scopul să aducă omenirea la pocăință și să arate că NU Fiara deține Puterea ci Domnul! Dar lucrarea lor e în sensul judecății. La cuvântul și mijlocirea lor cad aceste judecăți pe tot pământul. Acești doi prooroci CHINUIE pe toți locuitorii pământului cu urgiile lor, la fel cum au chinuit Moise și Aaron pe egipteni. Omenirea NU se căiește. Doar o rămășiță din cetate (probabil rămășița lui Israel). Apoi vine judecata finală. Cei 24 de bătrâni se bucură că a sosit judecata.
- În restul cărții Apocalipsei, întreaga omenire nu se căiește. Ea se închină balaurului și fiarei sub amăgirea proorocului mincinos. Ea participă la omorârea sfinților. Nimeni nu mijlocește, nimeni nu este îndemnat să mijlocească. Nimeni NU cere amânarea judecății. Dar atunci ce li se spune sfinților să facă?
- Sfinților **NU** li se spune să mijlocească, nici măcar să vestească Evanghelia. Li se cere un singur lucru: să rabde cu credință, să păzească poruncile lui Isus, să **NU** se închine fiarei și semnului ei cu prețul vieții, să aștepte izbăvirea promisă. Dacă sunt prinși, să spună înaintea dregătorilor ce le dă Duhul să spună. Evanghelia ajunge la marginile pământului oricum prin mărturia celor doi prooroci. Să sprijine lucrarea lor în rugăciune e logic. Să se roage pentru frații lor să reziste prigoanei și amăgirii e logic. Dar să mai mijlocească pentru lume și pentru Biserica apostată? Aici e tăcere. Apoc.8 ne arată că mai degrabă mijlocirile lor ar trebui să cheme JUDECATA.
- La căderea Babilonului apare un îndemn ca cerul să se bucure, ca să se bucure și sfinții, apostolii și proorocii pentru că Domnul a făcut dreptate și l-a judecat! O gloată multă în cer dă slavă Domnului pentru judecata Sa!

Apocalipsa ne sugerează că în ultima parte din istorie se va repeta la nivel global perioada lui Ieremia. Ieremia ar fi rămășița Bisericii credincioase. Restul Bisericii ar fi poporul

Domnului apostat, curva cea mare, Babilonul cel mare. Ea va sprijini lucrarea Fiarei și a proorocului mincinos. Neamurile o vor urma. Domnul o va judeca înaintea popoarelor ca pe Ierusalimul apostat de altădată. Neamurile nu vor lua aminte. Vor fi judecate și ele. Vor fi vremuri speciale. Vremurile speciale cer măsuri speciale. Ieremia e îndemnat să NU mai mijlocească pentru popor, ba dimpotrivă să ceară judecata vrăjmașilor Domnului. De asemenea, Ieremia e chemat și la IZOLARE socială (vezi cap.16). În Apocalipsa, mijlocirea pe linia îndurării e absentă. Dimpotrivă, Biserica pare să participe alături de cei doi prooroci la aducerea judecății. În 1,2 Timotei Pavel anticipează și măsura de izolare socială. Vremea sfârșitului a început deja dar va cunoaște un APOGEU la finalul istoriei. La fel, Duhul lui Anticrist este deja în lume, dar va cunoaște un apogeu la finalul istoriei. Să analizăm sfaturile date de Pavel lui Timotei la finalul lucrării sale. E interesant să urmărim în aceste epistole și tema ducerii Evangheliei la marginile pământului.

În epistolele sale, Pavel consideră că mandatul de a duce Evanghelia la Neamuri i-a fost dat lui. Lui Petru i s-a dat mandatul să ducă Evanghelia la cei tăiați împrejur, iar lui Pavel la Neamuri (vezi Gal.1:7-8). Se pare că Apostolii, în frunte cu Petru au avut ezitări în a duce Evanghelia Neamurilor (vezi Faptele Apostolilor, în mod special lucrarea lui Petru în casa lui Corneliu). În Fapte 11:19 se precizează că cei care fuseseră împrăștiați cu prilejul prigonirii lui Ștefan au ajuns până în Fenicia, Cipru și Antiohia, dar ei vesteau Cuvântul DOAR Iudeilor. Totuși, unii dintre ei au vestit în Antiohia Cuvântul și Grecilor și astfel s-a format în Antiohia prima Biserică dintre Neamuri. Dar în ce an? Fapte 11:27-30 ne arată că suntem în vremea împăratului Claudiu. Claudiu domnește între anii 41-54 d.H.! deci dacă am plasa nașterea Bisericii din Antiohia la începutul domniei lui Claudiu am avea între momnetul rusaliilor (anul 27 d.H) și nașterea primei Biserici dintre Neamuri o perioadă de minim 14 ani. Or vedem clar BLOCAJUL evreilor creștini de a duce Evanghelia Neamurilor. Domnul îngăduie o prigoană pentru a-i risipi spre neamuri. Dar cu toate acestea ei vestesc tot doar evreilor. Petru, cel mai de seamă dintre ei, are nevoie de PORUNCI directe din partea Domnului pentru a vesti Evanghelia Neamurilor. Câțiva vestesc Evanghelia Neamurilor în Antiohia după mai bine de 14 ani de la Rusalii. și în acest context Domnul îl cheamă pe Pavel în Fapte 14 la o lucrare misionară. Alegerea lui Saul pare a fi un răspuns al Domnului la inerția evreilor creștini. Și Domnul îi lasă pe ceilalți apostoli să vestească Evanghelia iudeilor. Aceștia rămân la Ierusalim. Dar trimite pe Pavel la Neamuri. Și în toate epistolele sale Pavel insistă că lui i s-a dat mandatul de a duce Evanghelia la toate Neamurile. El nu cheamă Bisericele la misiune. El le cheamă să rămână în credință și să țină sus Cuvântul vieții în cultura lor. Căci mandatul din Fapte 1 dat apostolilor pare fi dat acum lui. Iată mai multe pasaje care ar arăta că mandatul ducerii evangheliei la toate neamurile este dat de fapt lui Pavel și nu Bisericii:

15. Dar Domnul i-a zis: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel;

16. și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.”

(Fapte 9)

46. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că **ne (eu și Barnaba!)** întoarcem spre Neamuri.

47. Căci așa **ne-a** poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”

48. Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut.

49. Cuvântul Domnului se răspândea în toată țara.

(Fapte 13)

14. Am căzut cu toții la pământ; și eu am auzit un glas care-mi zicea în limba evreiască: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să arunci cu piciorul înapoi în vârful unui țepuș.”

15. „Cine ești, Doamne?”, am răspuns eu. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus pe care-L prigonești.

16. Dar scoală-te și stai în picioare; căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le.

17. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor la care te trimit,

18. ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți.”

19. De aceea, împărate Agripa, n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești.

20. Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudeea și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte vrednice de pocăința lor.

(Fapte 26)

1. Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu,

2. pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi.
3. Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul,
4. iar în ce privește duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru,
5. **prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile,**
6. între care sunteți și voi, cei chemați să fiți ai lui Isus Hristos.

(Romani 1)

14. În ce vă privește pe voi, fraților, eu însumi sunt încredințat că sunteți plini de bunătate, plini și de orice fel de cunoștință, și astfel sunteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții.
15. Totuși, ici colo, v-am scris mai cu îndrăzneală, ca să vă aduc din nou aminte de lucrurile acestea, în puterea harului pe care mi l-a dat Dumnezeu,
16. **ca să fiu slujitorul lui Isus Hristos între Neamuri.** Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca Neamurile să-l fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfânt.
17. Eu, dar, mă pot lăuda în Isus Hristos, în slujirea lui Dumnezeu.
18. Căci n-aș îndrăzni să pomenesc niciun lucru pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, **ca să aducă Neamurile la ascultarea de El:** fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele,
19. fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt. Așa că, **de la Ierusalim și țările dimprejur până la Iliric,** am răspândit cu prisosință Evanghelia lui Hristos.
20. Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelia pusă de altul,
21. după cum este scris: „Acea căroră nu li se propovăduise despre El Îl vor vedea, și cei ce n-auziseră de El Îl vor cunoaște.”
22. **Iată ce m-a împiedicat de multe ori să vin la voi.**
23. Dar acum, *fiindcă nu mai am nimic care să mă țină pe aceste meleaguri și fiindcă de*

ani de zile doresc fierbinte să vin la voi,

24. nădăjduiesc să vă văd **în treacăt**, când mă voi duce în **Spania**, și să fiu însoțit de voi până acolo, după ce îmi voi împlini, măcar în parte, dorința de a fi stat la voi.

25. Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților.

26. Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții care sunt în Ierusalim.

27. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și o datorie față de ei; pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pământești.

28. După ce-mi voi împlini, dar, însărcinarea aceasta și le voi încredința aceste daruri, voi pleca în Spania și voi trece pe la voi.

29. Știu că, dacă vin la voi, voi veni cu o deplină binecuvântare de la Hristos.

30. Vă îndemn, dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine,

31. ca să fiu izbăvit de răzvrățiții din Iudeea și pentru ca slujba pe care o am pentru Ierusalim să fie bine primită de sfinți;

32. și astfel să ajung la voi cu bucurie, cu voia lui Dumnezeu, și să mă răcoresc puțin în mijlocul vostru.

33. Dumnezeuul păcii să fie cu voi cu toți! Amin.

(Romani 15)

25. Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos – potrivit cu descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri,

26. dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor și, prin porunca Dumnezeului celui Veșnic, **a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință –**

27. a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.

(Romani 15,16)

11. Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie

omenească;

12. **pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.**

13. Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religia iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu și făceam prăpăd în ea;

14. și cum eram mai înaintat în religia iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespus de mare pentru datinile strămoșești

15. Dar, când Dumnezeu – care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele și m-a chemat prin harul Său – a găsit cu cale

16. să descopere în mine pe Fiul Său, **ca să-L vestesc între Neamuri**, îndată, n-am întreat pe niciun om,

17. nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în **Arabia**. Apoi m-am întors **din nou la Damasc**.

18. **După trei ani**, m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa și am rămas la el cincisprezece zile.

19. Dar n-am văzut pe niciun altul dintre apostoli decât pe Iacov, fratele Domnului.

20. În cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint.

21. După aceea m-am dus în **ținuturile Siriei și Ciliciei**.

22. Și eram încă necunoscut la față bisericilor lui Hristos care sunt în Iudeea.

23. Ele auzeau doar spunându-se: „Cel ce ne prigonea odinioară **acum propovăduiește credința** pe care căuta s-o nimicească odinioară.”

24. Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.

Capitolul 2

1. **După paisprezece ani**, m-am suit **din nou la Ierusalim** împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit.

2. M-am suit, în urma unei descoperiri, și le-am arătat **Evangelia pe care o propovăduiesc eu între Neamuri**, îndeosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg

sau să fi alergat în zadar.

3. Nici chiar Tit, care era cu mine, măcar că era grec, n-a fost silit să se taie împrejur

4. din pricina fraților mincinoși, furișți și strecurați printre noi ca să pândească slobozenia pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie;

5. noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.

6. Cei ce sunt socotiți ca fiind ceva – orice ar fi fost ei, nu-mi pasă: Dumnezeu nu caută la fața oamenilor – aceștia, zic, ei cei cu vază nu mi-au adăugat nimic.

7. Ba dimpotrivă, **când au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur –**

8. căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, făcuse și din mine apostolul Neamurilor –

9. și, când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire, **ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur.**

10. Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci, și chiar așa am și căutat să fac.

(Galateni 1,2)

1. Iată de ce eu, Pavel, înțemnițatul lui Isus Hristos **pentru voi, Neamurilor...**

2. (Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată față de voi.)

3. **Prin descoperire dumnezeiască** am luat cunoștință de taina aceasta despre care v-am scris în puține cuvinte.

4. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos,

5. care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul.

6. Că, adică, Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea,

7. al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie prin lucrarea puterii Lui.

8. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, **mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos**

9. și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile;

10. pentru ***ca domniile și stăpânirile din locurile cerești*** să cunoască azi, **prin Biserică**, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu,

11. după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.

12. În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere.

13. Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul ***din pricina necazurilor*** mele pentru voi: aceasta este slava voastră.)

(Efeseni cap.3)

23. negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea **Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.**

24. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.

25. **Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu.**

26. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,

27. cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia **între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.**

28. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.

29. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine.

Capitolul 2

1. Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, **pentru cei din Laodiceea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup;**

2. pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos,

3. în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.

(Coloseni 1,2)

13. De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți.

14. Căci, fraților, voi ați călcat pe urmele bisericilor lui Dumnezeu, care sunt în Hristos Isus, în Iudeea; pentru că și voi ați suferit din partea celor de un neam cu voi aceleași rele pe care le-au suferit ele din partea iudeilor.

15. Iudeii aceștia au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sunt vrăjmași tuturor oamenilor,

16. **căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mântuite.** Astfel ei totdeauna pun vârf păcatelor lor. Dar, la urmă, i-a ajuns mânia lui Dumnezeu!

(1 Tes.cap.2)

1. Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii,

2. pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea.

3. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,

4. care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.

5. Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos,

6. care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia

adeverit la vremea cuvenită,

7. și propovăduitorul și apostolul Lui am fost pus eu – spun adevărul în Hristos, nu mint – ca să învăț pe Neamuri credința și adevărul.

(1 Timotei cap.2)

6. De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mâinilor mele.

7. Căci Dumnezeu nu ne-a dat **un duh de frică, ci de putere**, de dragoste și de chibzuință.

8. Să nu-ți fie rușine, dar, de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu.

9. El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșniciei,

10. dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.

11. Propovăduitorul și apostolul ei am fost pus eu și învățător al Neamurilor.

12. Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea.

13. Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus.

(2 Timotei cap.1)

16. La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta!

17. Însă Domnul a stat lângă mine și m-a întărit, **pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine și s-o audă toate Neamurile.** Și am fost izbăvit din gura leului.

18. Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mântui, ca să intru în Împărăția Lui

cerească. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.

(2 Tim, cap 4)

Toate aceste pasaje ne sugerează următoarele concluzii:

- Marea Trimitere a fost înmănată în primul rând Apostolilor. Evanghelia completă, echilibrată, cristică trebuia dusă la toate neamurile și nu frânturi din Evanghelie. Or, doar apostolii cunoșteau această Evanghelie, și doar ei o puteau duce cu adevărat la Neamuri. Ideea ca ucenicii lor să păzească tot ce le-a poruncit Mântuitorul, NU INCLUDE în mod direct și porunca de a se duce la neamuri și de a le vesti Evanghelia. Ucenicii lor puteau participa la Marea Trimitere trăind și vestind Evanghelia acolo unde i-a chemat Domnul. Dar ideea de a te duce la alt neam pentru a le vesti o Evanghelie curată și completă o puteau face doar APOSTOLII.
- Apostolii manifestă o evidentă lentoare și chiar împotrivire în a duce Evanghelia și Neamurilor. Ei se concentrează să ducă Evanghelia lui Israel. Dumnezeu NU se supără. Îl trezește pe Petru, îl cheamă la o astfel de lucrare. Dar Petru ezită. Petru ezită și după aceea. Vestea primei Biserici dintre Neamuri ajunge la urechile Bisericii din Ierusalim. Ei trimit acolo pe Barnaba. Barnaba cheamă pe Saul. Apoi Duhul Sfânt trimite pe Barnaba și Saul în prima călătorie misionară printre neamuri. Deci Duhul nu obligă pe cei 12 apostoli să ducă Evanghelia la Neamuri. Îi provoacă. Aștia ezită. Duhul nu Se supără. Le respectă decizia, dorința de a rămâne în cadrul iudaic. Dar Își continuă lucrarea fără ei. El îl pregătește pe Pavel. Îi încredințează Evanghelia COMPLETĂ, CURATĂ și ECHILIBRATĂ prin revelație divină și APOI îl trimite la Neamuri. Marea Trimitere îi este încredințată deci lui Pavel. Biserica dintre Neamuri o susține prin rugăciune și trăind Evanghelia acolo unde este. Dar lucrarea transculturală este încredințată doar lui Pavel. Pavel insistă în epistolele sale că lui și nu oricărui credincios i-a fost dată slujba să aducă Neamurile la ascultarea de credință. ***Mie și nu vouă a fost încredințată această slujbă apostolică*** – pare să le spună Pavel credincioșilor în toate epistolele sale. De aceea nu cere NICIODATĂ și NICI unei Biserici să trimită misionari. Nu era posibil. Căci doar un Apostol putea fi misionar. Nici nu era cazul, căci Domnul îl alesese pe el, ca prin el Evanghelia să fie vestită tuturor Neamurilor. Desigur mai sunt active și alte echipe de misionari ca cea a lui Barnaba. Pavel nu-i oprește. Dar Duhul Sfânt urmărește în Fapte lucrarea lui Pavel. El era vasul principal prin care Domnul ducea Evanghelia la toate Neamurile.
- Dar nu doar atât. Pavel nu consideră doar că marea Trimitere este o slujbă apostolică încredințată lui și echipei sale misionare, ci la finalul vieții consideră că el și-a împlinit

misiunea. El nu consideră că misiunea sa e nefinalizată! El consideră că prin el Evanghelia a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor și că Domnul l-a întărit ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin el și să o audă toate neamurile. El nu-i predă ștafeta lui Timotei. Nu-i spune: *știi nu am reușit să duc Evanghelia la toate Neamurile, încă nu mi-am împlinit mandatul. Continuă să o faci tu.* Dimpotrivă, Pavel consideră că și-a încheiat misiunea, că prin el Evanghelia a fost deja adusă la cunoștința tuturor neamurilor. Timotei este îndemnat să continue lupta cea bună, sfințirea și propovăduirea Cuvântului acolo unde este, și să se pregătească pentru vremurile grele care vor urma în istorie. Pavel nu-i spune: *iată câte neamuri au mai rămas neevangelizate, continuă slujba.* Nu! Ci acolo unde ești, continuă sfințirea și propovăduirea. *Cât privește evangelizarea Neamurilor, acest lucru, Timotee mi-a fost încredințat mie și NU ȚIE, iar lucrarea este DEJA împlinită prin mine!*

Această perspectivă ridică următoarea întrebare: La ce s-a referit Mântuitorul când a trimis pe apostoli la toate Neamurile și ce au înțeles aceștia prin asta? Ce a înțelega Pavel prin „toate Neamurile”?

În Vechiul Testament expresia de TOATE Neamurile apare frecvent în profeți (Ieremia, Isaia, Ezechiel, Daniel etc.) dar nu numai. În această expresie sunt incluse Neamurile din jurul lui Israel, care știau de Israel și aveau contacte cu acesta. Această expresie este folosită de Dumnezeu Însuși. Deci nu e vorba de perspectiva oamenilor, ci de perspectiva lui Dumnezeu Însuși. Domnul vrea ca prin răscumărarea din Egipt, prin ducerea lui Israel în robie, și apoi prin readucerea lui în țară TOATE NEAMURILE și TOT PĂMÂNTUL să cunoască slava Sa și că El este Domnul. Dar prin aceste acțiuni doar popoarele Bibliei, cele din jurul lui Israel au acces la această revelație. Deci din această perspectivă expresia TOATE NEAMURILE și TOT PĂMÂNTUL au în vedere în primul rând aceste popoare. Etiopia după cum am comentat în Țefania cap.2 este considerat capătul lumii. E important să știm că încă din Antichitate se știa atât de India, cât și de China. Deci însuși Pavel știa de existența Indiei și a Chinei, dar și de faptul că dincolo de Etiopia mai erau teritorii locuite de diferite triburi. Totuși Pavel își desfășoară călătoriile misionare în lumea civilizată a Imperiului Roman. El nu pare preocupat de Neamurile din afara Imperiului. De asemenea, el nu este preocupat de zonele din Imperiu în care Evanghelia a ajuns deja. De aceea OCOLEȘTE mult timp ROMA. El vrea să vestească Evanghelia acolo unde Evanghelia NU a AJUNS. Astfel trece prin Roma în călătoria sa prin Spania. El vede Roma ca un mic popas în călătoria sa spre Spania. Consideră că e important să ajungă în Spania. Spania nu apare menționată în popoarele biblice din Vechiul Testament. Acestea sunt cele cuprinse în Marile Imperii: Asirian, Babilonian și Grec. Și totuși Pavel se duce în Spania, dar nu merge în Egipt, un popor biblic consacrat. El ocolește și spațiul Babilonului. Acesta nu făcea parte din Imperiul Roman în timpul vieții lui Pavel. În timpul vieții lui, granița

de Est a Imperiul Roman era dată de Iudeea, Siria și Capadocia. Privesc, în timp ce scriu, hărțile următoarelor Imperii:

- Imperiul Asirian
- Imperiul Babilonian
- Imperiul Persan
- Imperiul Grec

Ar fi important ca cititorul să vizualizeze aceste hărți când citește acest comentariu. Toate aceste Imperii sunt menționate în Biblie. Imperiul Babilonian se extinde aproximativ pe granițele Imperiul Asirian. Avem în apogeul puterii lor: Egiptul, Israel și statele vecine, Arabia, Siria și zona Mesopotamiei cu Asria și Babilonia. Imperiul Persan e mult mai mare. El înglobează Imperiul Babilonian (mai puțin o parte din Arabia), dar se extinde apoi mult în Nord și Vest incluzând Armenia, Media și tot teritoriul de până aproape de Indus, granița naturală față de India. Dar se extinde și spre Vest incluzând Asia Mică și apoi o parte din Tracia și Grecia unde se și oprește granița Imperiului. Practic Grecii sunt cei care au pus stavilă extinderii Perșilor spre Vest. Urmează multe confruntări între Perși și Greci. Grecii rămân stavilă. Apoi se ridică din Macedonia Alexandru care pune stăpânire pe toată Grecia și apoi pe aproximativ TOT Imperiul Persan. Ba mai mult, extinde granița acestui Imperiu spre Est, dincolo de Indus. Acolo se oprește Alexandru la rugămintea fierbinte a oștirii sale ostenite.

Dar apoi se ridică Împériul Roman. Pe vremea lui Pavel, acesta NU mai include partea de VEST a vechilor Imperii, și anume Arabia, Asiria, Babilonia, Armenia, Media și zona până la Indus. Păstrează Egiptul, Israel și țările vecine acestuia, Siria, Asia Mică. Dar se adaugă în plus întreaga Tracie, Grecia, Macedonia, apoi Peninsula Italică, Iliria, Spania, Galia (Franța de azi), o parte din Germania, apoi Belgia, și Britania. Desigur mai avem tot Nordul Africii. Călătoriile lui Pavel sunt DOAR pe teritoriul civilizat al Împériului Roman. Și ele se concentrează în Iudeea, Siria, Asia Mică, Macedonia, Grecia, Italia și Spania. Dar în strategia sa ocolește locurile unde Evanghelia a ajuns pe alte căi. El respectă lucrarea Duhului și prin alte vase ca Barnaba, evreii creștini din Diaspora, evreii creștini fugăriți de la Ierusalim de prigoana inițiată de el însuși. El știe că e vasul principal de evanghelizare a Neamurilor, dar nu se consideră unicul vas. El recunoaște lucrarea Duhului și prin alții, și caută să vestească Evanghelia acolo unde ea nu a ajuns încă. Astfel, ocolește Italia și Roma în care vrea doar să poposească puțin în drumul său către Spania. Până la urmă prin prizoneriat se pare rămâne doi ani la Roma. Unii consideră că nu a mai ajuns în Spania, alții că da. Dar Roma era capitala Imperiului. Toate drumurile duceau la Roma. Când Pavel a stat trei ani la Efes, din Efes s-a răspândit Evanghelia în întreaga Asie. Or, dacă Pavel stă doi ani la Roma, atunci Evanghelia poate ajunge în tot Imperiul!!!! Căci oamenii din toate colțurile Imperiului treceau spre Roma. Totuși, Duhul nu-l trimite pe Pavel la Roma

decât la FINALUL vieții, deși strategic ar fi fost să meargă acolo de la început. Pavel ocolește poate Egiptul și Nordul Africii din aceleași considerente, și anume: alții au dus acolo Evanghelia înaintea sa. Știm că Famenul Etiopian s-a dus ca vas al Duhului către Egipt și Etiopia. Oricum Pavel era la curent cu mișcările Duhului în Imperiu și viza acele zone în care Evanghelia încă nu ajunsese. Nu greșim dacă afirmăm că la sfârșitul vieții sale Evanghelia ajunsese deja la toate neamurile din Imperiu Roman. Datele istorice despre Biserica primara din sec.1 și 2 ne arată cu claritate că erau Biserici creștine în toate părțile Imperiului, inclusiv Nordul Africii!!!

Deci se pare că pentru Pavel, expresia „toate Neamurile” însemna în primul rând toate Neamurile din Imperiul Roman. El pare a fi fidel limbajului vechi-testamentar care are în vedere neamurile care au legătură cu Israel, care fac parte din lumea civilizată, care sunt incluse în Imperiul ACTUAL, PREZENT din care face parte și Israel! În Misiunea sa, el mai are câteva concepte:

- Mai întâi Iudeului, apoi Grecului.
- E dator și Grecilor și Barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați.

Deci el include și pe barbari, și pe cei neînvățați în aria sa de vestire. Desigur în Imperiul Roman mai erau populații barbare, neînvățate. Ele sunt menționate de exemplu în **Fapte 28:1-10**. Pavel le vestește și lor Evanghelia. Dar are în vedere doar Barbarii din Imperiu sau și cei din afara Imperiului? Apoi ideea de „mai întâi Iudeului” ne arată că Pavel are în vedere DOAR zonele atinse de diaspora evreiască, mai mereu vestea Evanghelia mai întâi în sinagogă. Chiar la Roma cheamă mai întâi pe Iudei și lor le vestește mai întâi Evanghelia. Totuși nu erau încă evrei în zona Babiloniei la acea dată? Pavel e interesat doar de zonele atinse de iudaism din Imperiul Roman? Sau în cadrul Imperiului Roman e interesat DOAR de neamurile atinse de Iudaism? Cu alte cuvinte, dacă în Britania nu erau sinagogi, deși face parte din Imperiu el nu este interesat de acea zonă?

Apoi expresia „**Grecului**” este foarte interesantă. Pavel nu spune mai întâi *Iudeului*, și apoi *Romanului*, ci mai întâi *Iudeului* și apoi *Grecului*. De ce? Pentru că în urma cuceririlor lui Alexandru cultura greacă ajunsese să domine lumea. În cele din urmă limba greacă și nu latina era limba imperiului. Imperiul Roman a preluat mult din Imperiul Grec. Și-a adus desigur și el aportul, dar cultura greacă rămâne cea dominantă în Imperiu. Din această perspectivă Pavel pare interesat de spațiul Grec, de spațiul civilizat, influnțat de cultura greacă.

Pavel pare să înțeleagă expresia „**marginile pământului**” sau „**toate neamurile pământului**” în lumina revelației vechi-testamentare. El nu înțelege această expresie în sens GLOBAL, ci mai degrabă în sens restricit. Lucrarea sa misionară către toate Neamurile pare a avea granițe precise, limite clare, printre care am putea enumera:

- Granițele Imperiului Roman.
- Zonele în care Evanghelia nu a ajuns încă.
- Zonele atinse de iudaism, diaspora evreiască.
- Spațiul civilizat influențat de cultura grecească.

Pavel era un învățat strălucit al vremii. În mod cert și cunoștințele sale de geografie erau strălucite. Știa ca ceilalți învățați ai vremii de Media, de India, și chiar de China. Știa de triburile barbare de dincolo de granițele Imperiului, de zonele neatinse de iudaism sau de cultura greacă. Dar el pare a NU fi DELOC preocupat de acele zone. El pare a considera că la finalul vieții sale, TOATE Neamurile au auzit Evanghelia, căci toate Neamurile din Imperiu au auzit Evanghelia.

De asemenea el pare a acorda o atenție desoebită neamurilor care știau de Israel. Ieremia e preocupat și el de Neamurile care știu de Israel, căci doar înaintea acestora a fost pângărit Numele lui Yahwe prin păcatele poporului. Deci doar înaintea acestora trebuie reabilitat acest Nume. Celelalte neamuri de dincolo de ostroavele mării sunt expuse DOAR revelației generale a lui Dumnezeu și vor fi judecate DOAR după aceasta. Lucrarea lui Ieremia de prooroc al Neamurilor aduce o revelație specială acolo unde revelația specială a fost pângărită de Israel. Pavel, ca apostol al neamurilor, pare că urmează exact strategia lui Ieremia. El se naște la fel ca Ieremia într-un context în care Numele Domnului era pângărit de Israelul apostat printre popoare. Mai mult decât atât, Israel a ațâțat Neamurile ca să-L răstignească pe Mesia, pe Fiul lui Dumnezeu Însuși! Pavel duce revelația specială a Evangheliei lui Hristos **ACOLO** unde revelația iudaică fusese pângărită de poporul evreu. La fel ca Ieremia, înștiințează aceste neamuri că Israel a lepădat pe Domnul respingându-i Fiul și că va fi judecat aspru de Domnul. Cum Ieremia a pregătit aceste neamuri pentru judecata din 586, acum Pavel pregătește aceste Neamuri pentru judecata din anul 70. De-abia DUPĂ ce Pavel își încheie mandatul, după ce Pavel DUCE Evanghelia lui Isus la toate aceste Neamuri VINE judecata din anul 70! Pavel moare la Roma chiar cu puțin înainte de începerea războailor iude-romane. Care au dus la nimicirea Ierusalimului din anul 70, o nimicire la fel de groaznică, dacă nu chiar MAI groaznică decât cea din anul 586!!! O nimicire care a făcut să ȚIUIE urechile tuturor neamurilor din Imperiul Roman după cum ne relatează și istoricul Iosefus Flavius care spune el însuși că un asemenea necaz care s-a abătut peste Ierusalim NU a mai avut loc vreodată pe pământ, în vreun alt neam sau peste vreo altă cetate. Slujba lui Pavel pare astfel a grăbi venirea judecății peste Ierusalim. Războaiele iudeo-romane încep în jurul anilor 66-67 d.H. Dar când moare Pavel? Se consideră că Pavel scrie 2 Timotei în anul 66. În 2 Timotei, Pavel așteaptă martirajul său. Deci el moare poate în 66 sau chiar după 66. Spre deosebire de Ieremia pare să nu prindă căderea Ierusalimului. Creștinilor evrei oricum li se poruncise să părăsească Ierusalim când urâciunea pustirii avea să intre în Locul Preasfânt. Din această perspectivă destinul lui Ieremia rămâne unic. Spre desobire

de apăsătorul neamurilor, el prinde căderea Ierusalimului. Este chiar în Ierusalim. Trăiește și după cădere. De ce apostolului neamurilor NU i se îngăduie să fie martor la oficierea celui de al doilea divorț istoric dintre Yahwe și Iuda? Oare ar fi fost prea dureros pentru el? Cine știe? Poate vom afla într-o bună zi.

Cartea Ezechiel trebuie citită în paralel cu studiul pe Ieremia. În Ezechiel se învârtă atât de mult că Domnul vrea să-Și înalțe Numele printre Neamurile **în care acest Nume a fost pângărit de Israel!** Deci există două spații între neamuri:

- Neamurile din ostroavele îndepărtate ale mării, care nu au auzit de Yahwe, de Israel, de revelația specială a lui Dumnezeu. Aceste Neamuri au parte de revelația generală a lui Dumnezeu și sunt judecate după ea!!! (vezi Romani cap.1-2).
- Neamurile expuse mărturiei lui Israel care au auzit de Yahwe, de revelația specială, de lucrarea acestuia în istorie.

Primul spațiu al bătăliei spirituale este AL DOILEA. Aici se dă marea bătălie. Căci prin neascultarea lui Israel, revelația specială e compromisă, și Numele Domnului este pângărit printre neamuri cum ne spune Ezechiel. Astfel, aceste Neamuri inițial avantajate față de cele care au acces doar la revelația generală, devin dezavantajate căci au acces la o revelație specială compromisă! **În acest spațiu** Domnul intervine pentru a-Și reabilita Numele și slava! Acest spațiu e abordat de Ieremia. Același spațiu e abordat de Pavel!

Și acum înțelegem ce vor să facă cele două Căpetenii: Căpetenia Persiei și Căpetenia Greciei. Ele vor **să EXTINDĂ** spațiul principal al bătăliei către marginile pământului! Căci ele activează într-un context în care Israel este în neascultare, deci când revelația specială e compromisă. Și atunci ele vor să mărească spațiul acesta dezavantajat și să-l extindă și peste neamurile care au acces doar la revelația generală. Ele vor să mărească numărul neamurilor care să vadă Numele Domnului pângărit printre Neamuri de către Israel. Și într-adevăr, Imperiul Persan și cel Grec au DEPĂȘIT cu MULT granițele Imperiului Asirian și au pus mai multe popoare în contact cu Israelul apostat. Și lucrarea lor a fost dusă mai departe către VEST de Căpetenia Romei! Iată că am ajuns și la rolul căpeteniei Romei despre care ne-am întrebat cu câteva săptămâni în urmă. Se pare că **DEJA** am primit un răspuns de sus.

Revenim la slujba lui Pavel și la **adevăratul SENS** al Marii Trimiteri. Pavel duce Evanghelia la toate Neamurile în care revelația specială fusese pângărită de Israel. Acestea beneficiază de o mărturie autentică și sunt pregătite ca în timpul lui Ieremia pentru căderea Ierusalimului. După ce Pavel duce Evanghelia la toate popoarele ATUNCI vine Sfârșitul Ierusalimului. Și desigur ne aducem aminte de Matei capitolul 24 și de celebrul verset:

- Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor Neamurilor. ATUNCI va veni SFÂRȘITUL.

Dar sfârșitul cui? În Matei 24 vedem că e vorba mai întâi de toate de SFÂRȘITUL IERUSALIMULUI. Și Mântuitorul le spune clar că e vorba de acea generație (vezi Matei 24:34). Adică la fel ca Ieremia îi înștiințează că NU e vorba de vremuri îndepărtate, ci de acea generație. Și după 40 de ani, ca în vremea lui Ieremia, Ierusalimul își găsește SFÂRȘITUL. Dar înainte de acest sfârșit, Pavel duce Evanghelia la toate neamurile Imperiului Roman reabilitând revelația specială cu o revelație și mai mare în Hristos și pregătind neamurile pentru căderea Ierusalimului. Și la fel cum mesajul lui Ieremia ajunge la împărați și în casa lui Nebucadnețar, la fel și mesajul lui Pavel ajunge la împărați și în casa Cezarului! O, câte asemănări între proorocul neamurilor și apostolul neamurilor! Sunt și diferențe: apostolul neamurilor e ucis de Cezar, iar proorocul neamurilor cinstit de Cezarul babilonian! Sunt și diferențe de STRATEGIE. Ieremia proorocește doar din Iudeea. Pavel SE DUCE la Neamuri, se DUCE la ROMA. De aceea e important în marea trimitere verbul: **DUCEȚI-vă!** - îndemn adresat APOSTOLILOR și nu TUTUROR credincioșilor!

Dar ce trebuia să se întâmple după anul 70? Ce trebuia să facă Timotei? Marea Trimitere era împlinită. Numele Domnului era reabilitat printre Neamuri. Domnul putea reveni oricând. Pavel ne anunță din 2 Tesaloniceni, adică din jurul anului 51 d.H că totuși înainte de Mesia va fi lepădarea de credință și arătarea Omului Fărădelegii. El pare deja înștiințat de Domnul că Biserica va intra și ea în criză și la fel ca Israel se va lepăda de credință și apoi va pângări și ea Numele Domnului printre Neamuri. Și apoi Domnul Își va reabilita din nou Numele pedepsind Biserica apostată prin Anticrist. Și când Numele Său va fi din nou reabilitat ATUNCI va veni SFÂRȘITUL adus de a doua venire a lui Hristos. Și într-adevăr, Pavel vede cum propriile Bisericii DEJA pângăresc Numele lui Hristos printre Neamuri, dar și față de Israel. În Apocalipsa, 5 din cele 7 Biserici sunt pe cale să fie lepădate și să devină și ele ce au devenit sinagogile evreiești, adică o sinagogă a Satanei. Timotei este înștiințat să continue **acolo unde este** lucrarea de sfințire, de propovăduire, de rugăciune, de mântuire a celor aleși. Dar este înștiințat că vor veni vremuri grele în care unii se vor lepăda de credință, oamenii vor fi din ce în ce mai răi, și Cuvântul nu va mai fi ascultat. Dar cum rămâne cu perioada de receptivitate a Neamurilor din Faptele Apostolilor? Cum rămâne cu profeția lui Pavel de la sfârșitul Faptelor Apostolilor: **Și neamurile vor asculta Evanghelia!** Oare ea s-a încheiat odată cu anul 70? Oare Pavel prevede că perioada de glorie a Bisericii dintre Neamuri se va încheia odată cu anul 70 și că DUPĂ ACEEA va urma o perioadă caracterizată prin lepădare de credință și prin scăderea lipsei de receptivitate a oamenilor? Și că aceasta va continua o vreme PÂNĂ când Domnul va îngădui lucrarea lui Anticrist și apoi va avea loc revenirea Sa? Pavel prevede că după el urmează lepădarea de credință a Bisericii urmată de pedepsirea acesteia înaintea Neamurilor pentru reabilitarea Numelui lui Hristos de această dată. Și de fapt suntem noi în această fază? Realitatea

istorică de DUPĂ Pavel și din zilele noastre o confirmă. Biserica nu este în glorie spirituală și Neamurile nu sunt receptive. Lepădarea de credință și îndepărtarea de Numele lui Isus se vede clar în istoria Bisericii. Ba se vede și lucrarea Căpeteniei Persiei, Greciei, și Romei. Toate trei s-au unit sub numele de Căpetenia Europei. Aceasta a înlesnit descoperirea celorlalte continente și a neamurilor din ostroavele îndepărtate ale mării. A urmat colonizarea a 5 continente: America de Nord, America de Sud, Australia, Africa. Desigur nici Asia nu a scăpat. Europa însetată de putere, bani, slavă a început colonizările și în zonele Asiei. Ne amintim de India, dar și de influența Europei asupra zonelor chineze, japoneze, coreene etc. Ce s-a întâmplat prin aceste colonizări? Numele pângărit al lui Isus Hristos a fost dus și la neamurile îndepărtate. Revelația specială pângărită a dat buzna peste revelația generală ÎNCĂ protejată!!!! În Numele lui Isus au fost făcute cruciadele, au fost făcute colonizările, băștinașii au fost uciși și transformați în sclavi. Și neamurile îndepărtate ale lumii au văzut un creștinism apostat care a pângărit astfel și revelația generală de care aveau parte înainte. Dar în această zonă în care revelația specială compromisă a invadat revelația generală activă, *prin rămășița sa credincioasă*, Domnul a chemat la căință Biserica și a oferit o ALTĂ mărturie neamurilor. Se pare că aici se află Timotei. Se pare că în această FAZĂ a luptei spirituale suntem noi. Ideea evanghelizării popoarelor îndepărtate ale mării pare a fi total irelevantă față de planurile actuale ale Domnului.

Bătălia din Apocalipsa. Și ea se va da pe scena întregului pământ și va cuprinde toate neamurile. Dar acum putem spune că se are în vedere în primul rând neamurile atinse de mărturia Bisericii apostate, în care Numele lui Isus a fost pângărit de o Biserică infidelă. Aici este logic să se dea bătălia finală. Și aici Anticrist va avea un rol-cheie. Căci prin el, Domnul va judeca Biserica sa apostată înaintea tuturor Neamurilor și astfel își va reabilita Numele. Mărturia celor doi prooroci vor oferi întregului pământ o Evanghelie curată și probabil că aceștia, ca Ieremia și ca Pavel, vor pregăti Neamurile pentru un nou an 586 (sau 70), dar de această dată cu referire la Biserică, la orice formă de creștinism, la orice formă religioasă care pretinde că poartă Numele lui Isus.

1,2 Timotei capătă o relevanță extraordinară pentru creștinii de după anul 70. Ea ne arată ce este de făcut. Ea este ghidul nostru în FAZA prezentă a bătăliei spirituale! Iar Apocalipsa ne arată ETAPĂ finală a fazei actuale, apogeul bătăliei spirituale de după anul 70. Și atunci toate cruciadele noastre evangheliste, toate misiunile noastre, ce rost au? Cele mai multe reprezintă un defazaj, o neînțelegere a rolului nostru. Misionarii creștini autentici s-au dus în zonele deja colonizate. Ele nu ne arată dorința Duhului de a duce revelația specială la toate popoarele, ci mai degrabă grija Duhului de a îndrepta lucrurile acolo unde revelația specială pângărită a perturbat lucrarea firească a revelației generale. Doar în acest spirit par a avea sens lucrările misionare.

Cum mai rămâne cu pleroma neamurilor? Să se refere ea doar la un anumit număr misterios după cum ne sugerează Apocalipsa 6:10-11? Oricum se pare că este și un număr după cum am comentat recent pasajul din Evrei 2: *Cel ce vroia să aducă pe mulți fii la slavă...*(vezi

comentariul pe Ieremia 16 de asemenea). Și legat de acest număr mai are sens și ideea de grăbire. Pavel însuși nu vorbește despre acest lucru în 2 Timotei 2:8-10:

8. Adu-ți aminte de Domnul Isus Hristos, din sămânța lui David, înviat din morți, după Evanghelia mea,

9. pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar **Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat.**

10. De aceea rabd totul **pentru cei aleși**, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică.

Pavel știe că este un număr al celor aleși ce trebuie mântuit. Știe că din această pricină Domnul mai zăbovește ÎNCĂ. Și legat de acest număr poate să rămână activă ideea de grăbire a zilei Domnului cum ne învață Petru. Cu cât rămășița credincioasă este mai activă, cu atât Domnul ar trimite în istorie mai mulți din cei predestinați la slavă! Marea Trimitere e încheiată de Pavel. Totuși, lupta pentru mântuirea celor aleși continuă și după el. Creștinii trebuie să continue slujba vestirii Cuvântului acolo unde sunt și peste tot unde vor fi purtați de Duhul. Duhul va avea grijă ca ei să se intersecteze cu cei aleși. Bătălia se dă în spațiul comun al revelației generale și revelației speciale. Bătălia se dă între revelația specială compromisă și cea autentică, între Biserica infidelă și Biserica fidelă. Aici pare a fi plasată misiunea lui Timotei. Această luptă trebuie să continue până la apogeul vremii sfârșitului. Acolo Apocalipsa este ghidul nostru și în acea vreme există și o pleroma a neamurilor, în sensul în care cei doi prooroci reușesc să facă exact ce a făcut Pavel: să reabiliteze Numele Domnului în spațiul neamurilor în care acesta a fost pângărit. Pavel o face în contextul unui Nume pângărit de iudaismul apostat, iar cei doi prooroci o fac în contextul unui Nume pângărit de un creștinism apostat. Pleroma neamurilor se împlinește odată prin slujba lui Pavel și apoi prin slujba celor doi prooroci. Pavel spera să prindă a doua venire a Domnului. Speră probabil să participe la împlinirea ambelor plerome. Dar i s-a dat harul să o împlinească doar pe prima. Era suficient pentru Pavel. Chiar că i s-ar fi dat prea mult! Nici Moise nu a mai intrat în țară! Iosua a primit o nouă slujbă. Nici cel care a primit o slujbă mult mai slăvită ca a lui Moise (vezi comentariul pe 2 Corinteni cap.3) nu avea să intre în bătălia celei de-a doua plerome! Nu din pricina vreunei greșeli, ci din pricina deciziei divine. În cele din urmă, Domnul avea MULȚI fii pe care să-i ducă la slavă. În cele din urmă, Domnul a răbdat pe Israel mii de ani în istorie...Oare avea să se comporte diferit față de Biserica Apostată? Oare Domnul nu a iubit la fel de mult Biserica dintre Neamuri ca pe poporul Său Israel? Oare nu se cuvenea să-i arate aceeași răbdare? De la Avraam la anul 70 sunt peste 2000 de ani...Bisericii nu i se cuvenea un har asemănător? Oare Domnul care a amânat la nesfârșit judecata istorică peste Israel nu avea să facă la fel și cu privire la Biserică? Pavel acceptă planul divin. Acceptă că nu va prinde venirea Domnului, dar știe că Domnul NU va uita cât de mult a iubit această venire. Știe că-l va răsplăti. Domnul i-a ascuns multă vreme lui Pavel

că perioada Bisericii va fi mai lungă decât își închipuia el. Spre final pare să priceapă. **Oare e ceva de mirat la Domnul?** – cred că s-a întrebat bătrânul apostol.

Dar cum rămâne cu promisiunea **Eu vin curând!** din Apocalipsa? Cum rămâne cu teoria condiționării acestei promisiuni de fidelitatea Bisericii și cu posibilitatea măcar teoretică de a grăbi venirea Domnului? Ce rol are rămășița autentică? Poate ea grăbi lucrurile?

Dacă după anul 70 toate Bisericile locale erau în ascultare de Domnul? Oare revenea Domnul în primul secol? Oare nu mai avea loc nicio lucrare anticristică? Cartea Ieremia ne sugerează că da. Pavel reușește să reabiliteze Numele Domnului pângărit de evrei. Dar deja Numele Domnului este deja pângărit de Biserica dintre Neamuri. Poate din această pricină Domnul NU vine încă. Poate că rolul (măcar teoretic al rămășiței timoteice) este să ofere o mărturie autentică mai mare DECÂT cea a Bisericii apostate. Și de-abia atunci pleroma Neamurilor ar fi completă. Poate de-abia atunci, Domnul ar reveni. Poate de-abia atunci, Domnul ar putea judeca Biserica apostată prin Anticrist.

Să vorbim despre Apocalipsa și 1,2 Timotei. 1,2 Timotei reprezintă ultima scrisoare a lui Pavel. E totuși ÎNAINTE de anul 70. Dar 1,2 Timotei rămân 100% valabile și DUPĂ anul 70. După anul 70 pare a fi scris epistolele Iuda, 1,2,3 Ioan și Apocalipsa. Ele merg exact în spiritul lui 1,2 Timotei? Ne arată ele o SCHIMBARE în strategia luptei spirituale? Apocalipsa este un GHID pentru o etapă viitoare sau pentru una care a început deja? Poate Domnul așteaptă ca rămășița credincioasă să se SINCRONIZEZE cu faza prezentă a bătăliilor, iar marea problemă a noastră ar fi că suntem ca Ieremia DEFAZAȚI și anume că FACEM ceea ce era relevant în faza anterioară fără însă a ne adapta noii faze din bătălie?

Cred că este important să aducem în discuție un pasaj din Luca 17:22-18:8:

20. Fariseii au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile.

21. Nu se va zice: „Uite-o aici!” sau: „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.”

22. Și a zis ucenicilor: „Vor veni zile când veți dori să vedeți una din zilele Fiului omului, și n-o veți vedea.

23. Vi se va zice: „Iată-L aici, iată-L acolo!” Să nu vă duceți, nici să nu-i urmați.

24. Căci, cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, așa va fi și Fiul omului în ziua Sa.

25. Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie lepădat de neamul acesta.

26. Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe se va întâmpla la fel și **în zilele Fiului omului**:

27. mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți.

28. Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau;

29. dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți.

30. Tot așa va fi și **în ziua când Se va arăta Fiul omului**.

31. În ziua aceea, cine va fi pe acoperișul casei și își va avea vasele în casă să nu se coboare să le ia; și cine va fi pe câmp, de asemenea, să nu se mai întoarcă.

32. Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot.

33. Oricine va căuta să-și scape viața o va pierde; și oricine o va pierde o va găsi.

34. Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat, și altul va fi lăsat;

35. două femei vor măcina împreună: una va fi luată, și alta va fi lăsată.

36. Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat, și altul va fi lăsat.”

37. Ucenicii L-au întrebat: „Unde, Doamne?” Iar El a răspuns: „Unde va fi trupul acolo se vor strânge vulturii.”

Capitolul 18

1. Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că **trebuie să se roage necurmat și să nu se lase**.

2. El le-a zis: „Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea, și de oameni nu se rușina.

3. În cetatea aceea era și o văduvă care venea des la el și-i zicea: „Fă-mi dreptate în cearta cu pârașul meu.”

4. Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar, în urmă, și-a zis: „Măcar că de Dumnezeu nu mă tem, și de oameni nu mă rușinez,

5. totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.”
6. Domnul a adăugat: „Auziți ce zice judecătorul nedrept?
7. Și Dumnezeu **nu va face dreptate aleșilor Lui care strigă zi și noapte către El**, măcar că zăbovește față de ei?
8. Vă spun că le va face dreptate **în curând**. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El **credință** pe pământ?”

E foarte interesant acest pasaj. Isus le vorbește mai întâi de venirea Fiului Omului. Fiul Omului a venit deja într-un mod care nu izbește privirile. Dar va veni și într-un mod clar și vizibil ca arătarea fulgerului pe cer. Și va veni ca să judece, după cum Domnul a judecat Sodoma și Gomora, și lumea prin potop. Lumea va fi luată prin surprindere exact ca atunci. Între cele două arătări, vor veni vremuri grele, de mare tulburare și confuzie. În acele vremuri, ucenicii vor dori să vadă una din zilele Fiului Omului, dar nu o vor vedea. Vor dori să-L vadă pe Mântuitorul și Acesta să le aducă aminte de Învățătura Lui și să le spună ce să facă și să le dea certitudinea căii celei bune. Dar nu va fi posibil. Această dorință va fi speculată însă de cel rău și de proorocii mincinoși care vor spune: *Iată-L aici! Iată-L acolo!* Dar ucenicii nu trebuie să-i creadă, căci Isus Se va arăta a doua oară nu în ASCUNS, ci tuturor ca fulgerul pe cer. Acest fenomen s-a împlinit în perioada premergătoare căderii Ierusalimului. A fost o mare perioadă de confuzie și tulburare. Ce să facă ucenicii? Să plece din Ierusalim, sau să rămână? În acea vreme, mulți prooroci mincinoși au făcut tot felul de semne, au spus că au văzut pe Mesia, au chemat pe oameni în pustie sau cămeruțe pentru a li Se arăta Mesia și a primi de la El înștiințări legate de ce să facă. Am arătat că această perioadă de confuzie se va manifesta din nou la judecarea Bisericii apostate. Ierusalimul apostat ar prefigura Biserica apostată. Se pare că atunci se va repeta acest fenomen. Creștinii vor dori să știe ce este bine să facă. Vor dori să vadă pe Fiul Omului ca să le vorbească. Dar acesta nu li se va arăta. Însă vor fi mulți prooroci mincinoși care vor spune că li s-a arătat Hristos și că le-a spus ce trebuie să facă. Acești prooroci nu trebuie nici crezuți, nici urmați. Va fi o perioadă de încercare. Credința va trebui testată. Fiului Omului nu ni se va arăta. El Se va arăta doar la final în slavă când va aduce judecata și orice ochi îl va vedea. La căderea Ierusalimului, fuga din Ierusalim trebuia să fie extrem de rapidă. Nu aveai timp să te întorci de la câmp, sau să cobori de pe acoperiș să-ți iei vasele. Trebuia să FUGI fără nimic, de acolo de unde erai spre munții din Iudeea crezând că Domnul îți va putea purta de grijă în mod miraculos și că va purta de grijă familiei tale, rudelor tale. Și dacă acestea alegeau să rămână în Ierusalim trebuia să le lași acolo sub judecata lui Dumnezeu. Orice încercare de a lua provizii cu tine, de a convinge rudele să nu rămână în cetate te pune în pericol. Pe de o parte, pierdeai timp prețios și nu mai puteai ieși din Ierusalimul înconjurat de oști. Pe de altă parte, duhul de rătăcire și confuzie din cetate se revărsa și peste tine. Singura soluție era FUGA pe cont propriu lăsând în mână

Domnului destinul tău și al celorlalți. Dacă alți frați fugeau cu tine te puteai grupa în munți cu ei. Și trebuia să stai în munți și să aștepti să treacă măcelul. Nu erai chemat să faci evanghelizare, misiune. Ci doar să te ascunzi, să te rogi și să aștepti. Ceva asemănător se va întâmpla la sfârșit. Delimitarea de Ierusalim ar însemna delimitarea de Biserica apostată, dar și de cei care nu vor să o părăsească. Confuzia va fi mare. Se vor lua decizii rapide în raport cu delimitarea de Biserica apostată dar și de cei care nu vor să se delimiteze de ea. Nu va fi timp. Duhul de rătăcire va fi mare. Delimitarea promptă îți va salva sufletul și chiar viața fizică. Va fi un test al discernământului. Untdelemnul din propria candelă va fi cel care te va ajuta să deosebești binele de rău. Se pare că acel duh de rătăcire se va manifesta pe toate canalele și prin toate sistemele acestei lumi (mass-media, sistemul economic, locul de muncă, sistemul medical, instituțiile statului și desigur BISERICĂ, liderii creștini și religioși etc.). Dar unul din canale va fi ca și în anul 70, prin RELAȚII, prin apropiații tăi. Și în Ieremia 19 se analizează relația malefică dintre Tofet și Ierusalim. Cu cât deci vei dezvolta relații profunde și apropiate DUHOVNICEȘTI cu oamenii DUHOVNICEȘTI, cu atât vei fi mai protejat. *Cine își face mulți prieteni, îi face spre pierzarea lui*, spune cartea Proverbe. Tot cartea Proverbe ne îndeamnă să se însoțim cu cel înțelept și să ne ferim de omul dual, mincinos, batjocoritor. Acest principiu general trebuie aplicat mai cu seamă în vremurile speciale. Am văzut în Ieremia 16 că una din măsurile de protejare a lui Ieremia a fost tocmai izolarea socială și delimitarea relațională. Acest principiu i-l lasă și Pavel de moștenire lui Timotei. În 2 Timotei, Pavel nu-i spune că au mai rămas atâtea popoare neevangelizate și să se ducă spre ele. Pavel nu are să-i predea lui Timotei vreo ștafetă. Lui Pavel și nu lui Timotei i-a fost încredințată slujba de apostol al Neamurilor. Și Pavel, la fel ca Ieremia, și-a împlinit cu succes această slujbă. Timotei trebuie să continue slujba de propovăduire a Cuvântului acolo unde este, dar în același timp este atenționat să se delimiteze de anumiți oameni:

1. Să știi că în zilele din urmă vor fi **vremuri grele**.
2. **Căci oamenii vor fi** iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie,
3. fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine,
4. vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu;
5. având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. **Depărtează-te de oamenii aceștia.**
6. **Sunt printre ei unii** care se vâra prin case și momesc pe femeile ușurate, îngreuiate de păcate și frământate de felurite pofte,

7. care învață întotdeauna, și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.

8. După cum lane și lambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și **oamenii aceștia se împotrivesc adevărului**, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința.

9. Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată și a celor doi oameni.

10. Tu însă ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea,

11. prigonirile și suferințele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia și în Listra. Știi ce prigoniri am răbdat; și totuși Domnul m-a izbăvit din toate.

12. De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți.

13. Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși.

14. Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat;

15. din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus.

16. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire,

17. pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

(2 Timotei cap.3)

Timotei nu este TRIMIS la neamuri, nici măcar la oameni. El este chiar îndemnat să se depărteze de oamenii înșelători și mincinoși, de cei care se împotrivesc adevărului. Și în vremea sfârșitului se pare că acești oameni vor fi din ce în ce mai numeroși. Avem deci nevoie de înțelepciune să știm de cine să ne îndepărtăm, și de cine nu. Atacul va veni prin relații. În vremea sfârșitului delimitarea relațională va crește. Probabil ca și în perioada lui Ieremia vor trebui luate măsuri speciale. Dar și până atunci trebuie să avem mare grijă cu cine dezvoltăm relații și cu ce scop. Desigur, nu suntem chemați să ieșim din lume și avem nevoie de o Biserică locală. Însă suntem responsabili de relațiile pe care le construim în afară și înăuntrul. Să dea Domnul ca vremea de rătăcire de la sfârșit să ne prindă înconjurați **în special** de acei oameni duhovnicești

care vor sta ferm în fața duhului de rătăcire și care nu vor deveni vase prin care duhul de rătăcire să ne lovească adânc din toate părțile!

Să revenim în Luca 18. După pasajul care vorbește despre zilele Fiului Omului, despre perioada de dinainte de revenirea Sa în slavă, Isus le spune o pildă ca să le arate că TREBUIE să se roage necurmat și să nu se lase. Pilda vorbește despre o femeie nedreptățită care se roagă necurmat judecătorului nedrept să-i facă dreptate în cearta cu pârâșul ei. Acesta îi face dreptate până la urmă din pricina insistențelor ei. Isus comută ideea de insistență în rugăciune în relația dintre Dumnezeu cel drept și aleșii Lui pe care-i iubește. Dar nu doar ideea de mijlocire este translatată, ci și conținutul mijlocirii. Căci este vorba de aleșii lui nedreptățiți care se roagă la Judecătorul cel drept ca să le facă dreptate. Și Isus ne promite că Dumnezeu va face dreptate aleșilor Lui ÎN CURÂND. Însă sunt câteva condiții:

- Strigă zi și noapte către El pentru a li se face dreptate, adică se roagă necurmat și NU se lasă până când Domnul nu le face dreptate.
- Au CREDINȚĂ.

Cele două condiții par a fi de fapt una și aceeași, căci credința se manifestă tocmai prin insistența în rugăciune și prin persistența în timp în rugăciune. Desigur, apar multe întrebări legate de necesitatea acestei perseverențe în rugăciune. Am înțeles de ce văduva nu s-a lăsat și a insistat nebunește la Judecătorul nedrept. Acesta era NEDREPT, și știa că tocmai printr-o astfel de insistență supărătoare îl va convinge. Dar Dumnezeu este Drept, și El iubește mult pe copiii Lui. De ce ar fi nevoie ca ei să-I ceară să le facă dreptate? Nu le va face oricum că este drept? Și să spunem că am înțelege că El conlucrează cu noi și ne dă ajutor dacă-i cerem ajutorul. Ruga noastră arată că Îi cerem ajutorul, că avem încredere că El vrea, poate și ne va face dreptate. Dar de ce să ne rugăm neîncetat, zi și noapte, și să nu ne lăsăm până NU ne va face dreptate? De ce să insistăm supărător de mult la Judecătorul cel drept ca văduva la Judecătorul nedrept? Și de ce doar în acest fel ne arătăm credința? Oare nu ne arătăm credința exact invers, în sensul că ne rugăm o singură dată cu credința unui bob de muștar și apoi îi mulțumim Domnului că ne-a auzit și că ne va face dreptate la vremea potrivită? Nu e logic să încredințăm problema nedreptății noastre în mâna Domnului și apoi să ne continuăm plini de pace umblarea cu El pe acest pământ, și să ne dedicăm slujbei MIJLOCIRII? Și cum se împacă slujba mijlocirii și împăcării cu această mijlocire zi și noapte pentru pedepsirea vrăjmașilor noștri? Oare noi nu trebuie să binecuvântăm pe cei ce ne blastămă, să răspundem cu bine la rău, să ne rugăm pentru (mântuirea) celor ce ne prigonesc, și să lăsăm răzbunarea în mâna Domnului? Cum se împacă aceste îndemnuri cu îndemnul ne a ne ruga zi și noapte ca Domnul să ne facă dreptate împotriva vrăjmașilor noștri? Cred că întrebarea este de fapt: **Pilda din Luca 18 are în vedere întreaga viața a credinciosului și a Bisericii, sau DOAR contexte speciale, vremuri speciale din viața acestora?**

Căci în general, în Evanghelii și în epistole nu găsim reînnoit acest îndemn al rugăciunii necurmăte ca Domnul să ne facă dreptate. Am identificat contexte speciale când oamenii lui Dumnezeu nu mai mijlocesc, sau cer o pedepsire fizică a proorocilor mincinoși. Dar o cer punctual și nu fac din aceasta o temă a mijlocirilor lor zi și noapte. Acest lucru ne face să credem că Mântuitorul are în vedere în Luca 18 **o vreme specială din istorie**. Ar putea fi vorba de vremea descrisă în finalul capitolului 17, de acea vreme tulbure de dinainte de revenirea Fiului Omului. Această vreme pare a fi confirmată *doar de Apocalipsa*. În Apocalipsa, nimeni nu mai mijlocește pe linia îndurării. Sfinții de sub altar cer judecata (vezi Apoc.6) și rugăciunile sfinților de pe pământ (vezi Apoc.8) cheamă și ele judecata. Deci o ipoteză ar fi că Pilda din Luca 18 s-ar putea aplica în special ultimei sute de metri din istorie. Atunci sfinții nu ar fi doar îndemnați să NU mijlocească, ci ar fi chemați să strige zi și noapte ca Dumnezeu să le facă dreptate prin revenirea Fiului Omului pe nori. Și semnul credinței va fi tocmai insistența în rugăciune care va putea poate chiar scurta acele vremuri rele și chiar grăbi venirea judecății. V.8 ne arată destul de clar că Dumnezeu le va face dreptate prin venirea Fiului Omului. Dar când va veni El, va mai găsi credință pe pământ? Cu alte cuvinte, va mai crede cineva din sfinții Săi că El Își va ține promisiunea și va mai reveni pentru a le mai face dreptate? Va persista cineva până la capăt în mijlocirea ca Domnul să revină și să facă dreptate? Căci Fiara va ponegri peste măsură de mult pe sfinți, și tot pământul se va îmbăta de sângele lor. Nedreptatea făcută Bisericii autentice Își va atinge apogeul. Mântuitorul ne promite că ne va face dreptate ÎN CURÂND. Acest ÎN CURÂND ar trebui legat tot de acea perioadă. Nu va dura mult. Va fi o perioadă scurtă. Dar va ZĂBOVI puțin. De ce **NU** le va răspunde imediat? De ce va ZĂBOVI totuși? Sunt mai multe răspunsuri:

- Trebuie să se îplinească **TOT** ce este scris.
- Înfrângerea trebuie să fie cât mai mare pentru ca biruința finală să fie cât mai mare.
- Trebuie să se îplinească numărul tovarășilor de slujbă și fraților martirilor care aveau să fie omorâți și ei.
- Trebuie să se umple paharul fărădelegii omenirii peste măsură de mult ca Domnul Îndurării să poată împlini o judecată istorică peste tot pământul.
- Trebuie ca Domnul să-Și manifeste ULTIMA ofertă de har și de îndurare.
- Trebuie să se îplinească TOT ce a fost plănuț mai dinainte spre slava Domnului!
- Și multe altele...

Deci există o rațiune temeinică a ZĂBOVIRII. Dar această rațiune nu trebuie să împiedice pe sfinți să strige zi și noapte să li se facă dreptate. ***Care va fi semnul că acest tip de rugăciune trebuie să devină activ? Descoperirea omului fărădelegii? Intrarea urâciunii pustirii în Locul Sfânt?***

Ar mai fi un gând despre ostroavele îndepărtate ale mării, adică despre acele ostroave care au acces doar revelația generală a lui Dumnezeu care există și azi. Sunt mai multe pasaje profetice care ne arată că Mesia, la revenirea Sa, va nimici TOATE Neamurile care se vor aduna în jurul Ierusalimului ca să-l nimicească. Totuși, aceleași pasaje profetice vorbesc despre o rămășiță a Neamurilor care va veni la Ierusalim să caute Numele Domnului. Apoc.20 pare să ne vorbească clar de o perioadă de o mie de ani care pare a fi o degustare a pământului și cerului nou. Căci la sfârșitul acestei perioade Satana va amăgi din nou Neamurile și le va aduna în jurul cetății preaiubite. Vor fi nimicite și de-abia apoi va fi făcut un pământ și un cer nou. Reluăm deci ipoteza mie de ani ca perioadă intermediară între a doua venire a lui Hristos și inaugurarea unui pământ și cer nou. Biserica va fi răpită și va primi trupuri de slavă. Creștinii nu vor intra în mia de ani în trupuri decăzute. Atunci care sunt Neamurile pe care le va ispiți Satana? Satana va putea ispiți pe cei răscumpărați în slavă din nou, la fel cum a ispitit pe Adam și pe îngeri? Și aceasta ar fi o variantă. Altă variantă este că, în mia de ani va intra poporul evreu care s-a căit în ultimul ceas și tocmai această rămășiță a neamurilor care a rămas departe de scena luptei spirituale din spațiul revelației speciale. Sunt multe profeții despre relația dintre Israel și Neamuri la venirea în slavă a lui Mesia. Să fie doar o problemă de limbaj și toate aceste profeții să se împlinescă de fapt în realitatea Noului Testament descrisă în Apoc.21? În mod cert acolo va avea loc împlinirea lor desăvârșită. Dar aceste profeții conțin multe elemente care ar lăsa și posibilitatea unei faze intermediare de împlinire a acestora în mia de ani. Iată doar câteva din aceste profeții:

1. Prorocia lui Isaia, fiul lui Amot, asupra lui Iuda și asupra Ierusalimului.
2. Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și **toate neamurile se vor îngrămădi spre el.**
3. **Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice:** „Veniți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.” Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim, cuvântul Domnului.
4. El va fi Judecătorul neamurilor, **El va hotărî între un mare număr de popoare;** așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitele lor cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul. –

(Isaia cap.2)

1. Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui.
2. Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.
3. Plăcerea Lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite,
4. ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău.
5. Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credincioșia, brâul mijlocului Său.
6. „Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș;
7. vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul,
8. pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul întărcat va băga mâna în vizuina basilicului.
9. Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.
10. **În ziua aceea**, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; ***neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui.***”
11. **În același timp**, Domnul Își va întinde mâna a doua oară ***ca să răscumpere rămășița poporului Său risipit*** în Asiria și în Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Șinear și la Hamat, și în ostroavele mării.
12. El va înălța ***un steag pentru neamuri***, va strânge **pe surghiuniții lui Israel** și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda de la cele patru capete ale pământului.
13. Pizma lui Efraim va înceta, și vrăjmașii lui Iuda vor fi nimiciți; Efraim nu va mai fi gelos pe Iuda, și Iuda nu va mai fi vrăjmaș lui Efraim,
14. ci vor zbura pe umărul filistenilor la apus, și vor jefui împreună pe fiii răsăritului. Edom și Moab vor fi prada mâinilor lor, și fiii lui Amon le vor fi supuși.
15. Domnul va seca limba mării Egiptului, Își va ridica mâna asupra Râului în mânia Lui, îl va împărți în șapte pâraie, așa că îl vor putea trece încălțați.

16. Și va fi un drum pentru rămășița poporului Său care va mai rămâne în Asiria, cum a fost pentru Israel în ziua când a ieșit din țara Egiptului.

(Isaia 11)

1. Căci Domnul va avea milă de Iacov, va alege iarăși pe Israel și-i va aduce iarăși la odihnă în țara lor; **străinii se vor alipi de ei și se vor uni cu casa lui Iacov.**

2. **Popoarele îi vor lua și-i vor aduce înapoi la locuința lor**, și casa lui Israel îi va stăpâni în țara Domnului ca robi și roabe. Vor ține astfel robi pe cei ce-i robiseră pe ei și vor stăpâni peste asupritorii lor.

3. Iar când îți va da Domnul odihnă după ostenele și frământările tale, și după aspra robie care a fost pusă peste tine,

4. atunci vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului și vei zice: „Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat,

5. Domnul a frânt toiagul celor răi, nuaiaua stăpânitorilor.

6. **Cel ce, în urgia lui, lovea popoarele cu lovituri fără răgaz, cel ce, în mânia lui, supunea neamurile** este prigonit fără cruțare.

7. Tot pământul se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii în cântece de veselie.

8. Până și chiparoșii și cedrii din Liban se bucură de căderea ta și zic: „De când ai căzut tu, nu se mai suie nimeni să ne taie!”

(Isaia 14)

18. Eu pedepsesc faptele și gândurile lor! Dar vine vremea când voi strânge toate neamurile și toate limbile; ele vor veni și vor vedea slava Mea.

19. Și voi pune un semn între ele și voi trimite **la neamuri pe cei ce vor scăpa din Israel**, la Tarsis, la Pul și la Lud, care trag cu arcul, la Tubal și la Iavan, **în ostroavele depărtate care n-au auzit vorbindu-se niciodată de Mine și n-au văzut slava Mea;** ei vor vesti slava Mea printre neamuri.

20. Vor aduce pe toți frații voștri din mijlocul tuturor neamurilor, ca dar Domnului, pe cai, în care și pe tărgi, pe catări și pe dromaderi, la muntele Meu cel sfânt, la Ierusalim – zice Domnul – cum își aduc copiii lui Israel darurile de mâncare într-un vas curat la Casa Domnului.

21. Și voi lua și dintre ei pe unii ca preoți și leviți – zice Domnul.

(Isaia 66)

1. Iată, vine ziua Domnului, când prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău.

2. Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite, și femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate.

3. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei.

4. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi.

5. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ de pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul Dumnezeuul meu, și toți sfinții, împreună cu El!

6. În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde.

7. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina.

8. În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate, spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna.

9. Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume.

10. Toată țara va ajunge ca șesul Iordanului, de la Gheba până la Rimon, la miazăzi de Ierusalim; iar Ierusalimul va fi înălțat și va rămâne liniștit la locul lui, de la poarta lui Beniamin până la locul porții dintâi, până la poarta unghiurilor, și de la turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului.

11. Ei vor locui în el și nu va mai fi niciun blestem în el; Ierusalimul va fi liniștit.

12. Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului: Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor și le va putrezi limba în gură.

13. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia și vor ridica mâna unii asupra altora.

14. Iuda va lupta și el în Ierusalim, și vor strânge bogățiile tuturor neamurilor dimprejur, aurul, argintul și haine foarte multe.

15. Aceeași urgie va lovi și caii, catârii, cămilele, măgarii și toate vitele care vor fi în taberele acelea.

16. Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

17. Dacă **unele din familiile pământului** nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele.

18. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeași urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

19. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea Corturilor.

20. În ziua aceea, va sta scris până și pe zurgălăii cailor: „Sfinți Domnului!” Și oalele din Casa Domnului vor fi ca potirele de jertfă înaintea altarului.

21. Orice oală din Ierusalim și din Iuda va fi închinată Domnului oștirilor; toți cei ce vor aduce jertfe vor veni și se vor sluji de ele ca să-și fiarbă carnea; și nu vor mai fi canaaniți în Casa Domnului oștirilor, în ziua aceea.

(Zaharia 14)

Am învățat deja că aceste promisiuni sunt făcute lui Israel, și NU Bisericii. Efeseni cap.2-3 ne vorbește despre marea taină de a primi Biserica dintre Neamuri părtașă la făgăduințele făcute evreilor. Deci toate promisiunile vechi-testamentare adresate lui Iacov se referă la poporul evreu, și NU la Biserica dintre Neamuri. Domnul ne descoperă prin Pavel că Domnul dăruiește toate promisiunile făcute lui Israel și Neamurilor. Dar cine interpretează aceste profeții, în sensul că se referă simbolic la Biserică, greșește. Faptul că se aplică și Bisericii este un alt lucru dar ele au fost făcute INIȚIAL doar poporului evreu. Mai rămîne să explorăm această rămășiță a neamurilor de la finalul istoriei. Isaia 66 arată că rămășița lui Israel va fi trimisă la ostroavele îndepărtate ale mării care au beneficiat doar de revelația generală a lui Dumnezeu. Probabil Căpetenia Greciei și Persiei s-a luptat împotriva acestei profeții, ca aceste neamuri să nu mai

existe, adică toate neamurile să aibă acces la revelația specială compromisă de poporul lui Dumnezeu.

În acest context este important să ne amintim și de profețiile din cartea Ioel. Ioel 2:18-3:21 este o profeție despre vremea finală a restaurării lui Israel. Vom compara două profeții despre judecarea neamurilor din această profeție:

Ioel 2:1-8	Ioel 2:9-14
1. Căci iată că în zilele acelea și în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului, 2. voi strânge pe <u>TOATE NEAMURILE</u> și le voi coborî în <u>valea lui Iosafat</u>. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea. 3. Au tras la sorți pentru poporul Meu; au dat un flăcău pe o curvă și au vândut fata pe vin, și l-au băut. 4. Ce vreți voi cu Mine, <i>Tirule</i> și <i>Sidonule</i>, și toate ținuturile <i>filistenilor</i>? Vreți să-Mi răsplătiți vreo faptă sau să faceți ceva împotriva Mea? lute, fără zăbavă, voi întoarce faptele voastre asupra capului vostru. 5. Mi-ați luat argintul și aurul, și cele mai bune odoare ale Mele și le-ați dus în templele voastre. 6. Ați vândut pe copiii lui Iuda și ai Ierusalimului copiilor <i>grecilor</i>, ca să-i depărtați din țara lor. 7. Iată că îi scol în locul în care i-ați vândut și voi întoarce fapta voastră asupra capului	9. Vestiți aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie toți oamenii de război! 10. Fiarele plugurilor voastre prefaceți-le în săbii, și cosoarele, în sulite! Cel slab să zică: „Sunt tare!” 11. Grăbiți-vă și veniți, <u>TOATE NEAMURILE DIMPREJUR</u>, și strângeți-vă! Acolo coboară, Doamne, pe vitejii Tăi! 12. „Să se scoale <u>neamurile</u> și să se suie în <u>valea lui Iosafat</u>! Căci acolo voi șede să judec <u>TOATE NEAMURILE DIMPREJUR</u>.” 13. Puneți mâna pe seceră, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline, și tocitorile dau peste ele! Căci mare este răutatea lor!” 14. Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecății.

vostru.	
8. Voi vinde copiilor lui Iuda pe fiii și fiicele voastre, și ei îi vor vinde sabeenilor , un neam depărtat; căci Domnul a vorbit.”	

Deci toate neamurile din primul pasaj înseamnă, în lumina celui de al doilea pasaj, toate neamurile dimprejurul Israelului. Iată deci un nou argument cu privire la semnificația expresiei **toate neamurile**. În lumina întregului Vechi Testament, expresia TOATE neamurile înseamnă în primul rând toate neamurile dimprejurul lui Israel, toate neamurile care au intrat în contact cu Israel! Isus s-a adresat unor apostoli evrei când a poruncit Marea Trinitate. Oare nu acest lucru l-au înțeles ei prin expresia TOATE NEAMURILE? Pavel confirmă acest lucru. Am comparat recent o hartă care arată diaspora evreiască din timpul Mântuitorului și apoi răspândirea creștinismului în secolul întâi. Se potrivesc ca o pereche de mănuși, ca palmele aceluiași om. Practic, unde era o sinagogă, a fost plantată și o biserică. Călătoriile misionare ale lui Pavel urmăresc diaspora evreiască neatinsă de Evanghelie. Ba mai mult, lucrarea lui Pavel se concentrează exact în acele zone din imperiu în care era concentrată diaspora evreiască. El duce astfel Evanghelia la TOATE neamurile atinse de iudaism. Moare în anul 66. Tocmai în 66 încep războaiele iudeo-romane. DUPĂ ce Evanghelia va fi dusă la toate neamurile a venit sfârșitul Ierusalimului, exact ca în perioada lui Ieremia!

Revenim puțin la finalul istoriei. În lumina profețiilor de mai sus, am putea sugera următoarele posibile concluzii:

- Înnoirea tuturor lucrurilor va fi un PROCES care va începe cu mia de ani și va culmina cu un pământ și un cer total nou. Astfel, profețiile vechi-testamentare despre restaurarea tuturor lucrurilor se pot aplica și miei de ani și pământului și cerului noi. Ele formează un TOT și este greu de făcut distincția dintre ele, la fel cum adesea este greu de făcut distincția dintre profețiile despre prima venire și cele despre a doua venire. Doar revelația Noului Legământ punctează existența a doua etape (mia de ani și APOI un pământ și un cer nou), la fel cum revelația Noului Legământ a clarificat și cele două faze din lucrarea lui Mesia: prima venire și a doua venire.
- Biserica va fi răpită la cer și va primi trupuri de slavă la revenirea Domnului. Ea va intra în mia de ani în slavă.

- Dar se pare că Israelul care se căiește la final și o rămășiță a neamurilor vor intra în mia de ani în această fire păcătoasă. Israel se pare a fi în această perioadă capul națiunilor. Satana va fi legat, dar după o mie de ani se va scula și va ispiti neamurile împotriva cetății preaiubite. (Desigur ar fi și ipoteza că Satana ar putea ispiti Neamurile chiar dacă acestea au trupuri de slavă. În cele din urmă, Satana a ispitit îngerii din prezența Domnului și pe Adam în Grădina Edenului. Promisiunea biruinței finale prin ducerea credinței până la capăt este dată Bisericii. Aceasta nu va mai fi ispitită după trecerea dincolo. Biruința este pentru totdeauna din câte am înțeles. Dar poate că odată cu rămășița neamurilor care va intra în mia de ani va fi diferit.)
- Împlinirea plenară a profețiilor va avea loc în pământul și în cerul nou. Acolo, toți cei răscumparați vor forma mireasa Mieului. Ea va fi formată din popoare răscumparate. Se pare că cei răscumparați vor fi grupați după apartenența la un anumit popor. Fiecare popor (format din toți cei răscumparați din acel popor istoric) ar forma un mădular din Trupul Miresei Mielului. Evreii și Neamurile vor forma un singur trup, trupul Miresei lui Hristos (vezi Efeseni cap.2). Da, ideea de Neamuri apare în Noul Ierusalim din Apoc.21 (vezi Apoc.21:24).

În lumina celor de mai sus ar putea căpăta înțeles acele profeții ca cele de mai jos:

16. În ziua aceea, **Egiptul** va fi ca o femeie: va tremura și se va teme văzând mișcarea mâinii Domnului oștirilor, când o va ridica împotriva lui.

17. Chiar și țara lui Iuda va fi o groază pentru Egipt: cum i se va vorbi de ea, se va îngrozi, din pricina hotărârii luate împotriva lui de Domnul oștirilor.

18. În vremea aceea, vor fi cinci cetăți în țara Egiptului care vor vorbi limba Canaanului și vor jura pe Domnul oștirilor: una din ele se va numi cetatea nimicirii!

19. Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, și la hotar va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul.

20. Acesta va fi pentru Domnul oștirilor un semn și o mărturie în țara Egiptului. Ei vor striga către Domnul din pricina asupritorilor, și El le va trimite un mântuitor și un apărător care să-i izbăvească.

21. Atunci Domnul Se va descoperi egiptenilor, și egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea. Vor aduce jertfe și daruri de mâncare, vor face juruințe Domnului și le vor împlini.

22. Astfel, Domnul va lovi pe egipteni, îi va lovi, **dar îi va tămădui. Ei se vor întoarce la Domnul, care-i va asculta și-i va vindeca.**

23. **În aceeași vreme**, va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria: asirienii se vor duce în Egipt, și egiptenii, în Asiria, și **egiptenii împreună cu asirienii vor sluji Domnului.**

24. **Tot în vremea aceea**, Israel va fi al treilea, **unit cu Egiptul și cu Asiria**, ca o binecuvântare în mijlocul pământului.

25. Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice: „**Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel, moștenirea Mea!**”

(Isaia 19)

15. În vremea aceea, **Tirul** va fi dat uitării **șaptezeci de ani**, cât ține viața unui împărat, dar după șaptezeci de ani, se va întâmpla Tirului ca și curvei despre care vorbește cântecul:

16. „Ia harpa și străbate cetatea, curvă dată uitării; cântă bine, cântă-ți cântecele de mai multe ori, ca iarăși să-și aducă lumea aminte de tine.”

17. Tot așa, după șaptezeci de ani, Domnul va cerceta Tirul, și se va întoarce iarăși la câștigul lui; va avea legături cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului;

18. **dar câștigul și plata lui vor fi închinat Domnului**, nu vor fi nici strânse, nici păstrate; ci câștigul lui va aduce celor ce locuiesc înaintea Domnului o hrană îmbelșugată și haine strălucite.

(Isaia 23)

Egiptul și Tirul au momente de decădere și renaștere în istorie, deci momente de cercetare din partea Domnului. Și poate ca Ninive, au luat și ei aminte o vreme la cercetările Domnului. Dar totuși profețiile de mai sus par a prevesti mai mult decât atât. Par a fi rămase neîmplinite. Acestea se vor împlini în mia de ani poate, dar mai cu seamă în realitatea complexă a Noului Ierusalim.

Iată o profeție interesantă din Zaharia cap.9:

1. Iată prorocia, cuvântul Domnului despre **țara Hadrac**; și va începe din **Damasc**. Căci Domnul are ochiul îndreptat asupra oamenilor și peste toate semințiile lui

Israel.

2. El se oprește și peste **Hamat**, care se mărginește cu Damascul, peste **Tir și Sidon**, cu toată înțelepciunea lor!

3. Tirul și-a zidit o întăritură; a îngrămădit argint ca pulberea și aur ca noroiul de pe ulițe.

4. Iată că Domnul va pune mâna pe el, îi va năpusti puterea în mare, și el însuși va fi ars cu foc.

5. **Ascalonul** va vedea lucrul acesta, și se va teme; **Gaza**, de asemenea, și o va apuca un puternic cutremur; **Ecronul**, de asemenea, căci nădejdea lui va fi dată de rușine; va pieri împăratul din Gaza, și Ascalonul nu va mai fi locuit.

6. „Străinul se va așeza în Asdod, și voi frânge mândria filistenilor.

7. ***Îi voi scoate sângele din gură și urâciunile idolești dintre dinți, ca să fie și el o rămășiță pentru Dumnezeuul nostru și să fie ca o căpetenie din Iuda, și Ecronul, ca iebusiții.***

8. Voi tăbări în jurul Casei Mele ca s-o apăr împotriva unei oștiri, împotriva celor ce se duc și vin, și nu va mai trece asupritorul peste ei, căci acum Mă uit cu ochii Mei.

9. *Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.*

10. Voi nimici carele de război din Efraim și caii din Ierusalim, și arcurile de război vor fi nimicite. **El va vesti neamurilor pacea și va stăpâni de la o mare la cealaltă și de la Râu până la marginile pământului.**

11. Însă cât pentru tine, Sioane, din pricina legământului tău pecetluit cu sânge, voi scoate pe prinșii tăi de război din groapa în care nu este apă.

12. Întoarceți-vă la cetățuie, prinși de război plini de nădejde! O spun și astăzi că îți voi întoarce îndoit!

13. ***Căci Îmi încordez pe Iuda ca arc și iau pe Efraim ca săgeată, și voi scula pe copiii tăi, Sioane, împotriva copiilor tăi, Grecio! Te voi face ca sabia unui viteaz!***

14. Dar Domnul Se va arăta deasupra lor, și săgeata Lui va porni ca fulgerul; Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiță și va înainta în vijelia de la miazăzi.

15. Domnul oștirilor îi va ocroti și vor mânca, și vor zdrobi pietrele de praștie, vor bea,

vor face gălăgie ca amețiți de vin, vor fi plini ca un pahar de jertfă, ca și colțurile altarului.

16. Domnul Dumnezeu lor îi va scăpa în ziua aceea ca pe turma poporului Său; căci ei sunt pietrele cununii împărătești care vor străluci în țara Sa!

17. O! cât sunt de înfloritori! Cât sunt de frumoși! Grâul va înveseli pe tineri, și mustul, pe fete.

Observăm câteva lucruri:

- Domnul își are privirea ațintită asupra fiecărui popor și se implică în destinul fiecărui popor, ca și în destinul lui Israel.
- Domnul promite că va curăți Asdodul ca să fie și el o RĂMĂȘIȚĂ pentru Domnul. Lucrul acesta s-ar putea împlini în mia de ani prin rămășița celor din Asdod care vor intra în mia de ani, sau/și în Noul Ierusalim prin învierea din morți a tuturor celor din Asdod mântuiți de Domnul de-a lungul istoriei. Deci ideea de RĂMĂȘIȚĂ s-ar putea referi la cei rămași în viața la finalul istoriei, sau la cei mântuiți și înviați din morți. Același concept de rămășiță este folosit și pentru Israel.
- La final, Efraim va fi o săgeată în mâna Domnului împotriva copiilor GRECIEI. Să aibă Grecia un rol-cheie în adunarea neamurilor împotriva Ierusalimului? Sau să aibă în vedere Căpetenia Greciei și tiparul din Daniel cap.10-11? Căci cornul cel mic este zugrăvit pe tiparul Imperiul Grec (Alexandru Macedon și Antiohus Epifanes IV). Dar aceasta nu înseamnă neapărat că Anticrist va veni din zona greacă. Ar putea însemna mai degrabă că va lucra alături de Căpetenia Greciei, adică în același spirit și cu țeluri asemănătoare. Prezența copiilor Greciei în Zaharia 9 nu este astfel întâmplătoare, dar nici surprinzătoare. Alexandru era mânat de Căpetenia Greciei pentru a globaliza toată lumea și pentru a duce astfel mărturia pângărită a lui Israel către ostroavele îndepărate ale mării. Antioh e mânat de aceeași Căpetenie pentru a profana Templul și pentru a se război cu poporul sfinților. În Apocalipsa 13, descoperim cum Fiara anticristică domnește peste tot pământul și se războiește cu sfinții. Deci Anticrist va începe probabil ca Alexandru un proces de globalizare a lumii pentru ca mărturia pângărită a Bisericii să ajungă și la ostroavele îndepărtate ale mării. De asemenea, se va așeza în Templul lui Dumnezeu (2 Tes.cap.2) și se va război cu sfinții (Apoc.13). Aici referirea cred că este în primul rând la Biserică. Căpetenia Greciei va fi extrem de activă la final. Ea va lucra la globalizarea lumii dar și la războiul cu sfinții. Căci Anticrist va seduce Biserica, va prizoni pe cei care nu se lasă seduși, dar apoi va nimici și pe cei care s-au lăsat seduși. În cele din urmă nu

va uita nici de Israel. Căpetenia Haman a lui Amalec va fi și ea la lucru. Astfel apariția Greciei în Zaharia 9 nu este deloc surprinzătoare. Lucrarea cornului celui mic a fost începută de Alexandru și apoi continuată de Antioh. Un proces de globalizare și apoi un atac feroce împotriva Templului și lui Israel. Toate din pricina păcatelor lui Israel. Atacul lui Antioh produce o curățire, o trezire. Urmează revolta Macabeilor și renașterea lui Israel ca națiune. Antioh a fost tot din lumea greacă, Seleucid. Deci cel care a inițiat atacul fulger împotriva Templului a izvorât din același Imperiu și din aceeași lume care a susținut globalizarea mondială. Dacă ar fi să facem o paralelă posibilă cu Anticrist, am spune că acesta se va naște din țara care e motorul numărul unu al fenomenului de globalizare mondială. Cine este această țară în prezent? Observăm în istorie cum Căpetenia Greciei a activat prin Imperiul Roman, și că apoi a rămas tot în Europa. Practic, țările Europei au făcut mai mult decât Alexandru sau Imperiul Roman cu privire la ostroavele îndepărtate ale mării. Țările Europei au colonizat întreaga lume, au legat de civilizație și de mărturia proastă a creștinilor băștinașii din toate continentele. La începutul secolului al-XX-lea, înainte de începerea primului război mondial, Europa era Regina lumii stăpânind și împărțind continentele. Doar zona asiatică a Chinei și apoi America ce devenise independentă nu erau colonii europene. Dar și acestea erau sub influența Europei. De aceea, legat de primul război mondial este acea afirmație: *război pentru Europa însemna război pentru întreaga lume*. Deci Căpetenia Greciei rămâne activă în Europa și își cunoaște apogeul și succesul prin colonizarea a peste 4 continente: America de Nord, America de Sud, Africa, Australia, inclusiv teritorii imense din zona asiatică (India de exemplu). Dar luptele din interiorul Europei (în special dușmănia dintre Germania și Franța) duc la dărâmarea imperiului colonial european și la scăderea puterii Europei. America devine marea putere, iar Rusia și blocul sovietic a doua mare putere. Europa, fosta regină a lumii, se vede prinsă între aceste două puteri. Căpetenia Greciei pare a-și continua activitatea prin America, dar de data aceasta pe linie economică. Economicul este cel care globalizează lumea. Economicul este cel care globalizează lumea mai mult și mai repede decât toate cuceririle de altădată. Interesant este și rolul Germaniei. Practic toată istoria sec.XX a gravitat în jurul Germaniei. Ea declanșează două războaie mondiale care schimbă lumea din temelii. De asemenea, din pricina ei, se iau măsuri speciale. Însăși formarea Uniunii Europene are ca rădăcină teama de forța Germaniei. Interesant că și sediul filosofiei se mută în Germania. Teologia liberală capătă forță de temut tot în Germania. După două războaie mondiale, după măsuri speciale luate împotriva ei, Germania se ridică sub ochii noștri din nou ca putere mondială. Ea este în mod clar puterea economică a Europei. Dar nu doar atât. Este din nou o putere mondială. Încotro va merge cursul istoriei? Unificarea Europei se va realiza în profunzime și aceasta va conduce din nou lumea? Vom vedea. Vom fi cu ochii deschiși spre istorie pentru a urmări în special activitatea Căpeteniei Greciei.

Vom aduce în discuție din nou tema receptivității Neamurilor din teologia paulină. La ce se referă ea? Cât va dura ea? Ce se întâmplă cu această receptivitate după anul 70? Cum se vor manifesta neamurile la vremea sfârșitului?

În primul rând ar trebui să analizăm conceptul de Neamuri în cartea Faptelor apostolilor:

42. Când au ieșit afară, **Neamurile** i-au rugat să le vorbească și în Sabatul viitor despre aceleași lucruri.

43. Și, după ce s-a împrăștiat adunarea, mulți din iudei și din prozelii evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei și-i îndemneau să stăruie în harul lui Dumnezeu.

44. În Sabatul viitor, **aproape toată cetatea** s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu.

45. Iudeii, când au văzut noroadele, s-au umplut de pizmă, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel și-l batjocureau.

46. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre **Neamuri**.”

47. Căci așa **ne**-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina **Neamurilor**, ca să duci mântuirea până la **marginile pământului**.”

48. **Neamurile** se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut.

49. Cuvântul Domnului se răspândea în toată țara.

50. Dar iudeii au întărit pe femeile cucernice cu vază și pe fruntașii cetății, au stârnit o prigonire împotriva lui Pavel și Barnaba și i-au izgonit din hotarele lor.

51. Pavel și Barnaba au scuturat praful de pe picioare împotriva lor și s-au dus în Iconia,

52. În timp ce ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt.

(fapte 13)

. Câțiva oameni, veniți din Iudeea, învățau pe frați și ziceau: „Dacă nu sunteți tăiați

împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.”

2. Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite; și frații au hotărât ca Pavel și Barnaba și câțiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la apostoli și prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri.

3. După ce au fost petrecuți de biserică până afară din cetate, și-au urmat drumul prin Fenicia și Samaria, istorisind **întoarcerea Neamurilor** la Dumnezeu; și au făcut o mare bucurie tuturor fraților.

4. Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de biserică, de apostoli și de prezbiteri, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei.

5. Atunci unii din partida fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat și au zis că **Neamurile** trebuie să fie tăiate împrejur și să li se ceară să păzească Legea lui Moise.

6. Apostolii și prezbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut.

7. După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat **Petru** și le-a zis: „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, **Neamurile să audă cuvântul Evangheliei și să creadă.**

8. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă.

9. N-a făcut nicio deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățat inimile prin credință.

10. Acum, dar, de ce ispitiți pe Dumnezeu și puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?

11. Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus.”

12. Toată adunarea a tăcut și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, care au istorisit toate semnele și minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin ei **în mijlocul Neamurilor.**

13. Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul și a zis: „Fraților, ascultați-mă!

14. **Simon** a spus cum mai întâi Dumnezeu **Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-l poarte Numele.**

15. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris:

16. „După aceea Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmurile și-l voi înălța din nou:

17. pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, **ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu,**

18. zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie.”

19. De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutate **acelora dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu;**

20. ci să li se scrie doar să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sânge.

21. Căci încă din vechime, Moise are **în fiecare cetate** oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat.”

(Fapte 15)

28. Să știți, dar, că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă **neamurilor, și o vor asculta.”**

29. Când a zis aceste vorbe, iudeii au plecat, vorbind cu aprindere între ei.

30. Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă pe care o luase cu chirie. *Primea pe toți care veneau să-l vadă,*

31. propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nicio piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos.

(Fapte 28)

Aceste pasaje, alături de multe altele din Fapte ne sugerează că:

- Termenul de Neamuri e generic. Nu era o așteptare ca NAȚIUNI întregi să se întoarcă la Isus, ci mulți oameni dintre Neamuri să se întoarcă la Isus. Petru relatează în Fapte 15 evanghelizarea casei lui Corneliu. Era vorba de câțiva oameni dintre Neamuri. Termenii folosiți sunt însă că Domnul Și- aruncat privirile peste Neamuri pentru a-și alege din mijlocul lor un popor care să-i poarte Numele. Surpriza era mare, căci doar Israelul fusese ales cu acest scop. Dar Domnul alegea acum un norod dintre Neamuri. Nu era vorba de un alt neam, de o națiune, ci de oamenii care se întorceau dintre Neamuri și formau Biserica Sa. Deci Domnul își alege dintre Neamuri un nou popor! Aceasta e tema în discuție. Acest popor este un neam care nu este de fapt un neam cum anunțase Moise în Cântarea sa din Deuteronom și cum comentase acest citat Pavel în Romani 10:19. De

asemenea, expresia că unii dintre Neamuri se întorc la Domnul e sinonimă cu expresia că Neamurile se întorc la Domnul. Deci receptivitatea Neamurilor are în vedere Biserica dintre neamuri, un popor care Nu este un popor. Pavel nu se așteaptă deci ca NAȚIUNI întregi să se întoarcă la Domnul. Domnul nu alege o altă NAȚIUNE istorică dintre Neamuri, ci o Biserică formată din oameni din mai multe națiuni. În acest sens Neamurile o vor asculta, cu alte cuvinte Domnul va avea un popor al Său dintre Neamuri, e vorba de Biserica Sa. Dar cât va dura această receptivitate sau istoria Bisericii sale autentice? Se va stinge ea după anul 70? Iacov care citează din Amos ne sugerează că nu. Să mai analizăm odată cuvintele lui iacov:

Perspectiva lui Iacov	comentarii
13. Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul și a zis: „Fraților, ascultați-mă! 14. Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu <u>Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-l poarte Numele.</u> 15. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris: 16. „După aceea Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile și-l voi înălța din nou: 17. pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul,	- E vorba de Corneliu și familia lui, deci de câțiva dintre Neamuri și nu de o națiune - Observăm că Iacov aplică această promisiune lui Israel ca națiune. El confirmă astfel că profețiile din vechime adresate lui IACOV/ISRAEL trebuie luate ca atare, adresate lui Israel ca națiune. Iacov are în vedere întoarcerea finală a lui Israel ca națiune de care ne vorbește și Pavel în Romani 11 - Iacov interpretează că în momentul în care Israel se va întoarce ca națiune la Domnul, DEJA există Neamuri care cheamă Numele Lui.

<u>ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu,</u> 18. zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia îi sunt cunoscute din veșnicie.”	Nu e vorba de națiuni ca întreg, ci de Biserica dintre Neamuri. Deci Biserica dintre Neamuri va EXISTA în istorie în momentul pocăinței finale a lui Israel. Anticrist nu va reuși să o distrugă nici spiritual, dar nici fizic. Domnul va da o protecție specială Bisericii pentru ca o rămășiță din ea să existe fizic în momentul pocăinței finale a lui Israel în urma căreia va reveni Domnul!
---	--

Observăm încă o dată cât de importantă e definirea conceptelor legate de marea Trimitere. Atât conceptul de *marginea pământului/toate neamurile* cât și cel de *întoarcerea Neamurilor la Domnul* au semnificații diferite față de sensul comun lingvistic. Sensul lingvistic se păstrează, dar ele capătă o semnificație aparte în contextul teologic în care sunt folosite. La fel cum *păcatul cu voia* NU înseamnă *un păcat făcut conștient*, la fel și aceste concepte au semnificații aparte.

Biserica dintre Neamuri va fi în viață la momentul revenirii Domnului. În același timp, Neamurile *ca NAȚIUNI* vor respinge Evanghelia. Însăși Mântuitorul îi anunța pe ucenici că vor fi urâți de toate Neamurile, iar cartea Apocalipsa confirmă că la final oamenii, națiunile vor huli Numele Domnului. Teologia lui Isus nu este în contradicție cu cea paulină. E vorba de definirea conceptelor, de nuanțe diferite. Va exista o Biserică dintre Neamuri care va străbate istoria până la reîntoarcerea lui Israel, dar NAȚIUNILE ca întreg vor respinge și ele Evanghelia. Din acest punct de vedere înțelegem că un rol clar al Bisericii după anul 70 este să păstreze ce are, să continue să existe în istorie. Bisericii din Apocalipsa nu li se cere să meargă la alte națiuni neevangelizate. Li se cere DOAR să păstreze o Evangheliă curată, să o trăiască și să o vestească acolo unde sunt. Ca profeția din **Amos 9** să se poate împlini, aceasta înseamnă ca la finalul istoriei trebuie să existe o Biserică VIE suficient de puternică să nu cedeze în fața Fiarei și să rabde până la capăt ca întoarcerea lui Israel să aibă loc într-un context în care Numele Domnului este deja chemat peste Neamuri! În toate epistolele din Noul Testament se cere Bisericii acolo unde sunt să păstreze Evanghelia curată, să crească în dragoste, să aștepte venirea Domnului ca

să stea în picioare în ziua Fiului Omului! Cel rău se luptă din răsuputeri să distrugă Bisericele. Fără ele profețiile finalului NU se pot împlini. **Dacă o SINGURĂ Biserică dintre Neamuri există și stă în picioare în fața atacului anticristic, atunci profetia se poate împlini.**

Atunci ce are în vedere Petru prin grăbirea venirii Domnului? Ce înseamnă Eu vin CURÂND? Este o promisiune condiționată, sau acest ÎN CURÂND se aplică doar din momentul în care vremea finalului se rostogolește peste istorie? Ce înseamnă plinătatea Neamurilor?

Noi am legat toate acestea de împlinirea Marii Trimiteri. Dar se pare că Marea Trimitere a fost încredințată apostolilor și împlinită deja de apostolul Pavel. Rolul Bisericii era apoi să păstreze o Evanghelie curată și să aștepte venirea Domnului. Se pare că adevărații misionari din istoria Bisericii au fost de fapt trimiși pentru a reevangeliza acele zone în care Numele lui Isus fusese pângărit înaintea Neamurilor. Luther reevangelizează Europa, Hudson Taylor China, William Carey India, iar cei doi prooroci din Apocalipsa 11 toate Neamurile, care ar putea însemna toate Neamurile în care Numele lui Isus a fost pângărit de o Biserică apostată. Este o luptă acerbă între Curvă și Mireasă, între cetatea cea mare și cetatea preaiubită, între Babilon și adevăratul popor al lui Dumnezeu. Rolul Bisericilor locale pare a fi în primul rând acela de a oferi o mărturie CURATĂ acolo unde Numele lui Isus este deja pângărit de o mărturie falsă. În urma lucrării lui Pavel și primilor misionari, la finalul sec.1, oriunde se afla o sinagogă, se află și o Biserică creștină. Incredibil! Domnul a vrut să își reabiliteze prin mărturia Bisericii dintre Neamuri Numele pângărit de Israel printre Neamuri. Dar apoi însăși Biserica începe să pângărească Numele Domnului. Astfel sunt Biserici apostate sau în drum spre apostazie și Biserici autentice. Sunt Biserici locale vii sau Biserici locale moarte, aproape să fie lepădate (vezi Apoc.3). Lupta Domnului după anul 70 pare a fi în special aceea de a alătura de această dată lângă mărturia Bisericilor apostate mărturia Bisericilor autentice. Problema este mult mai complicată decât în primul secol, căci acolo distincția dintre evrei și creștini se făcea tocmai prin reacția lor față de Isus. Chiar și așa, creștinismul a fost inițial perceput ca o sectă iudaică. Dar acum și Biserica apostată și cea autentică proclamă Numele lui Isus, pretinde că îl slujește pe Isus. Războiul este mai complex. Lupta- mai acerbă. Apoi creștinismul a luat atâtea forme. Practic, în aceeași confesiune pot fi biserici locale vii și Bisericii locale moarte. Pare un păienjenis imposibil de desfăcut. Nodul gordian e refăcut din nou, dar acum e mult mai greu de desfăcut. Neamurile par zăpăcite de această confuzie maximă între creștinismul autentic și cel apostat. Cu toate acestea, Domnul nu este în criză. Lumina luminează în întuneric și întunericul nu a biruit-o. Dar Domnul are în vedere un moment de reabilitare istorică maximă a Numelui Său. Și aici intervine rolul-cheie al Fiarei. Fiara va separa prin lucrarea ei înaintea Neamurilor, creștinismul autentic de cel apostat. Creștinismul apostat va prigoni pe cel autentic. Va avea loc o confruntare pentru adevăr, ambele pretinzând că slujesc Dumnezeului cel viu și adevărat. Creștinismul apostat va fi judecat la un moment dat prin Fiară. O rămășiță a Bisericii va sta în picioare și spiritual și fizic. Domnul o va răpi la cer. Domnul va veni apoi pe nori să judece pe

fiară și Neamurile.

Cartea Apocalipsei ne sugerează clar că acel **ÎN CURÂND** se adresa în primul rând celor 7 Biserici din Asia Mică. Promisiunea **Eu vin curând** este adresată de exemplu Bisericii din Filadelfia (Apoc.3:10-11). Pavel credea că va fi în viață la revenirea lui Hristos în slavă. Pavel le insufla Bisericilor acest **ÎN CURÂND**. Deci acest **ÎN CURÂND** e adresat Bisericilor din primul secol. Dacă toate Bisericile/ (majoritatea Bisericilor locale din primul secol rămâneau credincioase Evangheliei și creșteau în har ca Bisericile din Smirna și din Filadelfia, ce s-ar fi întâmplat? Iată un răspuns-scenariu:

- După anul 70, mult mai mulți oameni dintre Neamuri ar fi continuat să se întoarcă la Domnul (Domnul trimițând pe toți cei aleși în sec.1), numărul deplin al Neamurilor s-ar fi împlinit dar și pleroma Neamurilor ar fi devenit vizibilă și și-ar fi atins apogeul. Israel avea să fie făcut gelos. Se întorcea ca națiune, Mirele revenea în curând. Nu mai avea loc lucrarea Fiarei.

Dar nu a fost așa. Încă din vremea lui Pavel, Bisericile dintre Neamuri renunțau la Evanghelie. În Apoc. 5, 7 Biserici erau gata să fie lepădate. Scrierile părinților apostolici confirmă că Biserica continuă, la sfârșitul sec.1 și începutul sec. 2, să se îndepărteze de Evanghelia lui Pavel, derapajele spre legalism și instituționalizare sunt clare. Când la începutul sec.III, Constantin face oferta sa seducătoare, Bisericile locale, în marea lor majoritate, dacă nu chiar toate, cad în capcană! Acest lucru ne arată adevărata stare spirituală a Bisericilor. Prin Constantin cel Mare se face alianța cu statul. Apoi încet, dar sigur, Biserica devine o instituție iar creștinismul apostat devine puternic și vizibil în istorie și rămâne la fel de puternic și vizibil până în zilele noastre. Iată rodul curviei cu statul a Bisericii din sec.III. Bisericile locale vii se diminuează enorm. O vreme par chiar a dispărea. De-abia prin Luther reapare pe scenă Biserica locală vie. Dar și acestea urmează alianța cu statul și o parte din ele devin biserici moarte. Apoi alte valuri de treziri cu noi Bisericii vii, dar și acestea mor la rândul lor și tot așa. O luptă acerbă între Biserica apostată și cea vie. Pavel observă această luptă din sec.1. El prevede și soluția în 2 Tes.cap.2: lucrarea lui Anticrist. Apocalipsa confirmă soluția. Prin Anticrist se va face separația clară între cele două, prin Anticrist, curva e judecată. În acest context cei doi prooroci reevangelizează pământul. Hristos revine.

Deci dacă Biserica, în majoritatea ei, ar fi fost credincioasă, atunci poate Domnul ar fi revenit în curând în primul secol. Dar o parte din Biserică se abate de la adevăr. Biserica autentică este de fapt doar o rămășiță. Lucrarea lui Anticrist devine parte din planul divin. Chiar și în acest context Pavel vorbește de iminența venirii Domnului și speră că va prinde venirea Domnului. Deci chiar ideea venirii pe linia judecății nu-l oprește pe Pavel să spere în revenirea Domnului în primul secol. Dar Domnul pe linia judecății vine FOARTE lent. El a amânat judecata istorică peste Israelul apostat sute de ani. Nu va face la fel și față de Biserica apostată?

El își continuă planul prin rămășița credincioasă. Numărul tovarășilor de slujbă se împlinește mai lent. Poate are loc o grăbire, dar în cadrul unui ritm istoric mult mai lent. Cel care și-a arătat îndelunga răbdare față de Israel, pare să-și arate îndelunga răbdare și față de Biserică. Apoi este vorba și de atâtea neamuri. Rămășița credincioasă este chemată să păstreze curată Evanghelia, să o trăiască și să o îplinească acolo unde este, acolo unde este trimisă de Duhul. Ea este chemată să aștepte. Domnul poate reveni oricând chiar pe linia judecății. ***Dar putea rămășița Bisericii din primele secole să GRĂBEASCĂ venirea Domnului chiar pe linia judecății?*** – iată Marea Întrebare. Puteau doar Smirna și Filadelfia să grăbească finalul istoriei? Oare miza e legată de a fi acea Biserică locală pregătită pentru confruntarea cu Anticrist? Oare un motiv al amânării sfârșitului este că TESTUL final e prea mare și nimeni nu ar sta în picioare? Căci dacă Anticrist venea în sec.III în locul lui Constantin, cine mai stătea în picioare? Unde mai era rămășița credincioasă care să facă notă discordantă și să joace rolul celor doi prooroci în confruntarea cu Fiara? Cine s-a opus lui Constantin? Cine a refuzat în mod public oferta sa seducătoare? Oare rămășița credincioasă poate grăbi venirea devenind pregătită pentru Marea Confruntare? Oare Domnul caută în fiecare secol câteva Biserici locale care să fie gata pentru ceasul confruntării finale? Biserica Filadelfia părea gata. Și totuși Domnul nu a adus finalul. Pentru că Biserica Filadelfia nu a continuat să fie gata sau pentru că sunt alte variabile care intră în joc. Poate sunt ***PREA MULTE*** variabile și lucruri pe care nu le știm. Dar un lucru pare să rămână clar. Biserica locală e chemată acolo unde este să țină sus Cuvântul vieții, să crească în har, să devină un adevărat Trup funcțional al lui Hristos pe pământ, să rabde totul pentru cei aleși, să grăbească astfel venirea, să aștepte venirea, să se pregătească pentru ultima confruntare. Aceasta este partea ei. Să o facă din toată inima. De restul se va ocupa Domnul. El Își va face partea Lui la vremea potrivită. Ca Pavel ajungi să spui că planul Său este de necuprins. Domnul închide pe toți în neascultare ca să se îndure de toți. Cine poate cuprinde un plan atât de mare? Nu-l vom pricepe toată eternitatea. Cum să-l cuprindem acum? O adâncul, bogăției înțelepciunii lui Dumnezeu ! Cine a cunoscut gândul Domnului? Cine i-a dat ceva ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile! A Lui și numai a Lui să fie slava în veci!